Haich Erzsébet

SZEXUÁLIS ERŐ ÉS JÓGA

Haich Erzsébet könyvei révén - melyek valódi világsikerré váltak - a jóga és az emberi lélek kitűnő ismerőjének bizonyult.

A Szexuális erő és Jóga, a Sport és jóga folytatásaként olyan műnek tekinthető, amely minden felesleges szégyenérzet nélkül a szexuális erő lényegét ragadja meg.

E szokatlan könyv ugyanakkor nemcsak a szexuális erő titokzatos mélységeit tárja fel, hanem ezen erő megszelídítésének a módját is.

Dr. Helmut Speer, a híres ideggyógyász és pszichoterapeuta előszavában a jóga és a mélylélektan összefüggéseit mutatja be utalva a lehetőségekre is, melyek a jóga területén a pszichoanalízis számára is adottak.

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVA 1929

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Elisabeth Haich: Sexuelle Kraft und Yoga

© Haich Erzsébet, 1985

Borító:
SZENDREI TIBOR

Fordította:
TÓTH ZOLTÁN

ISBN 963 9278 54 8

Hungarian edition © Szukits Könyvkiadó, 2000

Lektor: Barna Ildikó
Tördelőszerkesztés:
SPEKTRUM REPRÓ BT., Szentmiklósi Csaba
Színre bontás, tipográfia: A-Szín Vonal Bt.
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Tóth Róbert

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. - 200904
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

E KÖNYVET AMA SZERÉNYTELENEKNEK
ÉS IGÉNYESEKNEK AJÁNLOM,
AKIK CSUPÁN A LEGHATALMASABBAL ÉRIK BE.

...Azoknak, akik a szexuális erő átalakítását még nem élték át, s ezen gúnyolódva és fölényeskedve nevetnek, csupán azt tanácsolhatjuk, hogy ne ítéljék el ezt, és buta vicceket se gyártsanak róla. Először meg kellene próbálniuk átélni az átalakítást. Elgondolkodni azon, hogy az összes nagy ember, akik eddig az ember megszabadulásának útjáról szóló - mely az anyag szolgaságából a szellem mindenható hatalmába vezet - isteni igazságokat megmutatni s elmagyarázni akarták, miért jártak előttünk kivétel nélkül *ezen* az úton. Ezek a titáni szellemek megtanították nekünk, hogy a tudatosulás a magasabb központokban - melyekben nem *gondolkodunk* valamiről, hanem ezzé a valamivé válunk - ez a Valami a legmagasabb, isteni állapot. És ebbe az állapotba ösztönző erőként nem a szexuális élményekre pazarolt, hanem a befelé irányított, és teremtő isteni energiává alakított szexuális erő segít belépni...

Tartalom

Előszó 9
Bevezető 17
Mi a szexualitás?.....22
Valamit felismerni vagy valaminek lenni -
egy és ugyanaz 36
A teremtő őskígyó 42
A szexuális erő helyes és helytelen felfogásáró....l57
Jákob lajtorjája.....69
Júdás árulása 79
A mágikus erők, a szuggesztió, a hipnózis
és a meditáció.....88
Jákob lajtorjájának hét foka.....106
Szent György 123
Az egységre törekvés és elfajzásai.....130
A nap életet ad, de meg is ölhet 147
A varázsvirág 156
A gyakorlat 164
Összefoglalás..... 220

Előszó

Az úgynevezett modern mélylélektan - *elméleti kutatásai és a lélekgyógyászat gyakorlati alkalmazása révén - szoros kapcsolatba került a mitológiával és a vallással. Például a mondákat és meséket a mélylélektan szempontjából is értelmeztük, illetve a középkori misztikát és alkímiát szintén bevontuk a mélylélektani kutatásokba. A keleti filozófiákkal és vallásokkal ugyancsak többrétű kapcsolódási pontokat fedeztünk fel. Különösen feltűnő a jóga és a mélylélektan közötti kapcsolat.*

A mélylélektan kutatói a mélylélektan és a jóga kapcsolatának fényéből különböző eredményekre jutottak. Vannak akik a mélylélektant és a jógát többé-kevésbé azonosnak tekintik, a jóga - és meditációs tapasztalatokat mélylélektani szimbolikaként értelmezik. Mások magát a jógát éppen a mélylélektannal kívánják magyarázni.

J. H. Schultz az autogén tréning felső foka és a rádzsajóga között sok közös jellemzőt állapít meg. Az autogén tréning tevékenységét - a hatha-jógáéval összevetve -

nagyon tanulságosnak tartja. Eszerint az autogén tréning passzív *fekvő- illetve ülőgyakorlat-tartásai a hatha-jóga két ászanájának felelnek meg: az alapülésnek és a „ halott-ülés "-nek. Schultz nézete szerint azonban az autogén tréningnek semmi köze a* mozgással *egybekötött hatha-jóga-gyakorlatokhoz vagy a jógalégzéshez. Schultz azt reméli, hogy autogén tréning segítségével ugyanúgy elsajátíthatja a jóga lényegét, mint ahogy - legalábbis saját maga szerint - a racionalista hipnoterápia által a misztikus magnetizmus lényegét is megismerhette.*

Az autogén tréning azonban valójában nem olyan módszer, ami a hatha- és a rádzsa-jóga lényegét tudományosan megalapozta és kiértékelte volna, hiszen ez egy eddig meg nem értett, félig értelmezett jóga. A hatha- és rádzsa-jóga lényegének elsajátítása az autogén tréning segítségével csak úgy lehetséges, ha az maga válik jógává. Emellett azt is figyelembe kell venni, hogy - bár különböző jóga-utak léteznek, azaz különböző jógaformák-, a jógának csak egy célja van.

Az autogén tréning ma, félig megértett jógaként is a pszichoterápia legáldásosabb módszere. Mennyivel hasznosabb lehetne akkor a helyesen értelmezett jóga a mélylélektan és a pszichoterápia számára!

Langen szerint a legmagasabb tudatállapotok, amelyek a jógagyakorlatok és a meditációk által elérhetőek, a hipnózis formái. Azt a tényt, hogy a jóga és a meditáció megfelelő körültekintéssel bevonható a mélylélektani kutatási területekre, messzemenően helyesnek tartjuk. Csakhogy ez a kutatás nem eshet abba a kísértésbe, hogy a jóga és a meditáció jelenségeit eddigi mélylélektani is-

mereteinkkel akarja magyarázni. Ez téves következtetésekhez vezetne. A kutatóknak ehelyett éveken keresztül saját maguknak is jógázniuk, meditálniuk kellene, és csak azután próbálhatnák megmagyarázni az élményeiket.

Az ilyen kutatások révén a mélylélektan eljuthatna odáig, hogy megkülönböztesse egymástól a mélyebb és felszínesebb tudatállapotokat. így több tudásra tehetnének szert azon jelenségek lényegéről, melyeket ma a hipnózishoz sorolnak.

A mélylélektani kutatások kezdetén sok pszichiáter - elméleti tudása alapján - elutasította a tudatalatti létezését. Aki mélylélektani munkálkodása révén a tudatalatti hatalmát önmagán illetve páciensein a gyakorlatban megtapasztalta, ezen az elutasításon már akkoriban is csak nevetni tudott. Ma is hasonlóan érzünk, ha mélylélektani munkákat olvasunk a meditációról és jógáról. Aki régóta jógázik vagy meditál, ezt nyilvánvalóan tapasztalja. A jógagyakorlatok és a meditáció legmagasabb foka ugyanis nem a csökkentett vagy korlátolt tudat hipnotikus állapotai, hanem egy nagy tudatbővüléssel járó, legmagasabb tudatosságé.

Jung szerint a mélylélektani elemzés a beavatás, az iniciáció *mai formája. Az elemzés során lejátszódó belső, lelki folyamatokat azzal a fejlődéssel veti össze, melyet az egyén a beavatás előtt és alatt él át. Jung a legnagyobb keleti filozófusokat szimbolikus pszichológusoknak tarja. A Kelet „gyémánttestét", a keresztények „lelki testét" érdekes lelki tényként szemléli. Az egész középkori alkímiát lelki szimbolikának tartja. Az Énről és az*

Énhez vezető útról értekezik, Krisztust archetípusnak *tekinti.*

Minden bizonnyal igaza van, amikor az ún. metafizikum lelki megtapasztalhatóságát követeli, hiszen semmi egyéb nem hathatna az emberre. Jung nem akar a metafizikumról igazságokat megfogalmazni, sokkal inkább azt a formát szeretné leírni, melyben a metafizikum pszichikailag megismerhetővé válik. Ez a forma számára a szimbólum.

így azután nyitott marad a kérdés, hogy vajon az általa emlegetett Én a jóga Énjével azonos-e. Az sem dőlt el, hogy Krisztus archetípusa megfelel-e az élő Krisztusnak.

Jung a Kelet és a Nyugat vallási-filozófiai kincsestárát a lelki szimbolika alapján veti össze, s jelentős különbségekre bukkan. Krisztust, a „fájdalmakon edzett hőst" a Kelet „ aranyvirágával" hasonlítja össze, a „ történelmi személyiséggel bíró " Krisztussal pedig a keleti bölcs, Hui Ming King szavait állítja szembe: „Keletkezés, elmúlás, múlt és jövő nélkül. "

Ezek a párhuzamba állítások persze sántítanak, hiszen Jung különböző szintű megismerésformák kifejezéseit állítja szembe egymással. Ha már összehasonlítunk, úgy a Kelet-Nyugat-összevetésben a megismerés azonos szintjeiről kellene válogatnunk. Kelet „aranyvirágával" a Nyugat „ rózsakeresztje " vethető össze. Hui Ming King mondására pedig Krisztus szava a felelet: „Mielőtt Abrahám volt, én vagyok."

Meggyőződésünk, hogy az ilyen, tisztességes párhuzamba állítások esetén nincs különbség Kelet és Nyugat mondanivalója között.

Felfogásunk leginkább abban különbözik Jungétól, hogy az anyagon túlinak a jógázó és meditáló ember számára lelkileg megtapasztalható határa lényegesen kiterjedtebb az olyanokénál, akik tárgyunkhoz kizárólag mélylélektani szempontból közelítenek.

A jóga és a meditáció, vagy a rózsakeresztesek gyakorlatai a tapasztalaton túliban olyan távlatokat nyitnak, melyek a mélylélektan mai eszközeivel számunkra megközelíthetetlenek.

Azok a leírások, melyek - keleti szempontból - a jógáról és a meditációról szólnak, nem a pszichológiai tapasztalás szimbólumai, hanem maguk a tapasztalatok. A Kelet „gyémántteste" vagy a keresztény Nyugat „lelki teste " nem egy pszichológiai tény szimbóluma, hanem maga a tény. És az alkímia sem merül ki a mélylélektani történések leírásában, hiszen egy olyan fejlődési folyamatot mutat be, ami az ember testében-lelkében végbemegy, és amely valóban (és nem szimbolikusan!) a lelki testben *végbemenő szellemi öntudatra ébredéshez vezet.*

A mélylélektan végtelen sokat köszönhet Jungnak, hiszen ő mutatta meg először a keleti bölcsességhez, a jógához és a meditációhoz vezető utat. A mélylélektan kutatóinak azonban valóban járniuk is kellene rajta.

A félreértések elkerülése végett hangsúlyozni szeretnénk, hogy nem célunk szembehelyezkedni a mai mélylélektan jógaképével. Csupán a kettő közötti normális kapcsolatot szeretnénk megteremteni. A jóga ugyanis a valóságban meghaladja a mélylélektan kereteit. Nem a jóga része a mélylélektannak - éppen fordítva áll a dolog. A mélylélektan továbbfejlődését éppen a jógának kell meghatároznia. A jóga ugyanis egyaránt tartalmazza a

tudatalatti, a tudatos, és a tudatfölötti igazságait. Ezen igazságok vizsgálatakor semmi esetre sem szabad az elméleti megfontolásoknak teret engedni, sőt a kutatóknak csak saját gyakorlataik révén szabad tapasztalatokat gyűjteniük.

A rendszeresen, hosszabb ideje folytatott jógagyakorlatok lehetetlenek a mélylélektan mai értelmében vett, önmagunkkal való konfrontálódás a nélkül. Azon jógarajongók, akik azt hiszik, hogy a jóga útját járhatják anélkül, hogy a saját, személyes tudatalattijukkal számolnának, nagyon tévednek. A jógagyakorlatok jót tesznek az emberrel: általuk egészségesebb, életvidámabb és teljesítőképesebb lesz. De egyszer minden jógázó és meditáló eljut a lelki fejlődésében addig a pontig, amikor már a saját személyes tudatalattijával is foglalkoznia kell. Ha azonban ezt elmulasztja, még nála is neurózisok léphetnek fel.

Másfelől mindenki, aki mélylélektani eszközökkel következetesen és kitartással fejleszti magát, egy napon olyan tapasztalatokra is szert tesz, melyek túlmutatnak az általunk ismert tudatalattin, és csupán a jóga segítségével értelmezhetők.

A jóga és a mélylélektan célja a tudat bővítése. A neurózisok mélylélektani kezelésekor a tudatalattit (aminek életkörülményeink miatt tulajdonképpen már tudatosulnia kellett volna) a tudatba emeljük. A neurózisok pszichoterápiai kezelésekor tehát az ember öntudatát a neki megfelelő szintre hozzuk.

A jógázással is a tudatalattit tudatosítjuk, de a jógagyakorlatok és a meditáció révén e tudatosság normális szintje fölé is kerülhetünk.

Aki tehát a mélylélektani munka során elsajátította a tudattalan tudatosítását, ezzel együtt már a normális tudatot meghaladó bővítés módját is megismerte. Akit pedig a pszichoterápia gyógyított ki egy lelki betegségből, az könnyebben fejlesztheti tudatát magasabb szintre, mint az átlagember, akitől teljesen idegen a tudatra ébredés. A fájdalmas lelki betegség legyőzésekor szerzett tapasztalatok által a fokozatos emberi öntudatosítás folyamata érthetővé válik, s az a tény is, hogy ezt a folyamatot akarattal befolyásolhatjuk.

Itt van hát elrejtve az a pszichológiai kavarodás, melyet neurózisnak hívunk. És ezen nyugszik a pszichoterapeuta munkájának mélyebb értelme is: segítségnyújtás a tudatfejlesztésben.

Elisabeth Haich e könyvében megmutatja, mi is tulajdonképpen a szexuális erő, és hogy ez az erő a jóga segítségével a legmagasabb tudatosulássá válhat. A szexualitás, és a legmagasabb tudatosulás, a Logosz, *a teremtő isteni erő két különböző megjelenési formája. A szexuális erő a Logosz legkisebb formájaként az emberben annak legmagasabb formájává: isteni tudattá válhat. Az erők eme átalakulásában egészen nyilvánvalóvá válik, hogy a jóga azokat a lelki folyamatokat is egybefogja, amelyeket manapság mélylélektannak nevezünk. De ezáltal az is feltárul, milyen nagymértékben haladja meg a jóga a mai mélylélektant.*

Elisabeth Haich óv attól, hogy tudati f okozatokat átugorjunk. Először is azt fejti ki, hogyan lehet felismerni a szexuális erő hatalmát, és hogyan kell megélni a szexualitást, mielőtt átalakíthatnánk. A kötet szerzője azt is megmutatja, milyen jellemhibák és zavarok léphetnek fel

az emberben, ha olyan tudatfejlesztést akar véghezvinni, amelyhez még nem elég érett. Itt találkozunk a tudatalatti modern pszichológiájával.

A könyv olvasásakor eszünkbejut, hogy Freud helyesen érezte meg a szexualitás lényegét. Egész élete a „ libidó "fogalma körül forgott, és újra meg újra ezt fogalmazta át. Nem csupán a szexualitás szűkebb értelmében, hanem egy sokkal bővebb, átfogóbb kontextusban is igyekezett megérteni.

Freud azt a tényt is látta, hogy a szexualitást szellemi teremtő erővé is átalakíthatjuk, s ezt a folyamatot szublimációban *nevezte.*

A szublimáció és az Elisabeth Haich által bemutatott szexuáliserő-átalakítás azonban mégsem ugyanaz. Freud a szublimáción azt a lehetőséget értette, hogy kényszer nélkül közeledhessünk a szexualitáshoz. A jóga által átalakított szexuális erő ezzel szemben az embert a legmagasabb tudati szintre emeli.

Freud zseniálisan ismerte fel a libidó erejét és a szublimáció lehetőségeit, melyek mindegyike alapvetően szükséges az emberi személyiségfejlesztéshez.

Az emberi élet értelme a növekvő tudatosság, és ezen fejlődés végcélja a legmagasabb tudatosság. Ez a fejlődés fokozatosan ível a tudattalan ösztönembertől a tudatos istenemberig.

A kortárs mélylélektan segíthet abban, hogy egy lépéssel tovább jussunk ezen az úton. A célhoz azonban csupán a jóga és a meditáció vezethet el minket.

Helmut Speer

Bevezető

Ezt a könyvet olyan ember írta, aki gondolatait egyszerű szavakba önti, és ezért megőrzi a régi, még el nem koptatott szavakat is, hogy a világ legrégebbi könyveiben előforduló fogalmakat ne kelljen új, tudományosan hangzó szakkifejezésekkel felcserélnie. így e könyvben minden élet forrását - melyet nincs tudós, aki elmagyarázna - a régi „Isten" szóval jelöljük. Ha azért használunk új szavakat, hogy az emberek e szóhoz kötődő régebbi tévedéseinek továbbélését meggátoljuk, ők korábbi helytelen elképzeléseiket az új szavak jelentéseire is átviszik. Hiábavaló harcolni a tudatlanság ellen. De azok is, akik az ún. modern elnevezések mögött egy „rendes" istenfogalmat sejtenek, Istent értik majd a régi kifejezésen. Miért kellene hát megváltoztatnunk a szavakat? Elégedettek lehetünk, ha lelkünk legmélyén egy bátortalan, áhítatos sejtésünk *van* Istenről. Ésszel lehetetlen Istent felérni. Tudni, megismerni csak összehasonlítás révén tudunk - a jó és a rossz tudás fájával -, de Istent az égvilágon semmivel sem tudjuk összehasonlítani. így fel sem ismerhetjük sosem, sohasem tudhatjuk meg, mi is Isten valójában - „csupán" Istenné válhatunk.

A tudósok gondosan kerülik az „Isten" szó ill. fogalom használatát. Érezhetjük a félelmet attól, hogy a végén tudománytalanul csengene, ha az egyszerű „Isten" szót használnák. De csak azok félnek ettől, akik nem igazi tudósok. Mert ha például Spinoza, Newton vagy Einstein a matematika tudománya által eljutott odáig, hogy Istent mint minden lét eredetét fogja fel és létét bizonyítottnak tekintse, akkor e könyvben is az ősrégi „Isten" szót mint minden eredet eredetét használhatjuk. Ezt a szót tehát nem vallásos-szentimentális értelemben, hanem a Spinoza, Newton és Einstein által használt jelentéssel látjuk el. Elégedettek vagyunk, ha az olvasó átérzi e szó mély áhítatát, alázatosságát, ahogy azt a régebbi és újabb korok nagy tudósai is átélték. Ezen érzésekben úgy találkozik az olvasó a valóban nagy tudósokkal, mint ahogy a Biblia szerint az egyszerű pásztorok érintkeztek a tudás legmagasabb fokán álló mágusokkal. Megpróbáltuk tehát a dolgokat úgy kifejezni, hogy az egyszerű „pásztoroktól" a „mágusokig" mindenki értse őket.

Gondot jelent a „szeretet" szó is. Mivel a magyar nyelv a különböző szerelmi jelenségekre különböző fogalmakat használ, mi magyarok nem értjük, hogyan „szeretheti" az ember Istent, a szülőket, gyermekét, a hazát, a szeretőjét, de akár egy kutyát vagy egy lovat is, ugyanazzal a szóval. A magyar nyelv a szeretet/szerelem minden itt felsorolt fajára külön szavakat használ, melyek egyértelműen kijelölik, *hogyan* és *kit* szeretünk. E könyv megértése szempontjából azonban elengedhetetlen, hogy a szeretet különböző érzéseit helyesen értsük, így - hogy a félreértéseket elkerüljem - a szeretet

különböző fajtáit körülírásokkal kellett kifejeznem. Ezáltal a szöveg gyakran nehézkesebb lett, mint szerettem volna, de nem volt más választásom.

Különben is szó lesz a könyvben olyan dolgokról, melyekre a nyugati nyelvekben nincsenek megfelelő szavak. Gondoljuk csak meg, hogy milyen nehézségekkel kell megküzdenünk, ha egy álmot akarunk pontosan leírni. Az Én mélyén nincsenek dimenziók, nincs időfogalom, gyakran még személyiségérzés sem. Hogyan írhatjuk le hát a lelkünk mélyén lejátszódó és tiszta tudatállapotként megélt élményeinket, ha nincsenek rájuk alkalmas szavaink?

Nagy nehézséget jelentett tehát, ha olyan fogalmakról kellett beszélnem, melyekre a német nyelvben nincsenek jó és találó megfelelők. Még nagyobb gond azonban, ha olyan fogalmakat akarok elmagyarázni, melyekre itt Nyugaton egyáltalán nincs is szó. Ezért azután például az is lehetetlen, hogy szanszkrit, kínai, tibeti vagy magyar szövegeket egyáltalán nyugati nyelvre fordítsunk, így körülírásokkal próbálkozunk, de minden törekvésünk ellenére - hogy a létállapotokat szavakkal kifejezhetővé tegyük -, ezek a leírások csupán a történés felületes leírásai maradnak. *Nem lesznek belőlük létállapotok, míg az olvasó maga, a saját bensőjében, saját létállapotokként át nem éli őket.*

A fentiek mindkét nemre vonatkoznak, bár a szövegben eddig csak a férfiakról beszéltem. De túl fáradságos lenne minden alkalommal ugyanazt a nőkre is elismételni. A német nyelvben nem lehet a szexuális problémákról semlegesen beszélni. Például vagy a „partner", vagy a „partnernő" formulát kell választa-

nunk, vagy az ő* szerelméről kell beszélnünk. Hogy a szöveget túlságosan meg ne nehezítsem, a „teremtés koronáját", a férfit választottam, hogy a szexualitás problémáit érzékeltessem. **Félreértés ne essék: hangsúlyozni szeretném, hogy minden, amit ebben a könyvben a nemiségről és a tudat fejlődéséről mondtam, *egyaránt vonatkozik a nőre és a férfira.***

Ennek a könyvnek is - mint a többi jógával foglalkozó kiadványnak - csak akkor lesz hatása, ha mindezt a gyakorlatba is átültetjük, és *magunkon kipróbáljuk* Egy éhező-szomjazó embernek gyönyörűen leírhatjuk a legjobb, legtáplálóbb ételeket és a legüdítőbb italokat; ha mégoly szorgalmasan olvas is, de csak olvas, sohasem lakik jól. A legszebb könyvek olvasása után még mindig éhes és szomjas lesz, étel-ital után kutat. - Tehát gyakorolnunk kell a jógát, nem csupán olvasni róla! - E könyv tartalmára is érvényes mindez, azaz a jóga magasabb fokainak legmélyebb titkainak kifürkészésére. A jóga magasabb fokának titka a *látens* ideg- és agycentrumok felmelegítése, használata, melyek a lelki centrumok helyei (amiket a jógafilozófia „csakráknak" nevez). Az erre egyedül alkalmas és ehhez feltétlenül szükséges fűtőanyag a szexuális erő. Az említett titkot a gyakorlatba átültetni és igazságát magukon kipróbálni, ezt átengedjük a keresőnek, aki az élet utolsó forrásaihoz igyekszik. Az éhezőnek és a szomjúhozónak magának kell ennie és innia!

Utolsó és talán legfontosabb megjegyzésem: ez a könyv csak azok számára szolgál helyes útjelzőként, akik a mennybe vezető meredek útra az Isten iránt érzett oltha-

* A német nyelvben a birtokos névelő (Possessivpronomen) minden esetben egyértelműen megjelöli a birtokos nemét is. *(A ford.)*

tatlan szomjukból fakadóan akarnak rálépni. Azok, akik azért döntenek ezen út mellett, mert a világi és a lelki élet harcaira túl gyávák, nem nyernek utasításaimból tapasztalatot. Azok számára, akik az evilági életet - amit tulajdonképpen mindennél jobban óhajtanak - valamilyen okból nem érhetik el, tehát akik a földi életet még nem győzték le, és félelemből vagy magányosságból keresik Istent, e könyv csupán érdekes olvasmány lehet, talán még kísérlet is. Csak az igazi istenkereső érzi a dolog igazi jelentőségét, hiszen amíg nem lehettünk gyerekek, nem lehetünk felnőttek sem. A kiéletlen gyermekkor visszahúz!

Anyanyelvem egy ázsiai ősnyelv, ezért kellett sok, a németből hiányzó szót körülírni. Ezen nehézségek áthidalásában kedves barátnőim és barátaim angyali türelme volt segítségemre, akiknek e helyről is köszönetet mondok. Kedves kötelességem Dr. Helmut Speernek is teljes szívből köszönetet mondani, aki kötetemet az Előszóval gazdagította, s ezen kívül egy sor hasznos tanáccsal is ellátott.

Elisabeth Haich

Mi a szexualitás?

Istenben egy tökéletes egység két végpontja nyugszik, tökéletes egyensúlyban és nyugalomban. Ezen állapotban nincs ugyan feszültség, de teremtés sincs. A teremtés a negatív pólus eltávolításával kezdődik; ekkor a két pólus elválik egymástól, erőként és ellenállásként állnak szembe egymással. Ennek dacára sem szűnik meg - távolodjanak mégoly messze is egymástól - a két végpont egysége. Örök időkre együtt maradnak, sohasem válhatnak el teljesen egymástól, kettejük egysége hihetetlenül erős mágikus feszültségként tovább hat. Ez az erő a két pólust szakadatlanul, szüntelenül egymáshoz húzza, hogy ezáltal érje el újra egymásban nyugvása ősi állapotát.

Erre a feszültségre épül az egész teremtés. Nélküle bármiféle születés, élet lehetetlen, hiszen ez a feszültség maga az élet. Minden teremtmény mindkét pólust saját életeként hordozza magában, különben nem is élhetne. A pozitív pólus koponyánkban van, a negatív a farkcsontunkban, s a kettő közötti feszültség az élet.

Az életet új élőlényben kell továbbvinni. Ez azért feltétlenül szükséges, hogy a két szembenálló végpont olyan

új életfeszültséget képezzen, melyre az új élőlény épül. Bár minden élőlény - s így az ember is - az életfeszültséget gerincében hordja, testében *csak egy pólus nyilvánul meg,* kiegészülését kívülről várva, hogy az életet egy új élőlénynek továbbadja. Testi tudatában, emberként fogalma sincs arról, hogy szellemében, valódi Énjében mindkét pólust magában hordozza. Önmagát a testével azonosítja, mely a természet mai rendje szerint csak az egyik végpontot ragadja meg, s kiteljesedését kívülről keresi; egy másik emberben, aki testében hordozza az ellentétes pólust. A két pólus tökéletes egyesülése a testben lehetetlen, mert az anyag izolál, elválaszt és ellenállást tanúsít. Ennek ellenére a két pólus mégis arra törekszik, hogy a testben és a test által egyesüljenek. Keresik az utat, hogy egymásban nyugvásukat elérjék, és az ősi állapotot legalább utánozzák. A két pólust a testben a két nem jeleníti meg, a nemi szerveken keresztül, melyek a testi egyesülést - legalábbis rövid időre - létrehozzák. Mivel a két pólus egymásban nyugvása Isten, és a lét az élet ősállapota, a két pólus újraegyesüléséből - azaz a két nem találkozásából - egy ennek megfelelő cellában egy új feszültség, egy új élet, egy új élőlény keletkezik. Ez ugyan újra magában hordja az élet isteni feszültségét, de testében megint csak egy pólus (egy nem) jelenik meg, mely által a földi élet a nemek újra meg újra ismétlődő váltakozásával terjed tovább. Ez a szexualitás.

A szexualitásban megnyilvánuló erő, a szellem és az anyag közötti összetartó kapocs azzal a fontos tulajdonsággal bír, hogy a szellemet a testbe „besegíti", és egy új életet nemz az anyagba. Ezt nevezzük „szexuális erő"-nek.

Az ember azonban - noha tudata révén kiesett abból a paradicsomi ősállapotból, melyben mindkét pólus egymásban nyugodott - önkéntelenül is érzi eme ősállapot lehetőségét, és a megnyilvánuló *féltől* az *egész* felé törekszik, melyet szellemében, saját életében hordoz, ami mindig is volt, és amivé mindig válni akar. Nem sejti, hogy ezt az ősi állapotot (hogy saját létében kiegészüljön) még testi, földi életében elérheti, azt meg még kevésbé, hogy az egyetlen erő, mely segítheti, saját szexuális ereje. A nemi erő tehát az ember egyik titkát hordja magában, melynek semmi köze egy új élőlény nemzéséhez. *Ahogy a nemi erő az embert szellemi állapotából a testbe segítette, úgy segítheti - teljesen tudatosan - az egész voltát hordozó, isteni ősállapotába visszakerülni.*

Ez a titok azonban egyidejűleg azt is jelenti, hogy az ember szexuális erejének tulajdonságai által - ha ezt az életet adó és életet nemző erejét saját teste számára őrzi meg - egyrészt saját testét új élettel töltheti meg, életenergiáját növelheti, teste fiatalságát megőrizheti vagy regenerálhatja, másrészt a megnövekedett életenergia magasabb idegi és agyi centrumait (melyek eddig nyugalmi állapotban voltak) felrázhatja, "befűtheti" és aktiválhatja. A test ezen idegfonatai és agyi központjai arra szolgálnak, hogy az ember szellemi testében viselt pusztán szellemi gyújtópontjait (az indiai jógafilozófia *csakráknak* nevezi őket) ellenállásként hordozza, és megvalósíthassa. S ha ezen - saját testünk számára megőrzött -, életadó szexuális erőinket szolgáló gyújtópontok vagy csakrák képesek lesznek megnyilvánulni, akkor az ember a természeti erők birtokosává lesz, a minden élőlényben megjelenő saját (vagy általa tudatosan

fejlesztett) szuggesztiv-hipnotikus erejével. Elnyeri az isteni mindentudást, teljes egész lesz, megvilágosodott, fehér mágus.

Könyvünk ahhoz a titokhoz szeretne utat mutatni, hogyan érheti el egy ember - kordában tartott szexuális ereje segítségével - a mindentudás ezen fokát, és hogyan uralkodhat a természet erőin.

De nem mindenki! Kétfajta ember él a földön: az élők, akik már „emberek", és a halottak, akik még csak „férfiak" és „nők".

Úgy az élők, mint a halottak testet viselnek - a testben *élnek* -, s mivel az emberi test a természet mai rendje szerint csak az egész felét, az egyik pólust jeleníti meg, az élők és halottak testükben csak az egész felét, egy pólust, egy nemet hordoznak. Bár az élőknek is van testük, és talán egészséges, szereteten alapuló nemi életet élnek, tudják, hogy a szexualitás és minden ebből eredő probléma csak a testből származik, csak a testhez tartozik, nem a valódi lényeghez, a szellemhez, az Énhez. A szellemnek - a valódi Énnek, amit *Magamnak* is hívnak - nincs neme. Ebből következőleg egy, a szellemében, valódi lényegében tudatra ébredt ember, a megvilágosodott, az élő mindenben az egészet, az abszolútot, az örököt, az istenit, s nem a felet, a mulandót, a testit keresi. A célja ebben a testben *tudatosulni,* és hogy teste és minden ereje felett, melyek igazi természetében rendelkezésre állnak, elérje az abszolút hatalmat. Ezek az emberek tudatukban a szexualitás és a nemiség fölött állnak; ők már az „emberek", még ha ki is élik nemi hajlamaikat. Céljuk, hogy elérjék azt, amit a tarokk legértékesebb kártyája oly találóan példáz: a nagy Magamat, az

Ént, ami többé nem nyilvánítja ki a nemiséget, mivel mindkét nem önmagában tudatosul, s ennek következtében egy Egészet alkot. Tenyerén hordja a kisembert, aki testi lény s még neméhez tartozik, és a kinyilatkoztatás eszközeként marionettként táncol, mert annyira el akarja játszani a testi-anyagi világban játszott szerepét.

A „halottak" szellemileg még tudatlanok, s pusztán testi létet élnek - melyet persze igazán nem is nevezhetünk életnek, hiszen csak a testük él. Elsősorban még csak egyedülálló nemi lények, és csakis a nemiség korlátain belül gondolkodnak. Ők még csak a kis marionettek, a törpe személyiségek, melyek a nagy Én tenyerén táncolnak fel s alá, és szerepeiket játsszák. Csak az egész felei, csak férfiak és nők. Számukra csak a szex létezik és semmi más. A másik nagy ösztön, az önfenntartás is pusztán az érzékiség és a szex eszköze: kizárólag az élvezet miatt esznek, isznak, nassolnak, azért, hogy lehetőségeikhez mérten egészségesek maradjanak, s így testükből a lehető legtöbb szexuális erőt préseljék ki. Mindennek a hajtóereje a szexuális ösztön: egzisztenciát teremteni, a pénzt hajhászni, karriert csinálni, más emberekkel kapcsolatokat építeni. Legnagyobb becsvágyuk s büszkeségük, ha a szexuális potencia és birtoklási készség legmagasabb fokán állhatnak. Mivel szellemileg sohasem tudatosultak, testi teljesítőképességük abnormális kizsákmányolása után magától értetődően csupán a semmi, saját végtelen ürességük marad nekik, s a testük hanyatlásával egyre fokozódó sötétségbe, szenilitásba esnek. Szellemük már születésükkor belehalt a testbe, s tudatuk is a test életével és halálával együtt hal. Krisztus halottaknak nevezi őket, akik „saját halottaikat temetik";

Pál pedig „természeti embereknek" hívja őket, akik „a szellem nyelvét nem értik és bolondságnak tekintik". Nem nekik írtam e könyvet, mert úgysem értenék, s bolondságnak tartanák.

De vannak, akik már észrevették, hogy nem csupán olyanok élnek a világon, akik előrehaladott korukkal együtt szenilissé és gyengévé válnak. Minden korban voltak olyan emberek is, akik életük múlásával - s ez gyakran nagyon hosszú volt - nemhogy nem szenilisek, de napról-napra szellemibbek, tudósabbak, bölcsebbek, hatalmasabbak és potensebbek lettek, sőt testük szépségét is megőrizték, mint például Goethe. Vannak, akik már észrevették, hogy kétféle ember él a földön - nevezzük őket ahogy akarjuk: élők és halottak, megvilágosodottak és alvók, tudatosak és tudatlanok, akik sejtik e különbségek hátterét, s ezeket példaként szeretnék követni. S azoknak, akik már megértették vagy érteni akarják, hogy Pál miért mondta: „Miért félsz a haláltól, te bolond: mindannyian megváltozunk, de nem mindenki alszik el!" Eszerint a halálban nem mindenki veszti el tudatát. Ezeknek írtam e könyvet; azoknak, akik a test szolgaságából a szellem szabadságába vezető utat keresik.

Szeretnénk továbbadni az ősrégi jógafilozófia kikristályosodott és letisztult eredményeit, és az évtizedek alatt gyűjtött saját megfigyeléseinket, tapasztalatainkat. Ezeket a tapasztalatokat nem könyvekből szereztük, nem különböző elméleti tézisek megvalósítása által, melyek minden tíz évben megváltoznak, hanem minden befolyástól mentes, szabad, saját, önálló utakat találtunk, jártunk és fedeztünk fel.

Ehelyütt még valamit szükséges hangsúlyoznunk. Ahogy nem létezik két azonos ember, úgy nincs két azonos út sem. Az emberi sorsok nagyon-nagyon különbözőek, így az utak is sokfélék, amelyeken mindenki jár, hogy elérje célját. Meglehetősen ritka, hogy két különböző nemű ember egymásra talál, és egy teljesen tökéletes, harmonikus belső kapcsolatban kiegészítik egymást, s valóban boldogító egységet képeznek. De az már gyakrabban fordul elő, hogy két ember, aki ráébredt erre a csodálatos összetartozásra, ezt hosszú ideig, akár haláláig is megőrzi. Ha tehát Isten különös kegyelméből megadatott valakinek, hogy egy ilyen összetartozásban élhet, akkor ezt a ritka adományt őszinte hálával élvezze! Ha e könyv az ő kezükbe kerül, meggyőződhetnek róla, hogy nem nekik írtam. Mindenesetre azt se felejtsék el, hogy egyrészt sok olyan embertársuk van, aki bár talán rádöbbent egy ehhez hasonló összetartozásra, de azt különféle okoknál fogva elveszítette, és egyedül maradt. Másrészt nagyon-nagyon sokan még sohasem leltek ilyen kapcsolatra, hanem életüket elejétől a végéig egyedül kell leélniük, mintha Isten meg akarta volna nekik mutatni, hogy életük célja nem a közösségben keresendő, hanem más úton-módon kell megtalálniuk a megoldást. Ezeknek - s azoknak is, akik mély benső meggyőződésből kutatják s akarják meglelni Istent - e könyv segítség, s megváltásra vezérlő kalauz lehet.

Nem célunk a jóga utján haladó embert az *egészséges* módon megélt földi élettel s szerelemmel szembefordítani. Éppen ellenkezőleg: az a célunk, hogy mindenkit ide vezessünk, hiszen *utunk kiindulópontja csak és kizá-*

rólag a jóga lehet s legyen. A jóga persze az emberi fejlődés legegészségesebb - s ezáltal a legrövidebb - útja annak legvégső céljáig, Istenig.

Ezt az utat az első ébredéstől a legmélyebb, derengő, még félig állati tudatszinttől a tökéletes önismeretig s az isteni öntudatig, az Istenben leledző valódi létállapotig, *jógának* hívjuk.

S mivel az embert ezen az úton egyre tovább űző hajtóerő, a szellem és az anyag közötti átmenet s összekötő kapocs maga a szexuális erő - *a jóga és a szexuális erő egymástól elválaszthatatlanok!*

A jóga útjára térés nem jelenti az elvonult élet kezdetét. Megtanuljuk, hogyan kell *egészségesen,* a természettel, s nem *annak ellenére* élni. Ez azt jelenti, hogy egészségesen eszünk-iszunk, s természetesen *egészséges* nemi életet élünk. A jóga megtanítja nekünk, hogy testünkben-lelkünkben-szellemünkben előbb meggyógyuljunk, azután pedig így is éljünk. Hogyan mondhatnánk le a nemi életről, ha egyáltalán nem tudjuk, mi is az *egészséges* nemi élet?

A többi fokot, melyek során az ember egyre jobban levetkezi testét s egyre inkább szellemivé válik, a tudat természetes fejlődése során mindannyiunk elérhetné. Hiszen ez a fejlődés úgy lakik bennünk, ahogy egy virág vagy növény először gyökeret ereszt, majd lombot s virágot hoz, hogy végül elérje fejlődése csúcspontját: gyümölcsöt teremjen, mert ez a cél már mag korában is benne rejlett. Az ember már magzatként szintén magában hordja azt a tulajdonságot, hogy Istent, a legmagasabb célt elérje, s istenemberré váljon. A természet törvényei szerint azonban a természetes fejlődés ezen útja nagyon

sokáig, talán évezredeken keresztül tart; nagyon fáradságos, fájdalmas, és sok átalakulást követel. Az ember azonban saját szexuális erejében - mely által ezt a fejlődést és kibontakozást rövid idő alatt teljesítheti - titkos lehetőséggel bír. Ahogyan mesterséges eszközökkel a virágokat is rá lehet bírni, hogy korábban virágozzanak, mint ahogy odakint a természetben tennék, úgy az ember tudatra ébredésének benső útját - különböző jógamódszerekkel, melyek benső fejlődését biztosítják- sokkal korábban megérlelheti. Fejlődési fokokat képtelenség átugrani, de az időt harmonikaként összezsugoríthatjuk. Ahogy a virág igényli az ehhez a folyamathoz szükséges meleget, úgy nekünk embereknek is szükségünk van a titkos tűz által keltett, lecsupaszított melegre, felfűtött életenergiára. Az ehhez szükséges fűtőanyag, a rózsakeresztesek titkos tüze - mint már mondtuk - a szexuális erő. A természetes és a nemi erő segítségével gerjesztett fejlődés között persze hatalmas a különbség. Nemcsak abban nyilvánul meg, hogy célunkat - a mindentudást - sokkal gyorsabban érjük el általa, hanem abban is, hogy az ember abban az időben, amikor ezt a lehetőséget megismeri s a gyakorlatba átülteti, még nemi ereje teljében van. így nem csupán szellemi fejlődésének útját járhatja meg rövidebb idő alatt, hanem ezzel egyidejűleg a nemi erőben rejtező életadó energiát is isteni teremtő erővé alakíthatja, birtokába veheti, és igájába hajthatja. Innen e rendszer neve: „jóga-iga". A fentebb említetteken túl ezek az erők a gyakran emlegetett mágikus képességeket is magukban hordozzák: pl. tisztánlátás, testünk regenerációja, csodálatos gyógyulások, démonok kiűzése, halottak feltámasztása, levitáció, telepatikus és

profetikus képességek stb. Ezeket a jelenségeket nagy szentek és jógik életéből ismerjük, akiket a jógafilozófiában "sziddhák"-nak nevezünk.

Egyetlen élet folyamán csak azok érhetik el ezt a legmagasztosabb célt, akik már egy korábbi életükből olyan idegrendszert örököltek, mely az út utolsó, legnehezebb ciklusát, az egyre növekvő feszültség magas frekvenciáit az idegek megbetegedése nélkül képesek elviselni. Nem szabad felednünk, hogy idegrendszerünk ellenállásának - ha mégoly rugalmas is, és a nem sejtett feszültségkülönbségeket megbetegedés nélkül át tudja hidalni s el tudja viselni - megvannak a határai. Gondoljunk arra, hogy a gorilla s a primitív ősember között sokkal csekélyebb a különbség, mint a primitív ősember és az istenember között. Ahogy nem várhatjuk el, hogy egy gorilla egyetlen élet alatt emberré fejlődjön, mert testfelépítése ezt a különbséget nem képes áthidalni, ugyanúgy azt sem várhatnánk el vagy erőszakolhatnánk ki, hogy egy primitív vagy akár átlagemberből - aki ugyancsak „felébredt" - egy tökéletesen tudatos, átszellemiesült istenember legyen. Idegeinek rugalmassága nem tenné ezt lehetővé.

De ha egy gorillának elmondhatnánk, hogyan fejlesszse *tudatosan,* állandó gyakorlással az agyi központjait, s ő azután valóban gyakorolna is, s a betűket, számokat és a többi, számára teljesen ismeretlen dolgot megpróbálná megtanulni s begyakorolni, akkor jelentős mértékben felgyorsítaná emberré válását, még ha nem is érné el *ebben* a gorilla-életében. Értsük meg: a gorilla nem tudná megváltoztatni fej formáját s ennek következtében agyát sem olymértékben, hogy emberré váljon, de a go-

rilla-lét lehetőségeinek legmagasabb fokán igen, s a következő életében már sokkal fejlettebb testtel s ennek megfelelő idegrendszerrel bírna, amit további tudatos gyakorlással az idegrendszerének megfelelő legmagasabb fokra fejleszthetne. így talán két-három élet múlva akár emberré - ha mégoly primitívvé is - válhatna. Sokkal gyorsabban, mintha a természetes fejlődés egyszerű, talán több évezreden át tartó útját járná. A gorilla és a primitív ember nem érti ezt a tudatos önfejlesztést, így a természet törvényei szerint fejlődnek. Az örökkévalóság elég hosszú!

De az az ember, aki egyszerű, még rendkívül korlátozott átlaglényét kinőtte, s már régen olyannyira öntudatra ébredt, hogy saját alacsony fejlődési fokán többé nem érzi jól magát, hajlik a tanulásra, mert érzi a benne rejtőző nagyobb lehetőségeket. Vele már lehet arról beszélni, hogyan és milyen eszközökkel tud gyorsabban és hatékonyabban fejlődni, mintha a természetes utat járva kivárná, míg idegeinek ellenállása a mindennapi életharcok során automatikusan továbbfejlődik. így egyre ellenállóbb idegei révén fokozatosan egyre magasabb tudatállapotok elérésére s egészséges elviselésére lesz képes. Mi tehát azokhoz az emberekhez beszélünk, akik már értik, hogy a tudatos szellemi és testi gyakorlás által igenis elérhető a felgyorsított fejlődés. S nemcsak értik ezt, hanem az az egyre növekvő belső vágy is űzi őket, hogy vegyék a fáradságot, s tudatosan fejlesszék magukat. Persze, ha már szilárdan elhatároztuk, hogy továbblépünk, egyet nem szabad elfelejtenünk: csak addig juthatunk, ameddig testünk és idegrendszerünk *külső fejlődési lehetőségei* érnek. Ne

várjuk, hogy a lehető legrövidebb idő alatt istenemberré válunk. Ha *testünk, lényünk legmagasabb lehetőségeit* már ebben az életben sikerül megvalósítanunk, elégedettnek kell lennünk. A gyakorlás is megéri a fáradságot, hiszen ennek a „legmagasabb lehetőségnek" nincsenek általunk előre belátható határai. Legtöbbször nem is sejtjük, mi mindent kibír az ember. Csak egy háború szörnyű vizsgáján vagy a természeti katasztrófák idején derülnek ki nemlétezőnek hitt képességeink, lehetőségeink, s az ember hihetetlen ellenálló ereje. Ezek a képességek illetve a test rugalmassága természetesen *eleve adott* lelkierőnk - általunk nem is ismert - lehetőségeitől függnek. Ebből következik, hogy a jóga útján sohasem szabad külső lehetőségeinkről képzelődni, s arról sem, hogy milyen fokot érhetünk el - hiszen ezeket úgysem tudhatjuk előre. Egyáltalán ne törődjünk vele, hogy a nagy Jákob-lajtorja mely fokát érhetjük el ebben az életünkben! Ezt hagyjuk Istenre! Tökéletes hittel s Istenbe vetett bizalommal, időt nem vesztegetve gyakoroljunk, hogy - amilyen gyorsan csak lehet - előrébb jussunk. Az elért fejlődési fokot mindenesetre vigyük magunkkal halálunk óráján, s a következő életünket ezen a legmagasabb fokon - új testet öltött állapotunk legalsó szintjén - kezdjük! így fáradozásainkból semmit sem veszítünk el!

Ezúttal nem a szexuálpatologikus megbetegedésekről beszélünk. Ha e könyv tartalmát helyesen sajátítják el s rátalálnak a megváltás útjára, a tehetségesebbek felismerik állapotukat. Csak azokat a fokokat említjük, melyeket az ember szexuálpatologikus állapotától az egészségig, majd azután az egészségtől a legmagasabb, isteni-szelle-

mi fokig fokozatosan átél, és hogy *honnan s hogyan szerezheti ehhez az erőt.*

Meg szeretnénk mutatni az összefüggéseket a jóga (azaz a tudat kibővítésének) útja és a szexuális erő fölötti uralom elengedhetetlenül fontos, normális és egészséges, bár felgyorsított megszerzése között. Emellett az életadó nemi erő valódi, egészséges átváltoztatásának és átszellemiesítésének kulcsát is a jógázók kezébe akarjuk adni, akik gyakran e kérdéssel jönnek jógaiskolánkba. Végül azoknak is segítenénk, akik a jógát otthon szeretnék sikerrel gyakorolni.

Egy idős, bár még férfi ereje birtokában lévő barátom mesélte: egyszer egy kedves, nála még sokkal idősebb barátjával sétált. Ez alkalommal barátja elmesélte, hogy bár már elhagyta férfiereje, az életet mégis a maga teljességében élvezi, mert szellemi örömei hihetetlenül nagyok. Csodálatos könyveket olvas, gyakran jár színházba s operába, jókat utazik, golfozik stb. A barátom egy darabig hallgatta, majd ezt mondta neki: „Kedves barátom, hagyd az örömeid felsorolását, mert így sem tudsz kedvet csinálni az impotenciához!"

Könyvünk persze senkit sem akar rábeszélni az impotenciára - éppen ellenkezőleg: *meg akarja mutatni a jógázóknak a legnagyobb potenciához vezető utat.* S ha ezen az úton elérjük végcélunkat - az egész emberiség végcélját -, akkor ezzel a szellem végtelen hatalma is birtokunkba kerül, mely az ember s minden élőlény nagy, isteni Énjében megtalálható erőt uralja. A szellem eme hatalmát - ha már egyszer birtokunkba került - *többé nem veszíthetjük el,* még a test öregedése miatt sem, mert az isteni teremtő erők nem a testből származnak,

hanem éppen ezek teremtik meg a testet. S aki felismerte magában, átélte és megtanulta kulcsként felhasználni őket, tudatosan uralkodik a teste fölött is.

A legnagyobb potencia forrása Isten.

Ez a könyv az Istenhez vezető legrövidebb utat szeretné megmutatni.

Valamit felismerni vagy valaminek lenni - egy és ugyanaz

Az emberi fejlődés új iránya szerint minél kevesebbet dolgozunk, annál több, rajtunk kívül álló energiát (pl. fényt, meleget, elektromosságot, mágnesességet, radioaktivitást vagy atomenergiát) hasznosítunk. Ezt magától értetődőnek tartjuk. Naponta találkozunk ezekkel az energiákkal, s nélkülük aligha tudjuk már elképzelni az életünket. Ha azonban egyszer meg szeretnénk tudni, hogy mik is valójában ezek az energiák, s ehhez áttanulmányozzuk korunk legnagyobb tudósainak könyveit, arra az eredményre jutunk, hogy a különböző energiákat (s egyáltalán a dolgokat) csak kívülről ismerhetjük meg. A felfűtött, elektronizált, mágnesezett, radioaktivált vagy ionizált dolgoknak csak a *viselkedését* tudjuk leírni. De hogy mik is ezek az energiák illetve dolgok valójában, azt sohasem tudhatjuk meg; méghozzá azért, mert ezek *nem mi vagyunk,* ezekkel nem azonos a létállapotunk.

Minden dolog kizárólag egyedül magát ismerheti, s csupán egyedül magáról mondhatja meg, hogy mi a lé-

nyege: egy energiaforma vagy egy élőlény (pl. kutya, macska). Hiszen csak az energiaforma illetve a kutya vagy a macska maga tudná vagy mondhatná el, hogy mi egy energiaforma, egy kutya vagy egy macska; de csupán akkor, ha beszélni tudna, és - ami a legfontosabb - *önálló tudattal bírna!*

Ez persze lehetetlen, mivel minden teremtett dolog magától értetődően az, ami. A különböző energiaformák, az elemek, a növények, az állatok s végül a még tudattalan emberek is azok, amik, mégsem tudják magukról, hogy mik is valójában, hiszen nem ébredtek tudatra.

Egyedül az ember képes teljes önismeretre, öntudatra szert tenni, és csak a megvilágosodott, *valódi lényegét tökéletesen ismerő egyén tudja magáról, hogy micsoda.* S csak ha elértük ezt a tökéletesen öntudatra ébredt állapotot, akkor leszünk *képesek felismerni a teremtésben ható egyetlen energiát* (de ebben az esetben sem kívülről, hanem belülről, létállapotunkból megismerve) *a maga teljes valójában. És ez az egyetlen életenergia, minden megjelenési formájában: a legalacsonyabb, materiális formától (amit szexuális erőnek hívunk) a legmagasabbig, a teremtő isteni erőig. Mivel ezen energia egyidejűleg a saját lényegével azonos, ő maga az!* Egyes szám első személyben: ÉN VAGYOK AZ!

Ez a felismerés útjának utolsó állomása. Hiszen az ember pályafutását öntudatlan élőlényként kezdte, s emberségének legmélyebb fokán az állatokhoz hasonlóan csupán kívülről irányított öntudattal bír. S míg nem ébredt öntudatra (és hosszú, talán világkorszakon átívelő fejlődése során magával, teljességével egy bizonyos létállapotban nem egyesül), addig nem is tudhatja - s nem is

tudja -, hogy mi is ő valójában. S a tudattalan állapotában azt sem tudja, hogyan ismerheti meg az elektromosság, a mágnesesség, a radioaktivitás, az atomenergia vagy általában az energiaformák lényegét. Azt sem, hogy ő maga micsoda, hogy mit jelent az energia az ő legbelső lényege számára, amitől pedig az életét kapta, s ami képessé teszi az élet továbbvitelére - tehát hogy mi a szexuális erő.

Pál apostol a Korinthusbeliekhez írott első levelében világosan elmagyarázza, hogy minden dolog csak önmagát ismerheti, mivel csak önmagával lehet azonos létállapotban: „Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is. Mert kicsoda tudja az emberek közül az emberek dolgait, hanemha az embernek lelke, a mely ő benne van? Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke. Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket; hogy megismerjük azokat, a miket Isten ajándékozott nékünk. Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyeket emberi bölcsesség tanít, hanem a melyekre a Szent Lélek tanít; lelkiekhez lelkieket szabván. Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek meg." (I. Kor. 2, 10-14.)

Mai nyelven ezt talán így mondanánk: „ha nem lennénk emberek, nem tudhatnánk, mi van az emberben. Ha nem hordanánk magunkban Isten szellemét, azt sem tudhatnánk, hogy egyáltalán van Isten, s hogy mi is valójában. Mi azonban megkaptuk Isten szellemét, s tudatra ébredtünk benne; így tudunk az isteni dolgokról is. A még tudattalan - Pál szavaival »természetes« - ember

nem tudja, mi van a tudata mögött, így a szellemi igazságokat bolondságnak tartja. A tudatra ébredt ember azonban tudja, hogy emberként Isten szellemét bírja, így minden földi-világi dolog felett áll."

Az ember emberségének első, legmélyebb fokán még csupán „állat plusz értelem". Összetéveszti Énjét a tudatával. Azt hiszi, ha „én"-t mond, egész valóját megnevezte, noha ezáltal énjének csupán azt a kicsi, személyes részét jelölte meg, ami már tudatosult benne. Ez azonban még nagyon kevés. Énjének tudattalan részét még nem ismeri, ebből következően a létét sem ismeri el, sőt arról sincs sejtése, hogy egyáltalán létezik. Tudatalattija idegen lényeg számára; így jött létre az „ördög" és „angyal" fogalma. Fejletlenségének e fokán azt sem tudja, hogy ezek a fiktív lények a valóságban a saját tudattalanjának erői, *tehát ezek ő maga.* Még egyáltalán nem tudja, hogy primitív tudata mögött Énjének határtalanul nagy része számára még megközelíthetetlenül, teljesen öntudatlan állapotban létezik.

Honnan tudhatná hát, mi az ő teljes, igazi lénye? Honnan tudhatná, hogy Isten maga lakik benne, hogy ő a valóságban isteni lény, ha sem Istent, sem a saját, valódi énjét nem ismeri, és azt sem tudja, hogy éppen Isten az ő saját lényege?!

Az (Istenben) teljes öntudatra (azaz mindentudásra) ébredt emberek nagyon ritkák a Földön. Mégis mindannyiunk számára az egyetlen cél az legyen, hogy eljussunk ehhez a tökéletes tudáshoz, s a lelkünk legmélyén lakó Teremtővel egy *monisztikus* létállapotban ÉN VAGYOK-ként egyesüljünk.

Hogyan ébredjen azonban tudatára az állati, tudattalan ember? Hogyan érje el célját, ha semmit sem tud róla? Hogyan juthat előrébb tudata nagy Jákob-lajtorjájának legalsó fokáról lépésről-lépésre, az isteni öntudatig, a tökéletes beteljesülésig, feltámadásig, ha nem is tudja, hogy ez a cél egyáltalán létezik, s hogy rendelkezik az ehhez szükséges képességgel? Mi segíti, mi kényszeríti arra, hogy kifelé irányított állati öntudatát először hirtelen befelé fordítsa, hogy megtérjen, hogy az első ébredéstől, az először felsejlő öntudattól a mindentudáshoz, az isteni fénylő fény lényhez emelkedjék (hisz ez valójában ő maga), s hogy eljusson a megváltáshoz, a megszabaduláshoz, a feltámadáshoz?

Az az erő, ami erre kényszeríti, s felemelkedését segíti: a saját szexuális ereje!

Ez a gigantikus energia minden élőlényben benne lakozik. Ez segíti először az embert szülei révén az anyagba, a testbe születni; majd - ha a testben teljes értékű, felnőtt lényt fejlesztett ki - képessé teszi arra, hogy más lényeket is életre hívjon. A tudattalan embernek még fogalma sincs arról, hogy ugyanez az energia nem csupán utódnemzését teszi lehetővé, hanem ez az egyetlen erő, az ösztön, amely abban segíti, sőt arra *kényszeríti,* hogy tudatát lépésről-lépésre az isteni öntudatig emelje mindaddig, míg öntudatlan lény marad. A szexuális erő nyomja, sőt löki az ember tudatát mind magasabbra. Azt persze nem tudja - míg el nem érte öntudata illetve fejlődése legmagasabb fokát -, hogy emberként csak és kizárólag ezt az energiát ismerheti meg teljes valójában, de tudatosíthatja és tudatosítja is magában, mert ez az energia a saját lényege, *ő maga.*

Maga a szexuális erő teszi képessé az embert arra, hogy e szexuális erő fölébe kerekedjen! Nem végtelenül bölcs terv ez?

Ha mi magunk tapasztaljuk ezt az igazságot, akkor megértjük, miért szimbolizálták a beavatottak a szexuális erőt a skorpióval. A skorpió megöli magát, és így öli meg a saját szexuális erejét, mert az az öntudatlan embert kényszeríti, a tudatos embert pedig segíti abban, hogy szexuális erejét magasabb erőkké alakítsa, s hogy ezekben ébredjen öntudatra - *azaz ő maga legyen ez az erő!* Persze, ez akkor már nem szexuális erő, s így az ember önmagát ölte meg.

Próbáljuk meg feltárni a szexuális erő titkait, hogy felismerhessük magunkban, és uralmunk alá hajthassuk! Hogyan? E kérdésre válaszolunk a következő fejezetekben.

A teremtő őskígyó

János evangéliuma a következő szavakkal kezdődik: "(...) s a sötétség nem fogadta be őt." Milyen gyönyörűen magyarázza meg e pár szó a teremtést!

E szavakkal azonban csak akkor érthetnénk egyet s méltathatnánk azokat helyesen, ha az eredeti görög szöveget olvasnánk, hiszen a német fordítás nem mindig pontos. A németből hiányoznak azok a szavak, melyek a görög eredetit pontosan adnák vissza. A görög „logosz" szónak például nincs német megfelelője, így Luther ezt „szó"-nak fordította, ami azonban egyáltalán nem adja vissza a „logosz" szó jelentését. Jobb lett volna rá az „ige", mert ez (még mindig jobban) kifejezi a teremtés első mozgását, illetve önmozgását. A „logosz" a görög nyelvben a teremtő elvet, Isten erejét, eszközét jelenti, mely Isten akaratát teljesíti s mozgásba hozza a teremtést, mint például az ember keze, mely egyidejűleg a saját szerszáma is, mellyel valamit *tesz.*

Amikor a „logosz" még látens ősállapotában volt, mikor Isten még semmit, sőt első kinyilatkoztatását, a hangokat s a betűket sem teremtette meg, maga a betűkből kirakott „szó" sem létezhetett. Ez már a teremtés lénye-

Istenben egy tökéletes egység illetve harmónia két végpontja tökéletes egyensúlyban van. Az indiai vallásfilozófia ezt az igazságot Síva isten alakjában ábrázolja, aki mindkét nemet egyesíti magában. (A zürichi Rietberg-múzeum szíves engedélyével.)

gesen későbbi stádiuma. Ezenkívül még egy nehézség gátolja a szöveg megértését. Minden egyes ember - alacsonyabb vagy magasabb tudatállapota okán - mást és mást ért egy-egy szón. Az „Isten" szó minden ember számára mást jelent. Igaz, s a görög szövegben is utána lehet nézni, hogy Isten az embert saját képmására teremtette, s teremti a mai napig úgy, ahogy a kesztyűt a kézre felhúzzuk; ugyanígy az is igaz, hogy az ember ezt fordítva teszi: Istent a saját emberi képmására teremti. Emellett manapság más szavakat is használunk, mint Luther idejében. Ha tehát a *görög eredeti* alapján próbáljuk a mondatok értelmét ma használatos szavakkal visszaadni, akkor ez körülbelül így fog hangzani: „Kezdetben a Logosz, a tettvágy - az az erő, mely mozgásba hozza s véghez viszi a teremtést - még Istennél volt, öntudatlan állapotában, mint Isten képessége. Isten maga (volt) ez az erő. Lényegében Isten, és az ő teremtő elve, teremtő ereje egy és ugyanaz. Mindent Isten teremtett, a Logosz által. Isten maga a lét, az élet, s minden létező csak Isten teremtő elve, szempontja, »logosza« által születhetett meg, s marad fenn. Isten, az örök lét, az élet építette fel az embert is - az eredeti szöveg szerint - saját képére és hasonlatosságára. Tehát az ember igazi énje, legfelső lényege maga Isten. De az ember - *tudattalan állapotában* - még sötétségben leledzik, s nem ismeri fel magában Isten fényét. Tudattalan, s nem tudja azt sem, hogy Isten - az ő legsajátabb lényegeként - a tudattalanjában lakozik."

Az élet tehát a teremtő erő - a Logosz -, és mindaz, amit teremtett, a Logosz által jött létre. Mindent (a legmagasabb szellemtől az anyagig) a Logosz teremtett, te-

remt, és tart fenn. De a legmagasabb, hetedik szinten Isten szelleme van, tehát maga Isten, egy teljesen kiegyenlített, nyugalmi állapotban. Innen teremti meg - mivel ő maga a Logosz - a teremtés egész palettáját. A végtelen térből, a világegyetem minden pontjából, mindenhonnan élet árad. Először a legmagasabb frekvenciák tisztán szellemi energiái jönnek létre s hatnak, azután fokozatosan lelassulnak a rezgések, a hullámok megnyúlnak, s a kinyilatkoztatás formái egyre sűrűbbek s anyagibbak lesznek, a legmélyebb fokig, az úgynevezett „holt anyag"-ig, mely persze nem halott, mert tudjuk, hogy az anyag maga is egy energiaforma. Az anyag atomjában is, hasonlóan a nap- és világrendszerekhez, Isten teremtő ereje, az Élet köröz. Benne lakozik Jákob lajtorjájának minden fokában, mely a mennyből, az Isten birodalmából az anyagi világig, a földig ér.

Mi emberek a teremtés minden energiaformáját magunkban hordjuk. Mi vagyunk a mikrokozmoszok a makrokozmoszban. Szellemünk, valódi Énünk Isten, ahogy azt már Pál is megállapította. Azután a Logosz, saját Énünk teremtő ereje bennünk is, akárcsak a világűrben, egyre mélyebbre száll, megteremti gondolatvilágunkat, annak érzelmi-lelki vetületeit, s végül ennek nélkülözhetetlen ellenpólusát, minden magasabb energia hordozóját, anyagi testünket is. Mint ahogy a Logosz - az emberen kívül - a teremtés minden szintjén magát a legkülönfélébb energiaformákban jelenti ki és teremti meg, így hordjuk mi emberek is a Logosz-kinyilatkoztatások egész Jákob-lajtorjáját, az egész teremtést saját Énünk különböző aspektusaiként magunkban. S mint ahogy a Logosz a makrokozmoszban a teremtés minden fokán

teremt, úgy sugározza és nyilatkoztatja ki az ember saját mikrokozmoszában, lénye minden fokán, a teremtő erő különböző frekvenciáinak megfelelő szervek által ugyanazon isteni teremtő energia minden megjelenési formáját, azaz saját Énünket.

Ha gerincünket az aggyal és folytatásával, a gerincvelővel ábrázoljuk, kígyóformát kapunk. Ez a kígyó a Logosz kinyilatkoztatásának képe a makrokozmoszban, s az emberben, mint mikrokozmoszban. Ellenpólusának, emberi testbéli hordozójának a képe is: a gerincvelője. Ez a legfinomabb, legéteribb anyagból teremtett velő-kígyó az isteni teremtő erő, saját életünk hordozója. Az isteni teremtő erő hét szellemi központon keresztül sugárzik, fokozatosan gyorsuló frekvenciákkal, megfelelő szerveken keresztül, melyek a teremtő erőt ellenállásként hordozzák.

Ó-Egyiptomban a beavatottak fej díszükön egy aranyból készített pántot hordtak, mely egy feltartott fejű kígyót ábrázolt. „Beavatottnak lenni" azt jelentette, hogy az ember az önkinyilatkoztatásnak, az öntudatnak mind a hét fokán, azaz az egész Logosz-kígyóban öntudatra ébredt. Az aranykígyó a tökéletes öntudatot szimbolizálta, melyben semmi sem maradt rejtve, tehát azt az embert, aki elérte a mindentudást.

A kiegyenesedve álló kígyó, amint egy lapos pohárból az élet vizét issza, ugyancsak az ember gerincoszlopában lévő teremtő életerő-kígyó szimbóluma. Ez az abszolút teljesség tehát az egészség, s ebből következőleg minden betegség gyógyszere - tehát az elfajzásoké is.

Indiában ugyancsak megtaláljuk ezt a kígyót, csak ott „kundalini"-nek hívják. Míg az ember öntudatlan és a magasabb idegi központjai még látens állapotban nyug-

szanak, a kígyó összetekeredve a legalsó energiacentrumban pihen, melynek székhelye az alsó csigolyacsontban, a farkcsontban található, tehát az életfeszültség negatív pólusának (szék)helyén. Ha az ember fokozatosan öntudatra ébred, s ezáltal energiacentrumai is aktiválódnak, a kundalinikígyó lassan kitekeredik, és egyre magasabbra kúszik: egymás után birtokába veszi az idegi centrumokat, élettel tölti meg őket, majd tovább halad a legmagasabb centrumig, ami a fej legfelső részében, a fejtetőn található. Ott egyesül a pozitív pólussal, melynek itt, a hetedik energiacentrumban van a központja. Ekkor már az aesculap-kígyóhoz hasonlóan áll.

Az indiai jógafilozófia különbséget tesz az életáram és az ellentéte, azaz a test szervei és az idegközpontok között, melyek magát az életáramot hordják. A teremtő erő (azaz az életáram) az ember bensőjében hét energiaközpontot képez, s minden egyes energiacentrum - a jógafilozófiában „csakrák"-nak nevezzük - transzformátorként működik, mely az isteni teremtő erő (a következő/legközelebbi kinyilatkoztatási központnak megfelelően) mélyebbre transzformálja. így a teremtő erőt a legmagasabb központtól kezdve hatszor alakul át, s ebből következőleg 7 energiacentrumunk, azaz csakránk van.

Mivel ezt az energiát a földi, anyagi szinten ismertük meg, az energia-gyújtópontokat (melyek egyidejűleg kinyilatkoztatási fokok is) alulról felfelé számoljuk. A jógafilozófia ezt a hét centrumot szanszkrit kifejezésekkel a következőképpen nevezi:

Az első, legalsó csakra neve „muladhára" (a „mula" szó velőt jelent); ez a negatív pólus helye, ami a farkcsontban nyugszik.

A második csakra a „szvádhiszthána", helye a nemi szervek felső részében található idegfonat.

A harmadik csakra a „manipúra", a napfonatban található.

A negyedik az "anaháta", a szív idegközpontjában van.

Az ötödik a „visuddha" a pajzsmirigy idegközpontjában.

A hatodik az „adzsnya", a homlok közepén, a két szemöldök között található.

A hetedik a „szahaszrára", a koponya legfelső részében van, mely egyidejűleg a pozitív pólus helye is. Ezen agyi központ aktiválása az embert eljuttatja az isteni mindentudásra.

A Bibliában a nap, a fény jelentése „tudat". Az éjszaka, a sötétség a „tudatlanság". Ezért teremti Isten - ahogy azt Mózes, a nagy beavatott mondja - a tudatosulás minden fokán - minden „nap" - a szinteknek megfelelő rezgéseket, s csak a hetedik tudati szinten - a hetedik „napon" - nem teremt, hanem pihen. Ebben az állapotban nincs feszültség, melyen a teremtés felépülhetne, mivel mindkét pólus tökéletes egyensúlyban, egymásban egyesülve, abszolút egységben nyugszik. Ezt csak *eksztatikus* állapotban, tiszta tudati állapotként élhetjük meg, különben a testünk halálát jelentené.

Néhány nyugati tudós szerzőnél azt olvashatjuk, hogy az indiai jógi az eksztatikus szamadhi-állapotban *öntudatlan.* Nagy tévedés! Ellenkezőleg: a tökéletes tudat állapotában van, tehát a „mindentudásban". Csak kívülről látszik öntudattalannak, mivel ekkor nincs testi tudata. Aki már átélte a szamadhi-állapotot, az tudja, hogy a jógi ebben az állapotban *teljesen tudatánál van,* tökéletesen *éber.*

Ebből is láthatjuk, hogy csupán egy az igazság, s hogy minden vallás magva éppen ez az egyetlen igazság. Assisi Szent Ferenc, Szent Teréz és a többi nagy szent Istentudatát ugyanúgy egy eksztatikus állapotban élte meg, mint ahogy az indiai jógi Ázsiában ugyanezt „szamadhi"-ként élte meg, s éli mind a mai napig.

Mi emberek a Logosz-kinyilatkoztatások e különböző fokait, ezeket az eltérő frekvenciákat különböző tudatállapotként éljük meg. Ennek megfelelően más-más nevekkel látjuk el őket.

A teremtő erő első, legmélyebb fokán ható (a legalsó centrumban, a szellem és az anyag között hidat képező) energiaformát tudatunkban faj fenntartási ösztönként, szexuális-testi ingerként - kívánságként éljük meg, és - ha beteljesedik - pusztán testi kielégülésként *szexuális erőnek* nevezzük.

A második fokon az *önfenntartási ösztön* megnyilvánulásaként éljük meg, anyagcereként; tudatunkban éhségként, szomjúságként - ha beteljesül: telítettségként.

A harmadik szinten a teremtő erő *akaraterőként* nyilvánul meg, tudatunkban pedig akaratvágynak tapasztaljuk.

A negyedik fokon a teremtő erő a szívcentrumon, az *érzéseken,* az emóciókon keresztül uralkodik. Tudatunkban ezek érzésekként, érzelmekként jelennek meg; a gyűlölet és a szeretet közötti egész skálát átéljük, melyek egymás tükörképei.

Az ötödik szinten a teremtő erő idő- és térfogalmunkként jelenik meg. Eszköze a pajzsmirigy, ami a véges világhoz, az időhöz kapcsol minket, összeköt bennünket vele, s *időritmusunkat* biztosítja. Ettől a centrumtól függ, hogy milyen gyors vagy lassú a szívritmusunk, gondola-

taink vagy mozgásunk ritmusa; hogy egy bizonyos időtartamot hosszúnak vagy rövidnek találunk, hogy éjjel-nappal rohanunk, vagy mindent lassan csinálunk. Ennek megfelelően ez a központ döntően hat egész életritmusunk sebességére, tehát életünk időtartamára is.

A hatodik fokon a Logosz-energia *intuíciókét* nyilvánul meg. Tudatunkba villámlásszerű, szellemi fényt áraszt, mely új ötletekre, felismerésekre sarkall. Tudatállapotként mindent átvilágító szellemi fényként, szemlélődésként érzékeljük, s - ami ezzel azonos - mindent átfogó, univerzális szeretetként. Az egész világegyetemmel egynek érezzük magunkat, és a természet nyelvét, illetve minden vonal, minden forma szimbolikus tartalmát is megértjük.

A hetedik, legmagasabb szinten (a koponya legfelső részén lévő centruma révén) a teremtő erőt tiszta szellemi létállapotként éljük meg, mely tudatunkban a legmagasabb önismeretként, „öntudatként" jelenik meg, amit „VAGYOK, AKI VAGYOK"-ként élünk meg. Itt már nincsenek tudattalan érzések, érzelmek, vagy kifelé irányuló ismeretek. Többé már nem vagyok boldog és barátságos - mert *mindez vagyok;* minden érzés, gondolat, a tudat sugárzó fénye - „ÉN MAGAM VAGYOK" a boldogság, „ÉN MAGAM VAGYOK" a béke! *Sugárzó, mindent átfogó, mindenen átható öntudat vagyok.*

Mexikói ásatások során olyan szimbolikus istenábrázolásokat találtak, melyek ezt az igazságot - Isten e különböző megnyilvánulási formáit a különböző teremtésszinteken - találóan és világosan elénk tárják. Alul kígyó vagy néha sárkány található: a kundalini, a szexuális erő. Ezen emberi alak áll, mely a testről gondoskodó, emoci-

onális, mentális és intuitív megnyilvánulásokat szimbolizálja, egészen felül pedig, az ember fölött egy sugárzó arc, Isten képe, a tisztán szellemi-isteni öntudat szimbóluma: Isten áll! Hogyan is ábrázolhatták volna jobban egy és ugyanazon istenség különböző kinyilatkoztatási formáinak igazságát?

Egyedül az ember képes a teremtés minden fokán öntudatra ébredni, s minden kinyilatkoztatási szintet, egyetlen isteni mindentudásban összefoglalni, mert csak az ember testében találhatók meg a teremtő energia különböző formáinak megfelelő szervek. E szervek képesek arra, hogy - megfelelő ellenállásként - az univerzális teremtő energia különböző megnyilvánulási formáinak különböző rezgéseit és frekvenciáit hordozzák. Sőt nemcsak fel tudják venni e rezgéseket és frekvenciákat a világegyetemből, de arra is képesek, hogy ugyanezeket a teremtő energiákat feladóként kisugározzák. E szerveink a legfontosabb idegi és agyi centrumaink, melyek a különböző teremtő energiaformák rezgéseit továbbadják a nekik megfelelő, velük szorosan összetartozó mirigyeknek, melyekben végül megtörténik az átalakulás. Az emberben - embersége legmélyebb fokán - a legtöbb ilyen ideg- és agyi centrum még látens állapotban szunnyad. Tudatfoka ennek megfelelően mély és primitív. Fejlődésének útja a következő: e centrumokat - egymás után - növekvő tudatának birtokába veszi és aktiválja, mígnem minden ideg- és agyi centrum aktiválódott, és az ember a teremtés egész skáláját - a *Teremtőig* - tudatosította magában.

Az a fűtőanyag, mellyel az ember látens idegi és agyi központjait mint egy rádiólámpát felfűti és aktiválja,

a szexuális erő, melyet saját testében hordoz. Míg az ember egy mélyebb tudatállapotban leledzik, addig nem ura a szexuális erejének, hanem éppen fordítva: az uralkodik rajta. Ő még teljesen a szolgája, még teljesen ki van szolgáltatva neki. Így azt sem sejti, hogy ezen erő titkot rejt magában: a saját szexuális ereje a szellem hatalmához vezetheti el, ezen erő segítségével tudatra ébredhet isteni önmagában - azaz Istenben, s ezzel elérheti a halhatatlanságot, az anyag és az egész természet fölötti uralmat. Ezzel megtalálta a bölcsek kövének titkos kulcsát: fehér mágussá lett.

A középkor alkimistái, a rózsakeresztesek, a nagy beavatottak figyelemreméltó írásaikban (melyekben mindig kerülték a meztelen igazság kimondását) újra meg újra utaltak arra, hogy az az anyag, melyből a bölcsek kövét előállíthatjuk, nagyon könnyen megtalálható, s hogy minden ember a birtokában van. Meg akarták óvni tudásukat az alacsonyabb rendű emberektől, akik már ekkoriban is mindenkivel paráználkodtak volna, és szexuális erejük titkát pusztán tudatlanságból beteges perverziókra használták volna. Ezzel együtt persze, e titok kulcsát csak olyanoknak akarták továbbadni, akik már kellően elmélyültek voltak ahhoz, hogy ne használják rosszra ezt a tudást. A gondolkodó embereket arra a helyes útra akarták terelni, ahol keresniük kell a titkot, remélve, hogy néhányan majd meg is találják. Irataikból félreérthetetlenül kiderül, hogy a bölcsek kövének anyaga *magában az emberben van.* Már ez az ártatlan utalás is szörnyűségeket okozott. Ismerünk olyan pereket a középkorból, melyekből láthatjuk, hogy várurak, akik a bölcsek kövét magából az emberi testből akarták előál-

lítani, a vért tartották a titkos anyagnak. így azután jobbágyaikat elképzelhetetlen kegyetlenséggel halomra öldösték, hogy hozzájussanak a szükséges anyaghoz. Ezek a félművelt várurak - Pál apostol „testi emberéhez" hasonlóan - tudatlanok, „halottak" voltak, s nem gondoltak arra, hogy a dolog sokkal egyszerűbb, mint hinnék. Csak azt kellett volna eszükbe idézniük, hogy az a forrás, melyen keresztül az élet a Földön továbbterjed, a szexuális erő. Tehát az élet forrását - a rózsakeresztesek híres életelixírjét - magunkban hordozzuk! E forrásból folyik egy áramlás, az élet maga, ami „tűz, még ha vízként folyik is". Hogyan is magyarázhatták volna el jobban, milyen az az energia, amely - bár az elektromossághoz és a vízhez hasonlóan folyik - mégsem víz, sokkal inkább tűz. „Tüzes víz, vizes tűz", egy „tűzáram, mely a vízhez hasonlóan folyik", mint ahogy ezt a rózsakeresztesek írásaiban is olvashatjuk. A tudatlan ember ezt a „saját forrás"-t, a saját szexuális erejét legtöbbször nem gyermeknemzésre használja, hanem csupán arra, hogy nemi örömöt szerezzen magának. Nem is sejti, hogy ha az életáramot, mely saját forrásából folyik, a saját teste számára megőrzi, s ezt az életforrást a maga hasznára fordítja, akkor ezzel felfűtheti, aktiválhatja magasabb energiacentrumait - csakráit -, s ezzel hatalmába kerítheti azokat. Ha ezt az életáramot - azaz magát az életet - saját testére használná, akkor testének új életet adhatna, regenerálhatná, sőt elérhetné a sejtek halhatatlanságát is, azaz a „transzmutáció-t", ahogy ezt a folyamatot a rózsakeresztesek nevezik. A szexuális erőt - teremtő szellemi erővé átalakítva - a magasabb szellemi központok által a saját szolgálatába állíthatná, alkotó mó-

don felhasználhatná, s ezzel együtt a nagy művet (a Föld szellemivé tételét) is elősegíthetné vele. Magától értetődik, hogy e titok elsajátításához *elengedhetetlen az emelkedett, erkölcsös beállítottság és életfelfogás!* S mivel ezzel igen ritkán találkoztak, az „alkimisták" (a rózsakeresztesek és más beavatottak) csak szimbólumokban beszéltek vagy mélyen hallgattak.

Ma, azokkal az időkkel ellentétben, már beszélnünk kell erről, azért, hogy az emberek erkölcsi állásfoglalását felébresszük. És nem szentimentális vallási okokból, hanem az általános emberiesség okán, mivel az ember szellemi alkatát Isten úgy teremtette, hogy ha belső erkölcsi törvényei ellenére cselekszik, elkerülhetetlenül boldogtalanná, kétségbeesetté válik, lelki sötétség lesz úrrá rajta. Az emberek félreértettek vagy félreértelmeztek néhány, a nagy pszichiáterek által felfedezett igazságot. Ráadásul félművelt sarlatánok által terjesztett téveszmék következtében még szexuális erejüket is elpocsékolják azáltal, hogy egyre inkább elanyagiasítják, s végül szinte csak erotikus örömszerzésre használják. Ez a magatartás nagy veszélyt rejt magában: a kereső emberek, valamint az „elfojtások", „a testi és lelki gátlások levetkezése" és a „gátlástalanság" beteg jelszavaival megfertőzött fiatalság figyelmét akarjuk felkelteni. Ezt annak ellenére tesszük, hogy sokan minden bizonnyal a szexuális erő titkát beteges perverziók kiélésére fordítják. Végre egyszer már nyíltan ki kell mondani, hogy a szexuális erőt sokkal magasabb célok megvalósítására is lehet fordítani, mint csupán arra, hogy saját végtelen ürességünkből fakadó unalmunkat erotikus élmények segítségével űzzük el. A szexuális erő maga az isteni

teremtő erő; „mennyeien" és „pokolian" is használhatjuk. De ha „pokolian" használjuk fel visszaüt, és megrontóját magától értetődően s kikerülhetetlenül pokolra juttatja.

Talán a sok félrevezetett fiatal s felnőtt között lesznek olyanok is, akik felfigyelnek erre. Talán puszta kíváncsiságból, de megkockáztatnak egy kísérletet, melynek során olyan mélyreható tapasztalatokat szereznek, hogy véglegesen az igazság útjára lépnek, s ezt az utat soha többé nem hagyják el. S bizonnyal sokan lesznek azok is, akik Isten utáni őszinte vágyakozásuk miatt gyakorolnak majd. S ha csak kevés ember jutott is el a helyes útra, e könyv elérte célját.

Ahhoz azonban, hogy gyakorlatainkat helyesen végezhessük, s egyáltalán felfoghassuk, miből állnak, végül még néhány dolgot meg kell ismernünk, s át kell gondolnunk. Mert e könyv meg szeretné mutatni a helyes, jól végzett gyakorlat útját is. Krisztus a Bibliában megjósolja egy olyan kor eljöttét, melyben az igazság titkait a háztetőkről fogják hirdetni. Különböző feltűnő jelek adják majd tudtul e korszak jöttét. A szexuális erő titkát végre fel kell tárni. Hogy azután az emberek mit csinálnak vele, az erkölcsi érettségüktől függ. Az atomenergiával is lehet értelmesebb dolgokat működtetni a fegyvereknél, melyekkel az emberiség saját kiirtását tervezi! Ugyanúgy a szexuális erőt is - mivel szellemi teremtő erő, Logosz, sőt maga az emberi lényeg - mennyei és pokoli célokra is használhatjuk. Ha az ember egyszer megkaparintotta e szellemi, mágikus erőt, s ezzel a hatalmat, rajta múlik, hogy fekete vagy fehér mágussá válik!

A szexuális erő helyes és helytelen felfogásáról

János jelenéseiben (5, 6) olvassuk, ahogy a Logosz hét szemű és hét szarvú bárányként magára vállalja, hogy elrejtőzve az anyagban, életre kelti azt, szellemivé teszi, s az anyagot visszavezeti Istenhez: „És láték a királyiszék és a négy lelkes állat között és a Vének között egy Bárányt állani, mint egy megölöttet [a szellem az anyagban, a testben megfojtva érzi magát], hét szarva és hét szeme vala, a mi az Istennek hét lelke, a mely elküldetett az egész földre." És: „ímé az Istennek ama bárányа, a ki elveszi a világ bűneit!" (Ján. 1, 29). „E világ bűneit hordozni" a szellem számára azt jelenti, hogy magára veszi az anyag tulajdonságait. Az anyag tulajdonságai a test számára - mert anyag - nem bűnök. Ugyanezen tulajdonságok a szellemre nézve azonban már vétkek. Az anyag törvényei, azaz tulajdonságai pontosan a szellemével ellentétesek. Pál a következőket mondja a Galáciaiakhoz írott levelében (5, 17-18): „Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjé-

tek, a miket akartok. Ha azonban a Lélektől vezéreltettek, nem vagytok a törvény alatt." [a hús, az anyag törvénye alatt]. - Az anyag törvényei az összetartozás, lehűlés, megmerevedés, megkeményedés, sűrűsödés. A szellem törvénye tűz, meleg, forróság, kiterjedés, kisugárzás. A szellem számára tehát az anyag tulajdonságainak megjelenése a bűn. S ugyanígy az is bűn, ha az anyag a szellem tulajdonságait jeleníti meg. Isten bárányа szellem, s ha az anyagban ölt testet, annak tulajdonságai kötelezőek rá, s ezeket - melyek a bárány számára vétkek - kell hordoznia. Csak így tudja a Logosz az anyagot átszellemiesíteni és Istenhez visszavezetni.

A teremtő elv (a Logosz), Isten bárányа a következőket mondja magáról a Biblia egy másik helyén: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha *én általam.* " (Ján. 14, 6) így az élet - ami *én magam vagyok* a Logosz saját szavai szerint - maga az út, amin keresztül az Atyához jutunk. Ehhez az élet először az anyagba költözött, ebből alkalmas külsőt, egy testet formált, s ebbe szerveket épített, melyek képesek arra, hogy mindig új testeket nemzzen velük. Ebben az élet isteni fogalma gát nélkül folyik tovább, mindig újabb s újabb burkot formálva, melyek egyre alkalmasabbak lesznek arra, hogy a szellem rezgéseit ellenállásként hordozzák, s jelenítsék meg. S míg az anyagi, élő, bár öntudatlan burok a személy árnyékéletét éli, az élet - ami anyagi formájában maga a szexuális erő - megdolgozza, sőt kínozza, hogy öntudatára ébredjen. A primitív embert *szexuális ereje* szünet nélkül arra kényszeríti, hogy saját magában, anyagi testében tudatosuljon, s azt, ami a saját legmélyebb lényege (azaz Istent) megis-

Istenábrázolás Ó-Mexikóban: Alul egy kígyó - a szexuális erő -, e fölött egy emberalak, aki a testet ellátó emocionális, mentális és intuitív megnyilatkozásokat szimbolizálja; legfelül pedig a testetlen, tisztán szellemi és sugárzó öntudat: ISTEN.

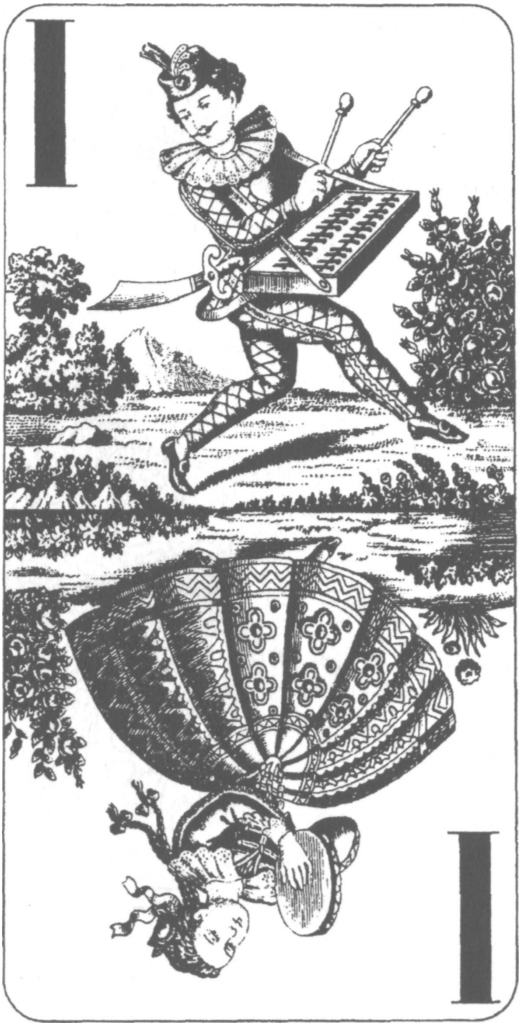

Az első, legkisebb tarok-kártya a még „halott" embereket ábrázolja, melyek szellemileg még tudattalanok, s csupán egy pusztán testi életet élnek. Még különálló nemű lények - „férfi" és „nő" -, s csupán a nemek határain belül gondolkoznak. Kis marionett figurák, „személyek", akik a nagy, hímnős Én tenyerén táncolnak, ahogy azt földi szerepük megkívánja.

merje, vagyis *jusson el önmaga ismeretére.* Míg az ember öntudatlan, Istent önmagában szexuális vágyként éli meg, de ha öntudatra ébredt, *saját magaként,* saját igazi lényeként, ÉN VAGYOK!-ként. Isten az ember számára az abszolút *öntudati állapot.*

Az élet az örök lét, Isten e módon segíti önmagát ahhoz, hogy az anyagban, a testben egyre jobban tudatosuljon, míg teljesül a legnagyobb csoda: egyetlen isteni öntudatban egyesülnek az ellentétek, a szellemi és az anyagi törvények. Az anyag átszellemiesült, s ezen átalakult testben - az anyagba a születéskor belehalt teremtő elv - a Logosz, az áldozati bárány végül - világkorszakokon át tartó fejlődés során - feltámadt, s újra önmaga, Isten lett. A bárány, menyasszonya a Logosz, és a testi lény tudata *egyesült. A* mennyei misztikus nász beteljesült!

A szent iratok félreértése és a helytelen vallásos nevelés odáig juttatták a nyugati embert, hogy az e célhoz feltétlenül szükséges életvezetést, az új generációk nemzését, az ezzel összefüggő testi élvezetet és boldogságérzést az ördög művének tekintette. Az „ősbűn" fogalmát olyannyira emlékezetébe véste, hogy az erre teremtett s ehhez feltétlenül szükséges testrészeket a mai napig bűnös-obszcén dolognak tekinti. Milyen csodálatos és isteni ezzel szemben az antik, s a ma is élő ázsiai népek felfogása, mely a férfi nemi szervet, a *lingamot* szentnek tartja, s ezt az isteni külső anyagi formájaként imádja. Hiszen arra szolgál, hogy a legnagyobbat: az életet, az örök létet, Istent, az anyagon, a testen keresztül kinyilvánítsa és továbbplántálja. Mértéktelen naivitást tükröz az a felfogás, mely szerint a lingam imádása a férfi nemi szerv imádását jelenti. Még mindig komolyan hiszi a

nyugati ember, hogy a legmagasabb kultúrfokon álló antik és keleti népek olyan buták azóta is, hogy egy bizonyos *testrészt* imádnak? A keletiek sohasem az anyagot vagy a testet imádták, hanem az anyagi formában *testetöltött istenséget!* Egész vallásfilozófiájuk, a testiség iránt tanúsított megvetésük világosan mutatja ezt az emelkedett mentalitást. Ugyanígy teljességgel hamis a nyugati ember azon felfogása, mely szerint a nemzési aktus emelkedett ábrázolásai (melyek a konaraki és bubanesvari gyönyörű napisten-templomokat s más indiai templomokat díszítik) pornográf öncélt szolgálnak. A megvilágosodott indek, akik ezeket a lélegzetelállítóan díszes műveket alkották, a nemzést nem obszcén cselekvésnek tekintették, hanem Isten ősállapotának utánzását, az élet mintáját látták benne, melyben a két pólus egymásban nyugszik, s egy új életet, egy új teletöltést tesz lehetővé. A nemzési aktust magának az istenségnek tekintették, mely az anyag révén két fél részre, két nemre oszlott, és a nemek által újra egyesült, hogy a földi életet továbbvigye, és elérjük a nagy célt, *az anyag szellemiesítését. így lehet az anyagban isteni öntudatra jutni, az emberi tudat feltámadását Istenben átélni!*

Érthetetlen számomra, hogyan jutott el odáig a fehér faj, hogy a nemzési aktust, mely gyermekeinknek életet ad, obszcén dolognak tekintse, melyről nem szabad beszélnünk. Ha szégyellnivaló dolog lenne, miért csinálják mégis az így gondolkodó emberek? S miért teremtette Isten - legalábbis e gondolatmenet szerint - olyannak a világot, hogy ez a megvetendő aktus feltétlenül szükséges legyen az élőlények nemzéséhez?

Milyen óriási különbség van a keleti felfogás, mely a lingamot az élet isteni erői megnyilvánulásának tekinti s benne az istenséget imádja, hogy általa gyermeke legyen, és a nyugati felfogás között, mely szerint a görög és római istenek klasszikus, tökéletes ábrázolásairól letörték a nemi szervet, és a megcsonkított helyet egy szőlő- vagy fügefalevéllel fedték be. (Ez persze éppen úgy hat, mintha szántszándékkal akarták volna ráirányítani a figyelmet.) Az így cselekvő emberek elárulják magukról, hogy nemi szempontból orvosi esetek. Ahelyett, hogy a szexuális nemzőaktust az egység - és szerelem - utáni törekvés emelkedett beteljesüléseként, s életadó, Istent utánzó, örömöt ajándékozó cselekedetnek tekintenék, állati öncéllá degradálják, ami csak arra jó, hogy buja és beteges kéjvágyat okozzon, melynek semmi köze a szerelemhez, s az igazi boldogsághoz. Ha az emberek nem így gondolkodnának, nem lenne okuk arra, hogy nemi szervüket obszcén dolog gyanánt rejtegessék. *Ők* csinálnak sekélyes szellemiségük révén a nemi szervükből obszcén dolgokat. Ezek az emberek az istenséget saját tisztátalanságukkal mocskolják be. De ebben nem az isteni, éltető erő és a szexuális cselekvés a ludas, hanem azok, akik ebből valóban szégyellni való dolgot csinálnak. Nem csoda, hogy eljött az az idő is, amikor az inga a prüdériától a másik véglet felé lendült. Ennek a következménye az is, hogy manapság sok olyan beteg ember van, akik egyrészt a szexualitásnak túl nagy jelentőséget tulajdonítanak, amennyiben *minden* lelki zavart egy szexuális okra vezetnek vissza; másrészt a szexuális erőt elbagatellizálják azáltal, hogy mindenütt, ahol csak arra alkalom adódik, gátlástalan nemi kapcsolatot provokál-

nak. Mintha a nemi egyesülés legalábbis egy cigaretta volna, amit ha elszívunk eldobunk, s ezzel az egész ügyet lezárjuk! Ezek az emberek nem tudják, hogy a nemi erő maga *az ember lényegének* megnyilvánulása, s hogy senki sem folytathat nemi kapcsolatot anélkül, hogy *magát* - szándékosan avagy öntudatlanul - *bele ne adná.* A partner nem tárgy, amit használat után eldobunk, hanem élőlény, akinek emberi lelke van - még a prostituáltnak is!

Ezek az eltévelyedett emberek a boldogság és a lelki egyensúly utáni vágyakozást egy pusztán testi nemi kapcsolattal kívánják kielégíteni. Az emberek *szerelemre* vágynak, nem testi kielégülésre.

Veszélyes tévedés a szerelmet a nemiségben (szellemi vagy lelki kapcsolatok nélkül) keresni, és azt gondolni, hogy a szexualitás pótolja a szerelmet. Például az olyan asszonyok, akik élettelen, érdektelen és unalmas, „halott" férjük mellett sohasem érezték a szerelem legkisebb jelét sem, természetesen azt gondolják, hogy már az is szerelem, ha a férj az izgalom rövid ideje alatt érdeklődik felesége iránt, s a szexuális erő hatása alatt a gyengédség jeleit kinyilvánítja. Ezért a nők - amilyen gyakran csak lehet - nemi kapcsolatot akarnak kezdeni. Ez nem azért történik, mert a nő szexuális kapcsolatra, hanem mert „egy kis szeretetre" vágyik. S ha azután ezt nem sikerül férjénél elérnie, megpróbálja alkalomadtán - s erre mindig talál módot - egy *másik* férfi szerelmét elnyerni, s nemi vágyát vele kiélni. Legtöbbször anélkül, hogy ezt valóban szexuális testi kielégületlenségből tenné. A test sokkal gyakrabban igényli a nemi kielégülést, mint gondolnánk! A férfiak arra vágynak, hogy a nő felnézzen rájuk, s őket Isten legmagasabb rendű kinyilatkoztatása-

ként, *férfiként* csodálja. S ha otthon nincs része ezen elismerésben, biztosan talál egy másik nőt, aki csodálattal adózik neki, s akkor úgy néz ki, mintha ő kereste volna a szexuális kapcsolatot. A férfi és a nő egyaránt „szerelmet" keres szeretőjénél, s tévedésük abban áll, hogy ezt „attól a másiktól" remélik, mert a titkos találka alatt csak a nemi kapcsolat reményében, tehát izgalmi állapotban találkoznak. És a nemiség a szerelmet utánozza. Arra kényszerít minket, hogy gyengédek legyünk egymáshoz, öleljük át a másikat, húzzuk magunkhoz, és kölcsönösen vakítsuk el egymást a nemiség kinyilvánításával, mintha valódi szerelem dúlna közöttünk. Mi követi az ilyen élményeket? Kölcsönös csalódás, keserű utóíz, egymás hibáztatása, vagy sivár magányosság uralkodik el rajtunk. Nők esetében gyakori a kihasználtság és a bemocskoltság kétségbeesett érzése is. *Kettőjük közül egyik sem adott igazi szeretetet, csak a másiktól várta el ugyanezt, így nem is kapott igazi szerelmet!* A szerelmet sohasem helyettesíthetjük üres, pusztán testi kapcsolattal! És az emberiség szerelemre éhes! Ez a sok szegény fiatal, akik még alig nőtték ki a gyermekcipőt, s talán gyermekkorukban sem kaptak szüleiktől igazi szeretetet, mivel a „civilizált" életforma már nem a szeretetről szól, nemi kalandok után rohan, nemi kicsapongásokra vadászik, mert *szeretetre* vágyik! A sok fiatal vagy felnőtt lelki beteget csak szeretettel gyógyíthatjuk és nem azzal, hogy elbagatellizáljuk a számukra oly fontos nemi kapcsolatot, vagy hogy ilyenirányú gátlásaiktól megszabadítani igyekszünk őket. Azzal pedig végképp nem, hogy rábeszéljük őket, éljenek csak féktelen, gátlástalan és igénytelen nemi életet. Közülük milyen sokan keresnek segít-

séget egy-egy felelőtlen lelki „gyógykezelés" után, hogy újra visszanyerhessék testi-lelki tisztaságukat! S ha csupán egy kevés szeretettel és megértéssel fordulunk hozzájuk, már gyógyultan térnek vissza a mindennapi életbe, hogy idővel a társadalom hasznos tagjaivá váljanak. S még egy olyannal sem találkoztunk, aki a számára ajánlott tisztaságtól „elfojtást", vagy bármilyen „traumát" kapott volna. „Tisztaságon" természetesen nem csupán önmegtartóztató, hanem egészséges, *szeretetre* épülő szerelmi életet értünk.

Próbáljuk meg tehát az ingát középre lendíteni, és az „elfojtás", a trauma miatt fellépő kibillenést a túlhajszolt, igénytelen szexuális „gátlástalanság" és a szexuális „szabadság"-ról alkotott helytelen elképzelések oldalára hajtani, azaz jussunk el végre a nemiség normális felfogásához!

A nagy beavatottak példáját kell követnünk, akik a nemi erőt nem az ördög művének tekintik, hanem ismerik ezen erő titkát és tudják, hogy egyes-egyedül nekünk embereknek segít abban, hogy végső célunkat - Istent - elérhessük. S itt újra megláthatjuk az egész teremtettségben ható végtelen bölcsességet. Ha valami tudatlanságunk ellenére meghozza számunkra a tudást*, úgy az egyes-egyedül a nemi erő, ami megszabadíthat bennünket saját magától, a szexuális erőtől! A szexuális erő megszabadít bennünket az általa okozott, s újra meg újra ismétlődő szexuális vágyaktól, s a halandóságból, a halálból a megváltásra, a feltámadáshoz, az Életre vezet bennünket.

A középkori alkimisták, a rózsakeresztesek ezt a fejlődési folyamatot rendkívül szellemesen mutatták be: a bölcs a

* Lásd: ELISABETH HAICH: *Jóga a mai életharcban*

bölcsek kövét úgy állítja elő, hogy életfáját egy életvízzel megtöltött mosóteknőbe állítja, amit alulról a nemi erő sárkánya tüzével szüntelenül fűt, hogy felvirágoztassa.

Ne vessük meg tehát a szexualitást, s ne tekintsük ördögi erőnek, amely állattá teszi az embert, de *ne is csináljunk belőle ördögi erőt, amely az embert elállatiasítja!*

A nemi erőt tekintsük kulcsnak, mely a szellemi és az anyagi világ közötti ajtót nyitja - fentről lefelé, de lentről felfelé is! Tekintsük tehát isteni ösztönnek, mely további nemzedékek teremtésére képesít, arra, hogy az életet *fentről lefelé,* a testben vezesse tovább. Másrészről ugyanannak a hatalmas erőnek, mely az embereket *lentről felfelé,* állati énükből szellemi emberré változtatja, és segít legyőzni a halált. Hálásnak kell lennünk, mert a szexuális erő - helyesen használva - mindkét úton oly sok örömet okoz. A fentről lefelé vezető úton rövidet és mulandót, lentről felfelé örök boldogságot.

Tüzét arra használjuk, hogy életfánkat a magasba növesszük s virágba borítsuk! Gondoljuk meg: a primitív ember még csupán a tudat legalsó fokán áll. Állati önzésében teljesen elszigetelten, befalazva él, szíve még halott, s fogalma sincs arról, hogy mi a szerelem. A szexuális erő, ez az elemi tűz képes csak halott szívét felmelegíteni. S ha az izgalom rövid ideje alatt még a szerelem előszelét is megérzi és kinyilvánítja, az már az isteni szeretet első felderengése. A nemiség által ismeri meg először *az adás örömét.* S bár ez az először megsejtett szeretet még nem több egy állati szenvedélyes sóvárgásnál, ennek ellenére izgatott állapota - még ha öntudatlan s rövid ideig tart is - már egység, szeretet utáni vágy! Még ha e szerelmi vágyát csak a testében éli is meg, és ezáltal a kielégülést is

csupán testi szinten keresi, ez már akkor is a szellemi egység első visszfénye a nagy Énben, melyet öntudatlanul keres, és csupán hosszú, talán világkorszakokon át tartó fejlődéssel fog megtalálni, mert lényéből fakad, hogy egyszer végre rátaláljon. A szexuális erő bensőnkben nyugtalanságot kelt, mely soha sem hagyja, hogy megpihenjünk, mindig tovább űz, és arra kényszerít, hogy sok kerülő után rátaláljunk a belső ösvényünkre. Öntudatunk egy váratlan pillanatban születik meg, az állati ösztönök közül az „éjszakában", azaz a tudatlanság sötétjében; mint ahogy az isteni gyermek is az állatok között, egy istállóban született „éjszaka", a sötétségben. És az ember felkerekedik, és a nagy út mellett dönt, Énje első tudatosulásától a célig, a paradicsomi mindentudásig.

Amilyen mértékben folytatódik tudatosulása ezen a hosszú úton, úgy bontakozik ki benne a képesség, hogy a teremtő erő minden megjelenési formáján uralkodhasson, s ezeket saját akarata szerint hasznosíthassa. S ha egyszer végre elérte a legmagasabb fokot, a teremtő erő forrását, képes lesz arra is, hogy az isteni teremtő erő alacsonyabb energiaformáit a saját magasabb formáivá alakítsa. Azért, hogy ezekkel a magasabb, szellemi energiaformákkal az alacsonyabbakat uralhassa, irányíthassa, és ezen energiák mindegyikét a megfelelő idegcentrumokon keresztül életre hívja. Ismerjük meg hát ezt az isteni erőt, és segítségével próbáljunk meg mind magasabbra hágni Jákob lajtorjáján, s ezzel együtt neki magának, a szexuális erőnek segíteni, hogy magát magasabb rezgésekké, szellemi erővé alakíthassa. Ahol a tudatunk van, ott hat a teremtő erő.

Jákob lajtorjája

Azok, akik a jóga útját a szexuális erő *tagadásával,* és egy hirtelen életmódváltással kezdik, tettükkel elárulják, hogy nemcsak ezen erő isteni eredetét, de egyáltalán magát az erőt sem ismerik! És hát hogy akarunk uralkodni valamin, vagy arról áldozat nélkül lemondani, ha ezt a valamit először nem ismertük meg alaposan, s így nem jártunk a végére?

Míg a szexualitásban a gyönyör legkisebb ki nem használt lehetőségét sejtjük, nem adhatjuk, s ne is adjuk fel nemi életünket! Hiszen akkor abban a tudatban élnénk, hogy valamit elmulasztottunk illetve elvesztettünk. Még ha nagyot is tévedünk, e hamis elképzelésünk újra meg újra, ellenállhatatlanul szexuális élményszerzésre kényszerít. Istenhez csak az juthat el, aki a szexualitás poharát - annak minden lehetőségével - ebben vagy egy korábbi életében, fenékig ürítette. Különben - ha nem ismeri a nemiséget - Istent sem érheti el. A nemi erő az élet hordozója, tehát egyfajta isteni megnyilatkozás, még ha a legalacsonyabb szintű, anyagi jellegű kinyilatkoztatás is! Ha Istenhez akarunk jutni, Jákob lajtorjája legalsó fokán kell kezdenünk utunkat. Nem ugorhatunk át

fokokat, és hogyan is adhatnánk fel valamit s léphetnénk tovább anélkül, hogy ezt az előző fokot alaposan megismertük volna?

Ha a szexuális erőt - anélkül, hogy megismertem volna - ki akarom irtani magamból, ez az erő *minden erőmet* szembefordítja velem, hiszen ez az öntudatlan erő *én magam vagyok!* Pontosan ezért *ugyanolyan erős, mint én!* Semmi esetre sem pusztíthatom el, *hiszen az a saját végemet* jelentené. A nemi erőt nem tudjuk egyszerűen megszüntetni, csak átalakíthatjuk! Csak átélni tudjuk!

Át kell élnem tapasztalataimat, meg kell ismernem a szexuális erőt alaposan, minden fortélyával, csapdájával, melyet az embereknek állít; tökéletesen át kell látnom a teremtő energia e formáját. Előfordulhat, hogy valaki e tapasztalatokra már egy korábbi életében szert tett, s így vele születtek e mostani életébe. Ő már nincs rászorulva, hogy újra megszerezze ezeket az ismereteket. Erre a bizonyosságra azonban mindenkinek magának kell rádöbbennie. Megfigyelhetjük, hogy magasabb szellemi fejlődési fokon álló emberek is alacsonyabb szinten kezdik pályafutásukat - szexuális tárgyként - pubertáskorukban, de azután ugyanazt a fejlődési ívet követik, rendkívül rövid idő alatt, amit a primitív ősember talán csak évmilliók alatt él át. Az egysejtűek évmilliók alatt fejlődtek a hüllők, madarak, majd emlősök szintjein keresztül a mai emberré, az emberi magzat azonban összes fejlődési fokát - a fogantatástól a születésig -, rövid 9 hónap alatt teljesíti. így járja végig a magas fejlődési fokon álló ember a szexuális megnyilvánulások minden fejlődési szintjét (a serdülőkor legegyszerűbb ürítési vágyától a felnőtt legmagasabb, szellemi, szerelmen ala-

puló összetartozás-érzéséig) az ifjúság rövid szakaszában. Persze, sok kivétel is van, hiszen a fejlődés változatai és az elért szintek különbségei rendkívül változatosak.

Ha tehát valaki a szexuális erejéről (úgy az előző, mint a mostani életében) szerzett tapasztalatait magáénak tudhatja, hatalmuk alól felszabadulva ő maga hajtja igájába azokat, és *teremtő erőként* is használhatja őket. Ezzel szemben ha valaki - számára ismeretlen és átalakítatlan - szexuális erejét nem éli ki, tehát önmegtartóztatást gyakorol, akkor ezt az őserőt tudattalanjába űzi, s ott elfojtja. Később ez persze nagyon kellemetlenül nyilvánul meg: hihetetlen ravaszsággal gyakran a legsúlyosabb *testi és lelki* zavarokat, megbetegedéseket s panaszokat okozhatja. Legtöbbször nem is sejtjük, hogy az elfojtott szexuális erők okozzák ezeket a problémákat. Főként házaspárokra nézve veszélyes, ha akár az egyik fél hirtelen az önmegtartóztató életvezetés mellett dönt. Mindenekelőtt az a gyanús, hogy valaki egyáltalán ezt *kívánja.* Először tanácsos nagyon őszintén és alaposan megvizsgálni magunkat, miért szottyant kedvünk hirtelen az önmegtartóztatásra. Gyakran kiderül, hogy nem is annyira az Isten utáni vágy, mint inkább a szeretet és megértés utáni hiábavaló vágyakozás, egy általános életképtelenség, s az ennek következtében fellépő kielégítetlen szexuális vágyak vagy éppen a kellemetlen csalódások állnak a dolog hátterében. Sokan nem eléggé őszinték önmagukhoz, nem akarják meglátni az igazi okot, vagy éppen elfojtják, és azt mondják, hogy Istenért „mindenről" le akarnak mondani. Mit értenek ezek az emberek „Istenen", hogy érte „mindent" feláldoznának? A szexualitás „minden" számukra? Igen. Mert legtöbb-

ször *csak erről* van szó! Ha „mindent" fel akarnak adni, ha következetesen gondolkoznak, barlangban kellene lakniuk. Ezt persze megint csak nem akarják, legföljebb képzeletükben. Vagy talán egy központi fűtéses, fürdőszobás barlangot képzeltek maguknak?

Vigyázzunk! Amíg valaki az önmegtartóztatást a „lemondással", a „mindent feláldozással" vagy a „feladással" azonosítja, éppen hogy *nem kellene* „mindenről" lemondania, mindent feladnia, hanem először „mindent" meg kellene ismernie. Meg kellene próbálnia házastársával egy valódi szerelmen alapuló, kölcsönös odaadást megvalósítani, és egészséges, kielégítő, tiszta szexuális életet élni. Semmi esetre se szuggerálja magát, hogy az egészséges nemi élet valami ártó, tisztátalan dolog! Ha mégis ezt teszi, nyilvánvaló, hogy beteges szemléletmóddal van dolgunk. Önmegtartóztató életet a partnerrel vagy önmagunkkal szemben még tudatalatti bosszúból sem élhetünk, csalódás, kielégületlenség vagy kudarc miatt sem!

Maga a nemi élet - helyes szemlélet esetén - semmi esetre sem ártó, vagy bemocskoló. A Bibliában ez áll: „Ne állítsatok magatok elé akadályokat, hogy - ha átlépitek őket - bűnösöknek érezzétek magatokat." Nem a nemiség dönti romlásba vagy teszi tisztátalanná az embert, hanem maga az ember, aki állattá süllyed ahelyett, hogy egészséges, igaz szerelmen és összetartozáson alapuló nemi életet élne, sőt ebből tudatosan állatias és beteges, sőt perverz öncélt kovácsol. Ő maga mocskolja be magát, s degradálja le önmagát, és a nemiséget.

Aki a jóga útjára lépett, s ezen a belső úton akar haladni, nem fog a szexualitásból állati öncélt csinálni, és a házasságban, azaz a testi egységben sem az állati ki-

elégülést, hanem *egy magasabb szellemi kapcsolat megnyilvánulását* keresi majd. Őt nem fogja lehúzni vagy bemocskolni a testi önátadás, mivel testi kapcsolatteremtésének mozgatórugója éppen a szerelem, az egység iránt érzett mélyebb, lelkibb vágyakozás. Miért kellene akkor a jógázást rögtön önmegtartóztatással kezdenie? Ha még nem képes a szexuális erő átalakítására, akkor a túlhajszolt, önmegtartóztató életmód következménye súlyos idegesség, diszharmónia, vitakényszer, sőt a házasság szétrombolása is lehet, *mivel a szexuális erő a magasabb centrumokhoz vezető utat még nem fedezte f el* A házastársaknak meg kell gondolniuk, hogy *nem véletlenül* házasok, s *éppen ő* a társuk. Karmájuk vitte őket ebbe a kapcsolatba, s így fejlődésüket is éppen *ez a házasság* munkálja. Karmájuk majd megmutatja, hogy mikor értek meg az önmegtartóztató életre, hogy kéz a kézben, tökéletes szerelemben, s kölcsönös megértésben lépjenek az új útra. így a házasság nem válik elhordozhatatlan teherré, sőt mindkettőjük számára nagy, boldogító segítséggé nemesül. De ha a házasság mégis nehéz teherré, szolgasággá és a haladás gátjává alakulna, akkor a karmikus idő elteltével - azaz amikor a karmikus tartozás letelik - elkoptatott ruhaként hullik le rólunk. A menekülés sohasem jelent megoldást ebből a terhes szituációból. A problémákat meg kell oldanunk, *különben tovább élnek velünk!* Ha sikerül ezektől a kínos kapcsolatoktól *belülről* függetlenednünk, sorsunk a külvilágban is elmozdul a holtpontról, s egészen váratlanul feltárul előttünk a szabadság kapuja. Maga a házasság nem jelent akadályt a jóga útján. Sok nagy nyugati és indiai szent házasságban érte el a legnemesebb célt. A legnagyobb

indiai mesterek egyike, Ráma Krisna feleségével, Szarada Dévivel haláláig együtt élt, s mindketten nagy jógivá váltak. Ugyanígy számtalan szentet lehetne felsorolni, akik itt Nyugaton házasságban érték el a szentség legmagasabb fokát, az isteni mindentudást. Pl. Szent Mónika, Szent Ágoston anyja és még sok más szent, sőt a beavatott rózsakeresztesek is.

A testi vágy érésünkkel lankad. Az ember megismerte a szexualitás csodás művét, átlátta azt. Ez az erő legalacsonyabb, szexuális erő állapotában csupán kötőelemként, a szellem és a test közötti katalizátorként, az előrébbjutást segítő ösztönként érdekli. De azután többé már nem mondja, hogy „mindent" fel kell adnia azért, hogy Istenhez jusson. *Semmit sem kell „feladnunk",* semmiről sem kell „lemondanunk"! Míg képesek vagyunk a szexuális erő magasabb szintűvé alakítására, *birtokunkban van,* méghozzá egy magasabb és sokkal értékesebb formájában. *Semmit sem veszítünk el, sőt inkább mindent megnyerünk* Hiszen a nemiségben megélt - vagy pontosabban megélni remélt - *boldogságunk egyszer s mindenkorra ezen a magasabb szinten marad birtokunkban.* Mivel nem pazaroljuk, sőt megőrizzük erőnket, bennünk és nekünk marad meg! Nem veszítjük el. Többé nem rövid ideig tartó s gyorsan elmúló nemi örömként éljük meg, hanem éppen egy lelki-szellemi boldogság magasabb formájaként, mely örökre megmarad nekünk. Amit soha többé nem veszíthetünk el, mert Mi magunk vagyunk azok! *Tat tvam asi!* Az te vagy! - mondja a védikus filozófia.

A teremtő erőt többé nem testi, nemi erőként vagy vágyként éljük meg, mely amint kielégít, eltűnik, hanem *közvetlenül* teremtő erőként, egy egyre magasabb tudat-

szint teremtő örömeként, sőt egy egyre magasabbra törő, s úgy is maradó, örök *létállapotként.* Többé már *nem vagyok boldog,* hanem *én magam vagyok a boldogság!* Hogyan is veszíthetné el a *boldogság* saját boldogságérzetét, ha egyszer *ő maga a boldogság?* Ez egyszerű tudati kérdés: Ha a Logoszban - tehát magában az életben - még nem tudatosultam, ittlétemet szexuális erőként, *vágyként* élem meg, mely a *testemben* hat, s egy harmadik személy számára éltető erő. S ha magasabb tudati szinten állok, a Logoszt - azaz az életet - *szeretetként* élem meg, mely a *lelkemben* magasrendű érzésként nyilvánul meg. És ha végül a Logoszban - magában az életben - tudatra ébredtem, a *szellemben,* az Énemben öntudatlan állapotként, *magamként* élem meg: ÉN VAGYOK AZ!

De ha a Logoszban, az életben ébredtem tudatra, azonnal leírhatatlan, múlhatatlan boldogságérzet kerít hatalmába! Megtaláltuk, amit az első ébredés, az első tudatosulás óta múlhatatlan igyekezettel kerestünk! Átéltük a tökéletes beteljesülést, megváltozást, feltámadást! Sziklaszilárd magabiztosság, napnál világosabb öntudat *a részem,* mely nem ismer félelmet vagy bizonytalanságot!

A mindenkori tudatszintnek megfelelően változik a megjelenési forma, az elnevezés, az élmény, s a lelkiállapot, de az erő lényege mindig az marad, ami korábban is volt: isteni teremtő erő - Logosz -, mely maga az életünk, az Énünk; ez a valami bennem, melyet - ha tudatomra ébredtem - saját magamként, „Én vagyok"-ként élek meg. Hogyan is uralkodhatna többé rajtam a halál, ha *én magam vagyok az Élet? Hogyan halhatna meg az Élet?*

Ha képessé váltunk arra, hogy a magasabb rezgéseket ellenállásként hordozó idegi és agyi centrumokat látens, szendergő állapotukból felrázzuk - hiszen minél magasabb szintű a tudatállapot, annál magasabbak a testben ható frekvenciák és rezgések -, akkor arra is képesek vagyunk, hogy a teremtő erőt Jákob lajtorjáján tetszés szerint szállítsuk le s fel, s hogy kedvünk szerint hasznosítsuk őket. Minél magasabb szintű a kinyilatkoztatás, annál magasabbak a frekvenciák, a feszültség és a boldogság. A magas feszültség tudatunkat egyre magasabb állapotokba juttatja, egyre közelebb viszi Istenhez. Istent csak „Vagyok, aki vagyok"-tudatállapotként élhetjük meg, mint a nagy beavatott, Mózes, aki Istennel szemtőlszemben szólt, s akinek Isten maga mondta: „Vagyok, aki vagyok..." Csak éppen az emberek nem értik, hogy mit akart ezzel mondani.

Gondoljuk csak meg, hogy példaképeink - Nyugaton a nagy szentek; Keleten a nagy mesterek, a „visik" - sohasem lettek volna olyan bolondok, hogy eldobják maguktól a nemi örömöt, hogy feláldozzák vagy lemondjanak róla, ha az *valódi és tartós* öröm lenne. Ők elérték céljukat az istentudatot, s ezzel az ezerszer nagyobb örömöt s mennyei beteljesülést! Csak az a kérdés, hogy mi vajon tünékeny, nagyon gyorsan elmúló, vagy örök örömet keresünk-e? Hiszen a szexuális öröm feltétlenül időfüggő. Előre tudjuk, hogy ezt a boldogságot és örömet előbb-utóbb mindenféleképpen elveszítjük, függetlenül attól, hogy ez tetszik-e nekünk, vagy sem. Minél nagyobb a boldogság, annál nagyobb lesz majd a hiánya, ha letelt az idő. S ha ezzel nem állítom szembe a testemben lakozó erőt, hanem - mivel magam vagyok ez az erő

- *benne tudatosulok.* Ha elérem azt az állapotot, melyben a szexuális erő újra önmaga lehet, akkor nem veszítem el többé ezt a boldogságot, mivel én magam vagyok az! És az „Én" örök, és nem pusztul el a testtel, *csak szexuális erőként a testbe vetíti ki magát, ott megnyilvánul, s azután újra visszavonul.* De ha én a tudatommal többé nem a kivetítéssel s a kinyilatkoztatással, hanem a kivetítővel, tehát a kinyilatkoztatóval - ami az én valódi lényegem - leszek egy, akkor az életet *tudatosan* hordozom magamban. ÉN VAGYOK AZ! És az Én örök. így az Én örömei is múlhatatlanok!

Az olyan ember, aki az életet - a Logoszt - nem élheti át a tudatában, mivel az idegei ezeket a legmagasabb frekvenciákat még nem viselik el, aki tehát a fokozatos fejlődés átmeneti korszakában leledzik, nyugodtan élhet az egészséges szellemi egységre alapozott szexuális életet. A nemi egyesülés által két ember sok szeretetet és boldogságot szerezhet egymásnak, még ha a boldogság múlékony is. Ez nemhogy nem húzza le őket, de még egy bensőséges kapcsolat felépítésében, s a valódi, emelkedett tudatállapotok megélésében is segíti őket. S a természet bizony kihasználja a szerelem és annak beteljesülése utáni vágyakozásukat, megbolondítja őket csodás hatalmával, s a szexualitás révén a legnagyobb boldogságot ígéri nekik, hogy további generációkat nemzzenek. Ha két ember a szexuális egyesülést igaz szerelemből s egy bensőséges szellemi kapcsolat céljából kereste s élvezte, akkor a beteljesülés után még mindig megmarad nekik vigaszként az összetartozás és a szerelem! Hogy meddig? Ez más kérdés. Hiszen ha nemi kívánságaiknak szentelték magukat s kiélték azokat, s a testi kielégülés

pillanatában azt gondolták, hogy „most" jön a megígért boldogság, éppen hogy elmulasztották azt, s ráadásul a saját erejüket is elpazarolták. De az emberek a nemi kapcsolatot legtöbbször nem a benső egyesülés céljából keresik, hanem csupán mondvacsinált okokból s a testi élvezet iránti vágyból. Ebből azután nem is marad más, mint egy nagy üresség és unalom, ahogyan azt sok idősebb illetve fiatalabb párnál láthatjuk. De a természetnek utódokra van szüksége, hogy az élet tovább plántálódjon; a magányos és magára hagyott ember pedig megértést és szeretetet keres a szexualitásban. Újra meg újra a természet csapdájába esik, mígnem rájön, hogy valójában nem azt kereste, s a szex sem azt adja neki, ami után vágyakozott. Csak ekkor fordul egyre nagyobb figyelemmel - talán élete párjával kéz a kézben - a szellemi út felé.

A megvilágosodottak számára mindez nyilvánvaló. Átlátnak a szexualitás álörömein és tudják, hogy a legnagyobb örömet, gyönyört és boldogságot megszakítás nélkül, *tartós tudatállapotként* csak akkor élhetik át - sőt ezek *csak akkor lehetnek ők maguk-,* ha nemi erejüket nem pocsékolják. Sokkal inkább szendergő idegi és agyi központjaikat kell felfűteniük vele, hogy öntudatukra ébredjenek s aktiválódjanak. Ez teszi képessé az embert arra, hogy valódi lényegével Istenben tudatosuljon, azaz elérje az isteni mindentudást. Ahogy a tengerben úszó vízcsepp maga a tenger, úgy időzhetünk mi is Istenben, úgy tudatosulhatunk benne, úgy lehetünk Isten maga. Mert hogyan is mondta Krisztus: „Nincs-é megírva a ti törvényetekben: »Én mondám: Istenek vagytok?«" (Ján. 10, 34 és Zsolt 82, 6)

Júdás árulása

Ahogy az előző fejezetben már bemutattuk, csak akkor van értelme önmegtartóztató életet élnünk, ha ebből az életformából hátrányunk nem, csak előnyünk származik. Egyedül az képes az elfojtás kellemetlen következményei nélkül egészségesen és boldogan önmegtartóztató életet élni, s eme életmód rendkívüli eredményeit és bámulatra méltó értékeit sikerrel hasznosítani, aki magasabb idegi központjainak szelepeit nyitva tartja, és ezért nemi erejét is magasabb szintűvé tudja alakítani, így éppen hogy nem fojt el semmit, hanem erejét magasabb szinten, szellemi formában hasznosítja, mely így összehasonlíthatatlanul több örömet nyújt számára, mintha nemi erőként, testi módon élne vele.

Az ilyen magasrendű ember egy rendkívül szenvedélyes testi szerelmet is kinyilváníthat. Ő - és egyedül ő - képes csak arra, hogy magasabb frekvenciáit ne a már aktivált szellemi centrumokon keresztül, szellemi csúcsfrekvenciákként élje meg, hanem az alacsonyabb centrumokon keresztül, nagy feszültséggel, a testen keresztül, nemi erőként szenvedélyesen juttassa érvényre. Egy kakas szexuális feszültsége összehasonlíthatatlan egy fajtiszta csődörével!

De a legfejlettebb embert is fenyegeti a kicsapongó élet veszélye. A megszerzett tudásban és képességekben mindig benne van egy veszélyforrás: önmagunk számára tudatosított képességeinket két módon - jól vagy rosszul - is felhasználhatjuk. A teljesen vagy félig öntudatra ébredt ember a tévedés lehetőségét is magában hordozza. Ahelyett, hogy a nemi erőt szellemi teremtő erővé alakítaná, a fekete mágia eszközévé is teheti, amennyiben a szellemi erőket alakítja nemi erővé, fentről lefelé, s a testtel azonosítja őket. Ezért *kell fokozatosan felfűteni és aktiválni a magasabb központokat,* mert csak így fejlődik az ember erkölcsi ereje a fentebb említettel párhuzamosan, azaz egyensúlyban a teremtő-szellemi erőivel, s csupán ezáltal óvhatja meg azt mindenféle eltévelyedéstől!

Vannak olyan jógautak, melyek ezt a veszélyt bizony magukban hordozzák. Közéjük tartozik például az úgynevezett kundalini- és a tantra-jóga is. Ezek révén a magasabb idegi vagy agyi központokat drasztikus módszerekkel rázzák fel, tekintet nélkül az ember fokozatos, bizonyos törvényszerűségek szerint felépülő, valamivel lassabb, de annál biztosabb testi-lelki fejlődésére. Ezért az igazi guru - a beavatott szellemi tanító - mindig nagyon óvatos a tanítványaival. Csak egy sarlatán játszik felelőtlenül ezekkel a magasabb, magukkal ragadó, mindent átható teremtő mágikus erőkkel.

Akkor nevezünk valakit „fehér mágus"-nak, „istenemberének, ha a jóga útján, kiegyenlített fejlődés révén tudatosult a legmagasabb isteni szinten, és Jákob lajtorjájának legmagasabb fokára ért. Ekkor a teremtő erő egész megnyilvánulási skálája felett rendelkezik, de ezt csak

törvényesen, isteni erkölcsiséggel, tehát tökéletesen személytelenül és önzetlenül, Isten eszközeként használja. Mivel testben él, ebbe is kisugározza magasrendű erőit, de tudata Istent mint forrást sohasem feledi. Tudatában egy Istennel, és sohasem azonosítja magát a testtel. Szándékosan az marad, ami valójában igazi lényege is: élet, Logosz, maga Isten.

A fekete mágus ezzel szemben egy mágikus cselekmények segítségével mesterségesen megnövelt tudatszinten áll, bár még teljesen egoista és önző, erkölcsi szempontból fejletlen, s éppen fordítva cselekszik, mint a fehér mágus: az isteni erőket saját önző céljainak és kéjvágyának kiélésére fordítja. Tudatát a *testtel* azonosítja, nem Istennel. Az isteni erőket fentről lefelé tereli, a szellemi centrumokból, a szexuális-testiek felé. Mihelyt azonban valakinek szellemi teremtő erőre van szüksége - noha azt a mágusnak magasabb, már aktivált idegi és agyi centrumain keresztül, szellemileg teremtően kellene felhasználnia -, az erőt fentről lefelé irányítja, és személyes, önző testi céljaira pocsékolja el, tehát fekete mágiát űz.

A „fehér" és „fekete mágia" közötti alapvető különbség abban áll, hogy aki az isteni erőket *használja,* fekete mágus; aki pedig az isteni erők *szolgálatába áll* - tehát eszközként használja azokat -, fehér mágus. A fehér mágus teljesen személytelenné vált, így már nem is cselekedhet személyként. Személyisége nem létezik többé, hanem - mivel tudata Istennel azonos - az isteni akarat működik benne és általa.

A fekete mágus személyes önző életmódja révén a testi vágyak és élvezetek szolgálatába áll. Ezzel eltékozol-

ja, elárulja és megöli az isteni erőt - a Logoszt -, isteni Önmagát. Nagy erejével ő is tehetne csodákat, de ezen erők és saját valódi énje - azaz Isten - elárulása által végül megöli, megsemmisíti saját magát is. A fekete mágusok mindig szörnyű véget érnek! Ezt az árulást a Bibliában Júdás története példázza.

Hogy történetét helyesen értsük, először is tudnunk kell, hogy a Biblia tele van kozmikus összefüggésekre, azaz asztrológiai igazságokra való utalásokkal. Már az Ószövetségben is találunk ilyen utalásokat, például Ezékiel látomásában, a Biblia egyik legfontosabb helyén. Ezékiel a világegyetemet óriási, négyszögletű, kiterített vászonkendőnek látja, s a kendő négy sarkán négy „állatot" lát: az oroszlánt, a bikát, az angyalt és a sast. Ezek Isten négy arca, a világegyetem négy sarkpontja, a Zodiákus négy legfontosabb állatövi jegye: oroszlán, bika, vízöntő (angyal) és sas.* A legutolsót legalacsonyabb formájában skorpiónak hívják. Ugyanezt a négy állatövi jegyet találjuk a négy evangélista szimbolikus ábrázolásában: Márk-oroszlán, Lukács-bika, Máté-vízöntő és János-sas, a legutóbbi a legalacsonyabb formájában Júdás-skorpió. Pál apostol is szól a Korinthusbeliekhez írott első levelében az égitestek sugárzásáról (15, 41): „Más a napnak dicsősége és más a holdnak dicsősége és más a csillagok dicsősége; mert csillag a csillagtól különbözik dicsőségre nézve."

A sugarak, a skorpió állatövi jegyének frekvenciái megfelelnek a teremtő erő frekvenciáinak, melyeket nagyobb oktávjaikban, azaz szellemi formájukban magasan repülő sasként János apostol képvisel, *aki fejét Krisztus*

* Lásd: ELISABETH HAICH: *Beavatás*

kebelén nyugtatta. Alacsonyabb testi formájában szexuális erőként, önmagát megölő skorpióként Júdást szimbolizálja. Krisztus, a Logosz prófétálja Júdásról: „A ki kenyeremet eszi, az tapos lábbal." És: „Egy a tizenkettő közül [árul el engem], a ki velem együtt márt a tálba." A nemi erőt, ami az életet magában hordja, Júdást, „akinél az erszény van", a teremtő elv - Krisztus - táplálja. „Annak mártja be a kenyeret és adja oda", és Júdás *csókkal* árulja el: „Jézus azt mondta neki: Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?" A „csók" erotikus cselekedet, tehát szexualitás. A fekete mágus, aki már - az „erszény" által - rendelkezik a teremtő ereje fölött s magát ennek dacára a testtel azonosítja, saját szellemi erőit fentről lefelé irányítja és - nemi erejét testi élvezeti szerré alakítva - öncélúan pazarolja. Az övéinek adja ki Krisztust - azaz a teremtő mágikus Logosz-erőknek -, elárulja, az anyagi világnak szolgáltatja ki. Júdás Jézust 30 ezüsttallérért adta el. (Ez a skorpió állatövi jegyének 30 fokozata, melyeknek a nemi szervekkel közös a rezgése, s éppen ezért a nemi szerveket és a nemi erőt szimbolizálja.) Abban a pillanatban, amikor az Isten - akit elárult és feladott - meghal a kereszten (a kereszt az anyagi világ szimbóluma), magától értetődően Júdásnak is meg kell halnia, bár öngyilkossága által. Ahogy a Bibliában áll: Krisztus halála pillanatában Júdás is felakasztja magát és meghal. A Teremtővel együtt magát is megöli, mert az isteni teremtő- és a nemi erő ugyanaz: mindkettő Logosz. Ha egy ember kicsapongó életével, túlzásba vitt nemi életével elárulja s az élvezet eszközévé silányítja teremtő erejét, a szexualitás is meghal. Az ember elveszíti potenciáját, lényegi, szuggesztív erejét, ellenállásra képtelen,

puha jellemmé válik; a külvilág rengeteg benyomása szétforgácsolja, megsemmisíti és kiszolgáltatja legfőbb ellenségének, a félelemnek.

Júdás megölte a teremtő elvet (Krisztust), önmagát, és ma is megöl mindenkit, aki magasabb tehetségeit elpazarolja és elméjét arra használja, hogy gondolatait szünet nélkül a nemi szerveibe irányítsa; aki eszét és nemi mirigyeit izgató ételekkel-italokkal és szellemi segédeszközökkel, pornográf olvasmányokkal, filmekkel vagy színdarabokkal korbácsolja fel, és nemi erőit túlzott mértékben, *abnormálisan* éli ki. Ez persze együtt jár az alkohollal és más szenvedélyekkel. A tapasztalat azt mutatja, hogy az ilyen életmódot folytató emberek - és azok is, akik a túlzott önkielégítéssel teremtő erőiket elpocsékolják - előbb-utóbb (sajnos inkább előbb, mint utóbb) akaratgyengeségbe, lelki megsemmisülésbe, sötétségbe és félelembe zuhannak. (A pubertáskor átmeneti önkielégítései nem feltétlenül károsak az egészségre. Ehelyütt csak a *betegesen túlhajszolt* önkielégítésről beszéltünk.)

Az átlagos tudatszinttel rendelkező egyszerű ember nem Júdás, s nem is lehet azzá. Fogalma sincs az erőátalakítás lehetőségéről. Erőit nem terelheti felfelé, nem képes átalakítani őket. Ha egy ilyen ember a nemi vágyait követi és normális, egészséges nemi életet él, nem vétkezik a tudatalattijában lakozó teremtő elv ellen, mert *az egészséges nemi élet nem bűn!* Nem húzza le a testbe a teremtő erőket, magasabb Énjét - aminek még egyáltalán nincs tudatában - nem azonosítja a testével, ebből következőleg magasabb Énjét táplálni sem képes, nemhogy elpazarolni. Tehát *csak testi szexuális erőit használhatja normálisan, nem a teremtő szellemi erőket.*

Az ember idegi és agyi központjai úgy vannak megalkotva, hogy a Logosz-erők csak egyenletes fejlődéssel, a tudatosulás minden fokán fokozatosan nyilvánulnak meg. Ám a földi élet során ezen centrumok nem mindig egyenletesen, alulról kezdve, a legfelső központok irányába aktiválódnak. Néhány embernél - manapság a civilizáció következtében sajnos nagyon soknál - a magasabb centrum korábban aktiválódik látens állapotából, mint az alacsonyabbak, amiknek pedig előbb kellene felébredniük. Ez a szabálytalanság azután mindenféle testi-lelki megbetegedéseket és abnormitásokat okoz, melyek egészen komoly és súlyos tudathasadásokhoz vezethetnek - és sajnos vezetnek is! A két világháború, a különböző technikai felfedezések, melyek használatára még persze nem ért meg az emberiség, s a természet és az ember között létrejött nagy szakadás azt eredményezte, hogy korunkban - mint a nagy kultúrák lerombolásakor és pusztulásakor mindig - ijesztően sok embernél lépett már fel a látens idegi központok rendszertelen aktiválódása, és még többnél fog ezután megjelenni - úgy a fehér fajnál, mint az ázsiai és afrikai népeknél. Aki nyitott szemmel jár, láthatja, mi történik a Földön. Kisebbrendűségi érzésben és hatalomvágyban szenvedő, pubertáskorukban megrekedt - tehát a valóságban soha fel nem nőtt - egyének, akik ma is a tudatosulás nagyon alacsony fokán állnak, de már hipnotikus-mágikus erők fölött rendelkeznek, ilyen lelkibeteg emberek foglalnak el egyre több olyan pozíciót, melyből aktivált, átütő, túlfrekventált energiájuk segítségével az embertömegeket magukkal ragadják, s úgy a politikai mint a gazdasági életben, a saját népüknek vagy másoknak, hatalmas károkat

okoznak. De csak addig, amíg egy hasonlóan rendszertelenül fejlődött, primitív, de mégis mágikus áttörő energiákkal rendelkező *másik* ember ki nem billenti őket a nyeregből, s a többségnek - ha egyáltalán képes rá - még nagyobb károkat okoz. Nem csoda hát, hogy az egész Földön hol itt, hol ott, teljesen zűrzavaros állapotok uralkodnak, hogy az emberek dühöngő őrült módjára ok nélkül lemészárolják egymást, s ezáltal egy nyugodt, természetesen boldog életvezetést - amihez pedig Isten bőven adott lehetőséget - szinte teljesen lehetetlenné tesznek. Manapság mindenütt félelem, nyugtalanság, tehetségtelenség és boldogtalanság uralkodik a Földön. Az ember már szinte teljesen elvesztette valódi énjét a Júdások miatt, akik magas szellemi teremtő erejüket a legalacsonyabb rendű ösztöneik szolgálatába állították.

Ezek hát a jó és rossz tudás fájának veszélyei, a tudóvá lett ember erkölcsi erejének párhuzamos fejlesztése nélkül. Énje határait még nem terjesztette ki a mindenségre, azaz önzését még nem alakította át egyetemes szeretetté. Magában hordja annak veszélyét, hogy a magasabb erőt tudása révén fentről lefelé, természetellenesen, fekete mágus módjára visszájára fordítja, s ezzel az egész emberiségnek hatalmas kárt okoz. Csak a „tudó" emberek, akik idegi és agyi centrumaikat *egyenlőtlen ütemben* fejlesztették, voltak képesek arra, hogy az Én legmagasabb rendű megnyilatkozásait, mint például az irodalmat, a színházat, a filmet, a művészetet, a zenét a legalsóbb erők, a gátlástalan demagógia, az érzékiség, az erotika, a kéj vágy, az obszcén szexualitás és a pornográfia szolgálatába állítsák. Az állatok képtelenek a nemiségből bűnt csinálni. Ha a természet egészséges ereje

felizgatja őket, ösztöneiket egészen természetesen élik ki, utódokat nemzenek és az egészséges nemiség örömeit is élvezik. Részükről ezzel az egész ügy el van rendezve. De az egyrészt még fejletlen, másrészt már tudálékos ember mindenfajta módszert kifundál, akár érzékszervei segítségével, *még ha egyáltalán nem is kívánja.* Pusztán az élvezet és a perverz kéjvágy kedvéért még mesterséges eszközöket is igénybe vesz, a lehető legnagyobb izgalmi állapot eléréséhez. Ezek az eszközök az egészséges szerveket előbb meggyengítik, majd elkorcsosítják, mert az lesz a feladatuk, hogy a kéjvágyó embereket az egészséges funkciójukon túl még további élvezetekkel is szolgálják. Az alacsony társadalmi státuszú alvilági figurák természetesen kihasználják az emberi gyengeségeket, s ezekre építik legmocskosabb üzleteiket és vállalkozásaikat, például a kábítószerbarlangokat, s az ezekhez hasonló alvilági jelenségeket. Azoknak az embereknek pedig, akik életenergiájukat - lényegtelen, hogy szerencsétlenségükből vagy kéjvágyukból fakadóan, melynek forrása szintén a szerencsétlenség - legfőképp a nemi szerveikbe irányítják (méghozzá ezek az állandó izgalmi állapotukból fakadóan újra és újra a kielégülést keresik), egyre kevesebb erejük marad a főbb szervek funkcióinak ellátására. Azokéra, melyek a szellemi tevékenységeket szolgálják. Ennek következménye azután a meggyengült akaraterő, az elfojtott félelmek, a testi-lelki gyengeség és ellenállóképesség-hiány, a passzivitás és az életképtelenség. így veszti el az ember magasabb szellemi képességeit, így válik egyre szenilisebbé s kiégettebbé.

A mágikus erők, a szuggesztió, a hipnózis és a meditáció

Ebben a könyvben eddig már többször is előfordult a „mágikus", „szuggesztív-mágikus" és a „hipnotikus-mágikus képességek és erők" kifejezés, melyeket azonban közelebbről is meg kellene vizsgálnunk. Mivel ezeket s az ezekhez hasonló kifejezéseket mind a múltban, mind a jelenben sokan, sokféleképpen használták, körvonalaik is egyre bizonytalanabbá, homályosabbá váltak. Ezért kell e szavak jelentéséről kissé bővebben szólnunk, s azért is, hogy ezáltal néhány félreértést elkerülhessünk.

Hogy mit jelentenek a szuggesztív vagy a hipnotikus erők, már mindannyian tapasztaltuk vagy megfigyeltük. Tudjuk, hogy vannak olyan emberek, akik át tudják vinni az akaratukat másokra - akár állatokra is! Azt is tudjuk, hogy ez az akaratátvitel az egyszerű befolyásolástól a rábeszélésen keresztül a szuggesztióig, sőt akár a kívülről vezérelt hipnózisig is terjedhet. Az e hatalommal visszaélő ember kezében öntudatlan szerszámmá válik, s az alany teljes kiszolgáltatottságában egyszerű bábfigura lesz.

Mágikus-szuggesztív illetve mágikus-hipnotikus embernek nevezzük azt, aki képes az akaratátvitelre. Ezzel szemben a „mágus", a hipnotizőr akaratát végrehajtó személy, a médium.

Ha az ilyen erőátviteleket pusztán kívülről szemléljük, csupán külső hatásaikat figyelhetjük meg. S még ha erősen koncentrálunk, akkor sem állapíthatunk meg többet, e jelenségek létezésénél. De azt, hogy ezek egyáltalán hogyan jönnek létre s valójában mi is a szuggesztió, a hipnózis és a meditáció, csak azok tudhatják, akik hipnotizőrként (tehát mágikus-hipnotikus akaratátvivőként) vagy médiumként (tehát befogadóként) ezen akaratátviteleket *tudatosan* megfigyelik, illetve megtapasztalják. Még egyszer hangsúlyozzuk a *tudatos* tapasztalatszerzést, mert a legtöbb ember, aki birtokolja s használja ezeket az erőket, lehet, hogy világhírű hipnotizőrré - vagy médiummá - vált, még sincs fogalma a saját erejének mibenlétéről. Az erők megjelenési formáit és törvényeit csak kívülről tudják leírni, mert ezeket csupán öntudatlanul birtokolják s használják. Csak a hatásaikat figyelhetik meg, de magát az erőt és funkcióit nem ismerik.

Persze, nem is könnyű ezeket az erőket megismerni, tudatosan megfigyelni. Egy bizonyos veleszületett képesség elengedhetetlenül szükséges hozzá. Még ennél is nehezebb azonban ezen tapasztalatokat és élményeket - ha sikerül - tudatosan megélni, szavakba foglalni, illetve azoknak is elmagyarázni, akik nem gyűjthettek róluk közvetlen, saját tapasztalatokat. Ez ugyanolyan nehéz feladat, mintha egy vak embernek kellene elmesélnünk az olyan, *tudatunkkal és szemünkkel* felfogott rezgéseket, melyeket más úton nem észlelhetünk. Azt persze még

nehezebb lenne elmagyarázni, hogy e tapasztalás során nem magukat a rezgéseket látjuk - sőt a rezgéseket egyáltalán nem is láthatjuk -, hanem a „fényt", melyről öntudatlanul is tudjuk, hogy a valóságban mérhető rezgések összege.

Ugyanígy állunk az összes lelki élménnyel is. Csupán saját, közvetlen tapasztalatok s létállapotok segítségével foghatjuk fel, élhetjük át és tudatosíthatjuk őket. Az ész a dolgokat csak megértheti, de sohasem észleli, látja, hallja, ízleli, érzi, s így át sem éli azokat. Mégis csupán az ő segítségével tudjuk belső, lelki élményeinket közvetíteni, hiszen egyedül az ész képes arra, hogy szavakat teremtsen, felfogja őket, és az át nem élt dolgokat kézzelfoghatóvá tegye. Csak az ész tud hidat verni a tudatlanság és a tudás közé. Most tehát - *közvetlen élményeink* alapján - érthetően elmagyarázzuk, hogy mit is értsünk szuggesztión, hipnózison és meditáción.

Tudjuk, hogy az ember - környezetéből s a világűrből - különböző sugarakat vesz fel. Ugyanígy ő maga is különféle energiákat sugároz ki magából, hiszen ő is önálló középpont, „Én". Hét fő energiaközpontja - csakrája - van, melyek segítségével felveszi a világűrből sugárzó energiákat, átalakítja azokat, majd hétféle energiaformában testébe, környezetébe s a külvilágba sugározza őket. Mivel ezen energiacentrumok az emberben általában még inaktív, többé-kevésbé *látens* állapotban vannak, és az egyén fejlettségi foka szerint különböző-en működnek, magától értetődik, hogy a különböző emberek összes sugárzásának minősége és mennyisége is nagyon eltérő; az egyes ember egyéni fejlettségi fokától függ.

A tudományos hullámelméletből tudjuk: a különféle sugárzások hullámai erősíthetik, gyengíthetik, vagy akár ki is olthatják egymást, a hullámok hosszától és fajtájától függően. Ha különböző jellegű hullámok úgy találkoznak, hogy általuk rezgések jönnek létre, akkor erősítik, ha pedig egymással szemben rezegnek gyengítik, vagy akár ki is oltják egymást, mert így a folytonosságuk megszakad. Ezeket az üres helyeket „interferenciák"-nak nevezi a tudomány.

Az emberek által kibocsátott hullámok természetesen ugyanezen törvények szerint, hasonló elv alapján működnek. Hermes Trismegistos a következőket mondta: „Amint fent, úgy lent." E hullámok környezetünkre s a külvilágra is hatnak; mindegy, hogy növények, állatok vagy emberek vesznek bennünket körül. Tény, hogy a szeretetteljes emberek környezetében minden kivirul; a növények frissebben és bujábban tenyésznek, a gyerekek és az állatok gondoskodásuk révén egészségesebbek, erősebbek lesznek, s közelükben a felnőttek is egészségesebbé, frissebbé, erősebbé, sőt boldogabbá válnak. Velük ellentétben persze olyanok is vannak, akiknek a jelenlétében minden növény kipusztul, a gyerekek és az állatok beteggé válnak, legyengülnek, s ők maguk is elmagányosodnak, elszigetelődnek, mert embertársaik elkerülik őket.

Ezt a serkentő hatást megfigyelhetjük a jó orvosok, ápolók, masszőrök vagy kertészek estében; de az olyan embereknél is, akiknek nem ilyen jellegű a munkája: talán családfő vagy anya, egy a családban megöregedett dajka, néha a „nagybácsi", egy barát vagy munkatárs, akit mindenki szeret, mert feltűnően pozitív, meleg kisu-

gárzása van. Minden élőlényt vonzanak, s a társaságban vagy párkapcsolatukban mindig ők állnak a középpontban.

Mi a titka ezeknek az embereknek?

A titok a következő: minél nagyobb rezgésszámú s minél rövidebb hullámokat bocsát ki valaki, ezek annál jobban közelednek azokhoz a frekvenciákhoz, rezgésekhez és sugarakhoz, melyeket ugyan tudományosan nem tudunk leírni, mégis közvetlenül érezzük, és egyszerűen „szeretetnek" nevezzük őket. A *szeretet* frekvenciái a legmagasabb rezgésszámú legrövidebb hullámok; minden energiaformát átjárnak, sőt át is alakítják azt. Ezeknek senki és semmi nem állhat ellen, semmi sem zárkózhat el előlük. Ezek a legmagasabb isteni frekvenciák, mert a szeretet maga Isten!

Az emberek persze alacsonyabb rezgéseket is kibocsátanak, mert minden állapot, érzés, gondolat, kimondott szó s cselekedet alacsonyabb vagy magasabb kisugárzással és hatással bír, s ennek megfelelően ezek a megnyilatkozások vonzanak vagy taszítanak, erősítenek, gyengítenek vagy akár megszüntetnek, adnak vagy elvesznek valamit.

Vannak olyan emberek, akik ezeket a sugárzásokat ugyanolyan tisztán és közvetlenül érzékelik, ahogy az összes élőlény a napsugarakat a szemén keresztül. Erre persze értelmes magyarázatokat adhatunk, analógiák, hasonlatok segítségével, mint ahogy például a telepátiát a rádió vagy a TV működési elvével magyarázzuk.

Az ember tehát - az összes többi élőlényhez hasonlóan - kombinált energiákat sugároz ki magából, s ezek azután úgy ölelik körül, mint a lámpát az általa kibocsátott fény, meleg stb. Ez az összetett sugárzás minden

egyes ember esetében más, s minél inkább öntudatra ébredt, annál erősebben hat a környezetére: a növényekre, állatokra és embertársaira. Ahogy a lámpa fényt bocsát ki s ezáltal őt magát is - minél erősebb fénnyel világít, annál jobban - láthatjuk, így van az ember is a saját kisugárzásával. Amilyen messze ér az, addig tart a kibocsátó szellemi látóképessége és akarata is. Ahogy a nagy lámpa elnyomja a kisebbet, de fordítva ez nem sikerül, úgy árasztja el sugaraival az öntudatos ember a még öntudatlanokat - anélkül, hogy azok megfordíthatnák az irányt, vagy egyáltalán láthatnák őt. Az emberiség története számtalan példával szolgál arra, hogy bár a zsenik embertársaikat lelki szemükkel átvilágították s tisztán felismerték, azok őket sem meglátni, sem felismerni nem voltak képesek, sőt az ilyen titánokat gyakran máglyára küldték, vagy valamilyen más módon ölték meg.

A nagy ember tehát látja ugyan embertársait, de azok nem ismerik fel. S ahogy a nagyobb emberek sugárzása átjárja a kisebbeket - rezgései felerősítik, gyengítik vagy talán meg is szüntetik azok hullámait -, ugyanilyen mértékben találják őt a többiek (un)szimpatikusnak, vagy fordulnak el végleg tőle. Ez történik akkor is, ha azonos fejlettségű emberek találkoznak s hatnak egymásra. Előfordulhat, hogy azonos fejlettségi fokuk dacára az egyik bizonyos szempontból fejlettebb (áll) a másiknál, noha más szempontból talán éppen ő maradt vissza. így bár fejlettségük összege azonos is lehet, találkozásuk esetén mégis erősíthetik, gyengíthetik vagy (az interferenciák miatt) akár ki is olthatják egymást. Az emberi lényben (mint az egész teremtésben) matematikai törvények érvényesülnek, mert az ember is matematikai törvények

szerint van megteremtve. Ezért találjuk egymást kölcsönösen szimpatikusnak, unszimpatikusnak, vagy éppen undorítónak.

Ha egy magasabb fejlettségi fokon álló ember egy alacsonyabb rendűre hatást gyakorol, előfordulhat, hogy az erősebb rezgései a gyengébbéivei úgy találkoznak, hogy intenzíven felerősítik annak bizonyos frekvenciáit, s így az ő rezgései dominálnak a gyengébben is. Más szavakkal: a benne lappangó, talán még öntudatlan és gyenge tulajdonságok az erősebb ember hasonló kisugárzása révén hirtelen megelevenednek, erőre s öntudatra ébrednek. Ekkor mondjuk, hogy az erősebb „szuggerálta" a gyengébbet. De szuggesztió esetén a páciens nem veszíti el saját akaraterejét, önmaga marad, mivel rezgései, *saját kisugárzásai* maradnak, csupán bizonyos alkotórészei erősödnek fel. Akaratereje tehát nem gyengül, sőt a másik még tovább erősíti azokat. Szó sincs tehát megszállottságról. A hipnotikus állapot csak akkor jön létre, ha az erősebb egyén frekvenciái által a gyengébbe beavatkozik, és rezgései által - melyeket mindketten közös nevezőre hozhatnak - amannak legbelső lényegébe ássa magát. Ekkor az erős annyira hatalmába keríti a gyengét, hogy annak (az) akaratereje összeomlik, s megadja magát a másik akaratának, egy idegen hatalomnak. Ez akár addig is mehet, hogy az erősebb - aki ebben az esetben hipnotizőrré vált - közös rezgései által a gyengébbet (a médiumot) olyannyira hatalmába keríti, hogy emennek a többi, *vele nem közös* rezgéseit erőszakkal megváltoztatja, úgyszólván a saját képére formálva őt. Végső soron ezáltal a médiumot arra kényszeríti, hogy az olyan sok idegen rezgést vegyen fel, hogy megszaba-

duljon a saját tudatától, és látens állapotba kerüljön. Ez az állapot különböző szinteket érhet el: az egyszerű szuggesztiótól a verbális rábeszélésen keresztül a teljes hipnózisig, a totális birtokba vételig.

A szuggesztió tehát olyan állapot, melyben a szuggerált még megőrzi önrendelkezési jogát, és tiszta öntudati állapotban veszi át a szuggeráló akaratát.

A szuggesztióból azonban könnyen hipnózis lehet, ha a befolyásoló hatás a befolyásolt akaratát fokozatosan olyannyira legyengíti és megszünteti, hogy az alany az önrendelkezéshez való jogát öntudatlanul is feladja, akaratát vakon alárendeli a hipnotizőrnek, ezáltal önálló akarat nélküli szerszámmá válik.

A teljes hipnózis állapotában a hipnotizőr bevésődött, idegen rezgései teljesen átjárják a médiumot, birtokukba veszik, s ezáltal öntudatlan állapotnak teszik ki őt. A rezgések hatalmának hajlékony eszközévé válik, hiszen a hipnotizőr, médiumának tudatát a tudattalan legmélyére űzte, s így akarata automatikusan teljesül. Hogy a médium ezen állapotát pozitív (például gyógyításokhoz) s negatív, sőt káros és bűnös módon is fel lehet használni, általánosan ismert.

S ezzel nagyon fontos kérdéshez érkeztünk!

Láthattuk, hogy az erősebb, azaz a *tudatosabb* (hiszen egy ember ereje mindig attól függ, hogy milyen mértékben ébredt öntudatra) a gyengébbre erőlteti akaratát, sőt akár teljesen uralma alá is hajthatja, tehát hipnotizálhatja őt. S akkor mégis hogyan lehetséges, hogy egy nagyon tudatos, azaz erős ember embertársára gyakran csupán nagyon csekély, vagy egyáltalán semmilyen módon sem tud hatni, és hogy - ezzel ellentétben - mégis

elegendő embert találhatunk, akik (bár távolról sem enynyire tudatosak és alacsony fejlettségi szinten állnak) sokakra erősen, szuggesztíven, sőt hipnotikusan hatnak? Elegendő példa van arra, hogy nagy zsenik embertársaikra egyáltalán semmilyen szuggesztív (s még kevésbé hipnotikus) erővel sem hatottak, ezzel szemben középszerű átlagemberek hipnotikus erejük által nagy embertömeget vezéreltek, s ezt ki is használták. Esetleg híres hipnotizőrök lettek, akik hipnotikus erejükkel számtalan csodálatos gyógyítást vittek véghez. Megint mások a gyengébb jellemeket bűnözésre használták fel.

Erre a kérdésre a matematika nem válaszol.

Nem akarjuk ehelyütt alaposabban tárgyalni a számelméletet vagy a számmisztikát. Mégis, ha az emberi lélek belső törvényeit meg akarjuk ismerni, a legegyszerűbb megoldás az, ha a számokat hívjuk segítségül, hiszen az ember - akárcsak a teremtés - matematikai törvényszerűségek alapján működik.

Tudjuk, hogy a természetes számok között rengeteg olyan van, melyek *nem csupán eggyel s önmagukkal oszthatók,* hanem más számokkal is. Azt is tudjuk azonban, hogy végtelen sok szám van (nem is beszélve a milliós nagyságrendű, valóban nagy számokról), melyek *csak eggyel s önmagukkal,* de másokkal nem oszthatók, tehát oszthatatlanok. Ezen számokat nevezi a számelmélet „prímszámoknak".

Mint már említettük, az emberek - éppúgy, mint minden energiacentrum - különböző rezgéseket és frekvenciákat sugároznak. Ezeknek meghatározott, az egyénre jellemző rezgésszámuk van. Mivel az emberek a különböző jellemek végtelenül sok variációját testesítik meg,

a rezgésszámaik is olyan számosak s különbözőek, hogy úgy az osztható, mint az oszthatatlan (azaz prím) számok kategóriájához is tartozhatnak. Ha figyelembe vesszük azt a törvényt, mely szerint a különböző rezgéshullámok csak akkor hathatnak egymásra, ha közöttük bizonyos összefüggés, hasonlóság vagy akár azonosság áll fenn, azt is meg fogjuk érteni, hogy *az erősebb ember csak akkor hathat a gyöngébbre, ha rezgésszáma osztható a gyengébb rezgésszámaival.*

így végre megérthetjük, hogy az alacsonyabb fejlettségi fokon álló ember másoknál sokkal nagyobb szuggesztív és hipnotikus erővel rendelkezhet, mert *rezgésszáma alapján a több számmal oszthatók közé tartozik.* Vegyük például a 60-at. Ez ugyan nem túl nagy a számok végtelen tengerében, mégis *12* számmal osztható: *eggyel, kettővel, hárommal, néggyel, öttel, hattal, tízzel, tizenkettővel, tizenöttel, hússzal, harminccal* s *önmagával.* Egy a 60-as számmal szimbolizált ember tehát *12* különböző embertípusra hathat szuggesztíven vagy hipnotikusan. De ha például a 257-et választjuk felfedezhetjük, hogy ez a szám - bár a 60-nál négyszer nagyobb - csak *eggyel* s *önmagával* osztható maradék nélkül, mással nem. Ez tehát oszthatatlan prímszám. Az az ember, aki ezt testesíti meg - vagy talán egy még nagyobb prímszámot -, senkire sem bír majd szuggesztív vagy hipnotikus hatással, ha mégoly magas szinten áll is. Embertársai között elszigetelt és hatástalan marad, mert erői nem felelnek meg másokénak, s ezáltal hatni sem képesek rájuk.

Elegendő hasonló példát találunk, melyekben egy magas szinten álló emberrel ellentétben egy alacsonyabb szinten lévő, tehát egyszerűbb, primitívebb ember nagy

szuggesztív és hipnotikus erőt képvisel, mert a „túlfejlettet" talán a 65537 szimbolizálja, a primitívet pedig például a 12. Bár a 65537 összehasonlíthatatlanul nagyobb, ennek ellenére oszthatatlan prímszám - tehát nem érintkezik a többi számmal. Ezzel szemben a 12, ha mégoly kicsi is, mégis hat számmal (saját összegének felével!) osztható. Ebből következőleg ez az ember hat embertípussal szemben bír szuggesztív hatalommal - természetesen olyanokkal szemben, akik még nála is mélyebb tudati szinten állnak. Az átlagemberek általában ugyancsak alacsony tudati szinten állnak. így már azt is értjük, miért lehetséges az, hogy magasrendű zsenik nemritkán magányosan, kapcsolat és szuggesztív erő nélkül, egyedül állnak a társadalomban; ezzel szemben korlátolt, fejletlen emberek - sajnos gyakran primitív jósnők - érthetetlenül nagy hatalommal bírnak. Egy magasrendű ember, akit például a 30240-nel jellemezhetünk, egy nagyobb tömegen magától értetődően gyakorol hatalmat, gyakran anélkül, hogy egyáltalán akarná. Mindenütt szimpatizánsokra s követőkre lel, mert csupán nagyon kevesen képesek átható szuggesztív és hipnotikus ereje alól kivonni magukat. Egészen nagy embertömegeket vonz magához - ha akarják, ha nem -, mert a 30240 éppen *kilencven* számmal osztható. Ez az ember kilencven embertípushoz fog utat találni, tehát abnormális hipnotikus erővel bír majd. S így érthetővé válik az is, hogy néhány ember teljes szívből gyűlölni fogja! Mindemellett ez a szám még mindig kevesebb mint a fele a korábban például vett 65537-nek!

Ha olyan rendkívüli emberekre figyelünk, mint például Mózes, Buddha, Konfúciusz és Jézus, elképzelhetjük,

milyen magas frekvenciával bírtak ezek a „fehér mágusok". S mekkorát sugároztak ki, milyen magas rezgésszámot, amellyel őket s a többi nagy tanítót jellemezhetnénk, ha ezt a rezgésszámot ismernénk! Ezek az egészen nagyok nem csupán abban az időben és térben működtek, amikor és ahol éltek, hanem hatásuk a Föld egész légkörében, az idő s tér fölött mind a mai napig, s az örökkévalóságban is tovább hat.

A feketemágusok példáit szándékosan kerülöm.

S most felmerül a kérdés: A számokat tekintve mi a különbség a magasrendű, általunk „fehér mágusoknak" nevezett fejlett emberek, s megfelelőjük, a szintén magasrendű, fejlett, de fekete mágiát űzők között, akik mindig velünk voltak s ma is velünk vannak?

Mindenki, aki mások önrendelkezési jogát elnyomja vagy akár elveszi, hogy ezeket az embereket azután marionettfiguraként a saját céljai megvalósítására használja, már fekete mágus. Nem abnormális, mágikus, a szexuális erő átalakításából nyert erőkkel, hanem emberi erővel lehet s kell küzdenie mindannyiunknak ezen a világon. Ezt az erőt a legfejlettebb ember is csupán a legnagyobb teljesség érdekében használhatja, mert tudnia kell, hogy mi mindannyian (s persze ő maga is) csak a nagy Egész egyik parányi részecskéje. Ha egy ember kiegyenlítetten fejlődik, ha a még látens állapotban nyugvó energiaközpontjait a helyes sorrendben, egyiket a másik után aktiválja, akkor - míg a legmagasabb energiacentrumait igénybe nem veszi - már felnyílt belső, szellemi szeme, s így ezt az igazságot is felismerte, világosan látja. Nem áhítozik arra, hogy mágikus-hipnotikus erőit önző módon, hatalomvágyból, a saját személyes

céljaira használja. De nem azért, mintha annyira „önzetlen" lenne, hanem mert a Teljességgel egynek érzi magát, *merő önzésből* tekint az Egész javára, és ezt *szolgálja* minden mágikus hatalmával s erejével. Mert *csupán egyetlen szeretet létezik: az önző szeretet.* Csak az a különbség, *kit* és *mit* vonok be önző szeretetem bűvkörébe. Egy személyt, egy családot, egy emberek alkotta társaságot vagy egyesületet, egy nemzetet, az egész Földet vagy a világmindenséget, de akár egy állatot is beemelhetek ebbe a körbe. Ezt nevezik azután az emberek „önző" vagy „önzetlen" szeretetnek, mert önszeretetem körét az egész világmindenségre kiterjesztettem. Maga a szeretet azonban egyáltalán nem változott, csupán fejlődött. Kezdetben magamat szeretem, végül az egész mindenséget mint magamat, jobban mondva *magamnál jobban,* hiszen fejlődtem, s ezzel együtt szeretetem is fejlődött; s felismerem, hogy az egész világegyetem ÉN VAGYOK! - *Tat tvam asi!*

A fehér mágus tehát sohasem akarja majd egy másik ember tudatát megsemmisíteni, saját maga akaratát a másikra erőltetni s őt szolgájává tenni, éppen fordítva: segíteni fogja a többi ember tudati fejlődését, hogy azután ők is, *szabad akaratukból,* az isteni tervek és szándékok szolgálatába álljanak. A fehér mágus *a saját középpontjában marad, de onnan - önmagából - a szeretet éltető erejét, azaz magát az életet sugározza szerteszét.* A többieket a befolyásolás legcsekélyebb szándéka nélkül *békén hagyja a saját középpontjukban,* úgyhogy ezek nem csupán megőrzik öntudatukat és az önrendelkezéshez való jogukat, hanem ezt a fehér mágus segítségével még tovább is fejlesztik.

A fekete mágus ezzel szemben - puszta hatalomvágyból - arra használja teremtő erejét, hogy másokat a saját bűvkörébe vonjon, s szolgaként tartsa őket. A szuggesztió vagy hipnózis által *mások középpontját magához ragadja,* s azután ezeket önmaga körül forgó műholdként saját személyes, önző céljaira használja; tekintet nélkül arra, hogy a másik ezáltal testileg-lelkileg tönkremegy.

A fehér mágus a saját középpontjában marad, és innen sugározza szét az őt körülvevő világba a *szeretet* istenimágikus erejét. A fekete mágus belenyúl a másik Énjébe, belefúrja magát a lelkébe, akarata szolgálatába hajtja, megöli, és öntudatlan, csak őt szolgáló automatát csinál belőle.

A fehér mágus - amíg oly magas frekvenciákat sugároz - tudatával az *Egyben* marad, Isten számában, ami maga ugyan oszthatatlan, de vele minden szám a végtelenségig osztható. Az Egy által hat minden élőlényre, a *szeretet* ellenállhatatlan kisugárzásával s erejével. A fehér mágus, amint már említettük, tudatát az *Egy*ben őrzi, és onnan sugároz a végtelenbe. Ezzel teljes mértékben *személytelenné* vált. A fekete mágus tudatával kilép az *Egy*ből, az *egységből* a sokaságba, a tudás és a hatalom nagyon magas szintjére ér, saját személyes frekvenciái tömegével azonosítja magát. Ezáltal olyan hatalmas *személyiséggé* válik, aki kizárólag a saját érdekeit nézi s juttatja érvényre. Persze, magától értetődik, hogy végül a fekete mágus által okozott minden rossz a saját fejére hullik vissza, és ő maga is szörnyű véget ér.

Az *Egy* Isten száma. Nélküle egyáltalán nem is létezne más szám. Az *Egy* a kezdet, mint ahogy Isten nélkül sincs kezdet, illetve teremtés. Az *Egy* Istenhez hasonló-

an oszthatatlan. Minden más szám osztható vele, mert az *Egy* minden számban maradék nélkül megvan, s mindegyiket áthatja. Még a legnagyobb prímszám is ellenállás nélkül megadja magát neki, s ő átjárja azt, mint ahogy Isten is átjárja, átvilágítja a magányos embert *szeretete* ellenállhatatlan erejével, s az őket egymástól elválasztó réteget a tüze emészti el.

Isten az egész teremtésben - a legkisebbtől a legnagyobb teremtményig - maradéktalanul jelen van, mert Isten az egész teremtés Atyja. Ugyanígy az *Egy* is minden számok atyja!

Isten száma az *Egy.* De mégis van egy másik, a véges emberi elme számára elképzelhetetlen szám, mely az *Egy* tükörképe a végtelenben. Ahogy az *Egy* a teremtés kiindulópontja, úgy ez az elképzelhetetlen szám a beteljesülés, a teremtés vége. Ahogy minden szám osztható az isteni *Eggyel,* úgy a beteljesülés és a végtelenség e száma is osztható minden számmal. Nincs tudós, aki kiszámíthatná, mert ez maga a végtelenség száma, s ennek ellenére is az *Egy* mindent magába foglaló, végtelenül nagy tükörképe. S ahogy egyetlen szám sem létezhet az *Egy* nélkül, úgy egy szám sem létezhet anélkül, hogy ne osztaná maradék nélkül a végtelenség ezen elképzelhetetlen számát.

Isten a *Szeretet,* s a *szeretet* frekvenciái olyan magasak, hogy csupán ezzel a számmal lehet kifejezni őket; minden más számot magába foglal, s így maga a végtelenség száma. Ahogy az idő fogalmát nem ismerő örökkévalóság csak és kizárólag a véges teremtéshez tartozó időn át nyilvánul meg, mi magunk is csupán a korlátozottan végtelen számok felismerése által sejthetjük meg Isten - azaz a *Szeretet* - frekvenciáinak végtelenül nagy számát. Az örökké-

Az utolsó, legnagyobb értékű tarokk-kártya, a nagy Én, melynek nincs neme, mivel mindkét pólust egyesíti a tudatában. Marionettfiguraként tenyerén táncoltatja a kinyilatkoztatás eszközeként a testtel és nemmel rendelkező kis „személyt", a földi-anyagi világban játszott szerepének megfelelően.

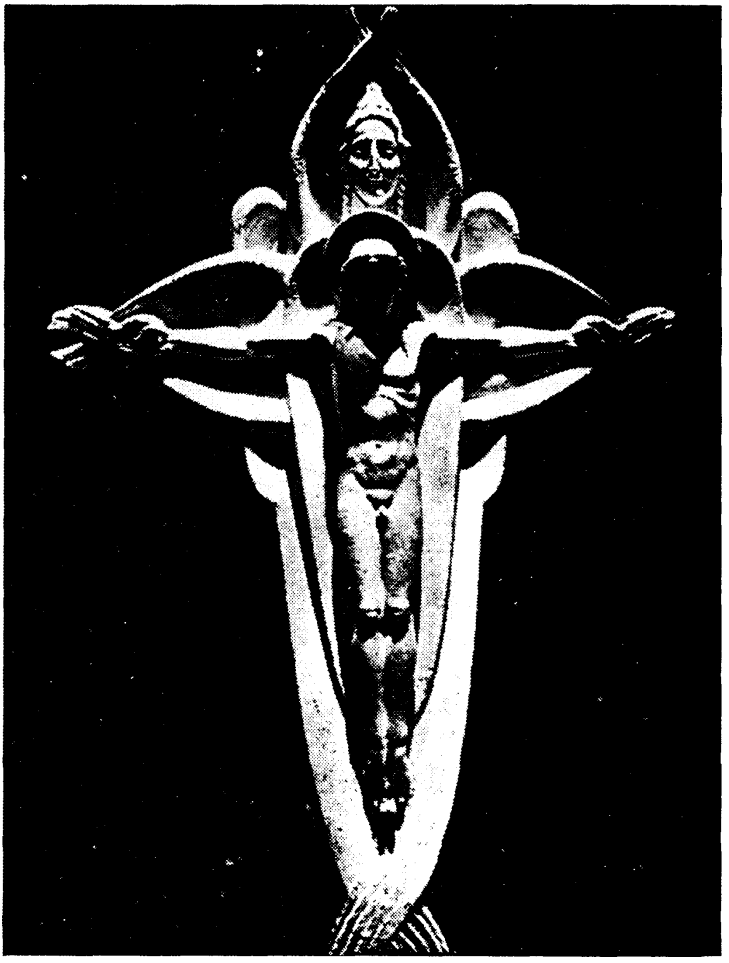

Mestrovic: Az örök Megfeszített (Ottavice)

Az öntudatlan ember nem tudja, hogy tudatalattijában ISTEN lakik, aki a valóságban a saját igazi, magasabb Énje.

valóság maga mentes az időtől, de ennek ellenére az idő az örökkévalóságban van. Ezért találjuk a számtalan véges számot Istenben: a végtelenségben, örökkévalóságban, mely nem ismer végességet és széttöredezettséget.

Míg az *Egy* Isten száma s az Ő változatlanságát, osztthatatlanságát és örökkévalóságát fejezi ki, a végtelenségig képezi a számokat. Ahogyan Isten mindenütt jelen van, mindent megteremt és élettel tölt el anélkül, hogy a teremtés nyomot hagyna rajta, úgy képzi az *Egy* az összes számot, s létet biztosít nekik anélkül, hogy az általa s belőle felépített számok őt magát érintenék. S ahogy a minden számot teremtő *Egy* a kiindulópont, úgy tükörképe - a végtelenség és a beteljesedés száma, mely minden számot magában hordoz - minden teremtés és végesség végét jelenti. Ott már csak a *Semmi* létezik, ami a *Mindenségből jött,* ahová vissza is tér majd, s ahol végleg eltűnik.

Énünk Isten, az *Egy* bennünk. De a beteljesedésben ez az *Egy* a végtelenség - ember számára elképzelhetetlen - számáig ér. Az ember útja az *Egytől,* a tudat születésétől a végtelenség számáig tart, ahol az egész *Mindenséget egy tudatban* foglaljuk össze.

Ahogy a teremtés első *őshangja* saját felhangjai által az összes többi hangot megteremtette s mi ezt az egyetlen *őshangot* az egész világmindenséget átható erővel hallottuk hangzani, ha az összes felhangot egyszerre hallatjuk, akkor az *Egy* minden rezgésének életre keltésével *Eggyé,* az egyetlen, az egész világmindenséget betöltő isteni *Énné* válunk. S egykoron majd minden embert, minden élőlényt, az egész teremtést átjárja az ősi *Egy* mindent átható ereje; átmelegíti, felébreszti, s egy új, örök *Életre* hívja őket Istenben.

Jákob lajtorjájának hét foka

Míg az ember öntudatlan lény, Logosz-erői öntudatlanul, automatikusan hatnak benne, a természet törvényei szerint - csakúgy, mint az állatoknál. Szexuális ereje tiszta állati-testi ösztönként hat, s arra kényszeríti, hogy az elraktározott nemzőerő révén már kellemetlenné váló idegi feszültséget szabadjára engedje. Ennek megfelelően tudatállapota sem más, mint egy állati önkiüresítő kényszer. A szeretetről még fogalma sincs, hiszen a tudatalattijában lappangó szeretetvágyat szellemileg még nem élhette át ill. nem nyilváníthatta ki. Magasabb központjai még látens állapotban vannak, szíve halott. E tetszhalálból kelti életre a nemi ösztöne. Testi gerjedelmében, melyet ráadásul nemi ereje még tovább fut, ösztönszerűen társkeresésre indul. A természet uralkodik felette. Hiszen az élőlények egész szexuális izgalmának nem más a célja, mint hogy utódokat nemzzen, az élet nagy áramát tovább vezesse, és a föld szellemiesítésének nagy célját bevégezhesse. A primitív embernek persze fogalma sincs erről: nemi vágyainak célját, a kielégülést keresi. De az embert az általánosan érvényes szokások legtöbbször nem engedik, hogy kiélje magát, miközben az ürítési ösz-

töne hajtja. Tetsszen bár neki avagy sem, arra kényszerül, hogy ösztöne kiélésével hosszabb-rövidebb ideig várjon. Még a primitív néger vagy busman törzsekben is várniuk kell a már érett fiúknak egészséges szexuális töltésükkel a nagy ünnepig. Csupán akkor avattatnak be a szexualitás titkaiba. Legyen szó bár más földrészekről vagy a nyugati fehér emberről, tény, hogy az embernek addig féken kell tartania ösztöneit, míg végre lehetősége nyílik vágyai kielégítésére. A nemi ösztöneinek teljesen kiszolgáltatott állat ezzel szemben megfelelő társat keres, s ezt rögtön „meg is kapja". A helyzet tehát a következő: az embernek hosszabb-rövidebb ideig várnia kell. A várakozás ideje alatt feszültsége tovább fokozódik, s mivel normális úton nem szabadulhat meg tőle azonnal, ez az erő más idegi csatornát keres a kiürüléshez. A kielégületlen feszültség automatikusan tovább fokozódik, s így az ember egyre nagyobb feszültséggel, frekvenciákkal töltődik fel. De ha egy feszültség frekvenciái növekednek, *ez az erő már nem ugyanaz, ami korábban volt.* A szexuális erő *első* átalakulása - ha mégoly kicsi is - tehát már megtörtént!

Az új feltöltődés által tovább növelt feszültség magasabb frekvenciái által már nem a nemi szerveken keresztül hat, hanem a magasabb rendűek által, melyek képesek ezen megnőtt frekvenciák elhordozására, sőt megjelenítésére is. Az ösztön kreatívan hat az elmére is, amennyiben az alany újabb és újabb megoldásokon töri a fejét. A testi vágy a tudatot is serkenti, s így az első tudatosulás - még ha pislákoló is - befejeződött. Előbb-utóbb alkalmat is talál, hogy kiélhesse nemi vágyát, tehát nem kell elfojtania, s így megtette a nemi erő átalakítá-

sának első lépését. Ez természetesen nem megy olyan egyszerűen és gyorsan, mint az a fentebb leírtakból tűnik: a folyamat hatásai minden egyednél különbözőek, bár az eredmény ugyanaz.

Ahogy már mondtuk, az ember - amennyiben magasabb idegi központjait még nem aktiválta, tehát szexuális erejét még nem alakította teremtő erővé s ennek okán még önmegtartóztató életet él - bensőjében betegesen ideges, gyakran nagyon veszélyes állapotokat gerjeszt, melyeket a mai pszichiátria „elfojtásoknak" nevez. Ha azonban ugyanebben a fejlettségi állapotban nemi erejét akár rövid időre is visszatartja s később akadálytalanul kiéli, ez nem okoz elfojtást. Ekkor öntudatlanul is megtette a nemi erő átalakításának első lépését, anélkül, hogy ezt egyáltalán akarta volna. Mi kényszeríthette erre? A kielégítetlen szexuális erő. A nemi erő tehát segíti önmaga átalakítását. A feszültséget tovább fokozta (éppen a hiányzó kielégülés által), a tudatot pedig a szellemi kényszer segítségével kissé kitágította. S így halad az ember lépésről-lépésre minden egyes alkalommal - amikor nemi vágyait nem élheti ki rögtön - a tudatosulás létráján egy lépcsőfokkal feljebb, míg végül elér odáig, hogy hirtelen nem csupán testi vágyát, hanem saját Énjét is tudatosítja magában. De az ösztön nem fejezi be a ráhatást, sőt újra meg újra ismétlődő feszültségbe kergeti, segíti és arra kényszeríti, hogy fokozatosan magasabb tudatállapotokat éljen át. így lassan eléri azt a fokot, melyen izgatottsága folytán már nem egy pusztán állati ürítési ösztönt, hanem az emberi összetartozásvágy első derengését is felismeri, s ezt ki is nyilvánítja, ha mégoly egyszerű testi odaadás által is. Még ha ez nem is külön-

bözik a szenvedélyes birtoklási vágytól vagy függőségtől, mégis új emberi kapcsolat jön létre közte és a partnere között, akit a testi kapcsolat révén megismert. Megjelennek az első gyengédségre utaló jelek, a szerelem első előfutárai, így a halott szív idővel fokozatosan átmelegszik s feléled. A pusztán nemi vágyból az önkiürítés révén egy *második*, magasabb kinyilatkoztatási fokra ér: a *szeretettségre.* És itt el is kezd jelentéktelen tömegemberből egyéniséggé fejlődni, így legközelebb már neki jobban megfelelő, fejlettebb ízlését jobban kielégítő partnernőt választhat. Talán több élet is eltelik, míg a primitív, a fejlődése legelején álló öntudatlan ősemberből erre a szintre ér. Van elég idő az örökkévalóságban...

A primitív ember - a lassú, természetes és világkorszakokon át tartó fejlődés tömlöcében - talán csak az egyik következő életében jut el a *harmadik* tudati szintre. Most már nemi ösztönét *választékosan* éli ki. Válogatóssá lesz, sőt megpróbál partnernőjének tetszeni. Kapcsolata a másik nemhez tartozó személlyel a következőkből épül fel: nemi és összetartozási vágy plusz birtoklási vágy, mely a *szerelem* nagyon primitív és önző, alacsony foka. Eredetileg tisztán nemi ösztöne szerelemmé vált, mely *egy bizonyos személyhez* köti. Ezt a szeretettséget még a várakozás által tovább tüzelt nemi ereje is hevíti. Szexuális vágyát ezzel szemben az is fokozza, hogy ezt az egyetlen, általa választott személyt óhajtja megszerezni. Ezek a feltüzelt nemi erők a magasabb központokra is nagyobb mértékben hatnak, ha kiürítésük akadályba ütközik. Gyakran középszerű embereket is szokatlan teljesítményekre sarkallnak. Az emberiség történetéből egy sor példát hozhatunk, melyek azt bizo-

nyitják, hogy a szerelmesek milyen éles elméjű s ravasz teljesítményekre képesek kielégületlen nemi vágyaik révén, ha a számukra elérhetetlen szerelmi partnert minden akadály ellenére meg akarják hódítani. A kielégületlen nemi erő megtermékenyítőleg hat a magasabb központokra, mindenekelőtt az értelemre. A feltüzelt értelem a szerelmesnek nemi vágyai kielégítése révén a legnagyobb boldogságot ígéri. Ez az ellenhatás növeli a szeretettség érzését, és családalapításra készteti. Ha elérte célját és megházasodott, megtalálja nemi ereje kielégítésének természetes útját, s akadály nélkül meg is teheti ezt. Legtöbbször azonban a ravasz szerelmi hős(nő)ből elégedett és unalmas nyárspolgár lesz, míg a sors rendeléséből újabb erőátalakításra kényszerül. A férfi - a természet csapdájában - elkezd többet gondolni a munkájára, hogy családjának jobb életet biztosíthasson, még ha nem is pusztán a saját örömére. Többet akar nyújtani. Ez kényszeríti arra, hogy több erőt irányítson a magasabb csatornákba, és teremtő erőinek nagyobb részét ezeken keresztül élje ki. így ő, az átlagember, szexuális ereje, szeretettsége által arra kényszerül, hogy ösztönerejét részben szellemi szinten irányítsa, és gondolati erőkké alakítsa át. Fokozatosan megismeri a teremtő munka örömét, és ezzel egyidejűleg egyfajta önbizalmat is szerez. Öntudata növekszik s kiterjed. Idővel élettársa iránt érzett bírvágya és sóvárgása (aki végül is gyermekei anyja lett) testi-lelki kapcsolattá vált, szeretetteljes, családias összetartozássá a szerelem magasabb, önzetlenebb formájává.

így nemi erőit észrevétlenül és öntudatlanul egyre magasabb központokba irányítja, és fokozatosan eléri a tu-

datosulás utolsó, *negyedik* fokát. Egyre magasabb frekvenciákat kezd felvenni és kisugározni. Ezek további magasabb idegközpontokat izgatnak és nyitnak meg; ő maga még többet gondolkodik ezután arról, hogyan tudná még jobban kielégíteni ösztöneit, s hogyan tudna még több nemi örömhöz és élvezethez jutni. Magasabb dolgok iránt kezd érdeklődni. Tartalmat akar adni életének, egyre egyénibbé válik. Tudja, hogy a testi szerelemben csak egy vele lelkileg is összhangban lévő, megértő partnernő elégítheti ki. Szeretőjétől hasonló gondolkodásmódot, ízlést vár. Egyre növekvő szerelmi igényei miatt azonban egyre ritkábban találja meg a megfelelő partnert, s így egyre ritkábban juthat el a teljes szexuális kielégüléshez. Minél kényesebb az ízlés, annál nehezebb azt kielégíteni. Kielégítetlen, felhalmozott nemi erői tudatát még gyorsabban, még magasabbra emelik, a magasabb frekvenciákat is érzékelnie kell. Ezzel a legmagasabb idegi központot is mozgósítja: érdeklődése a tudásra irányul! így éri el a negyedik fokot, és fel is nő hozzá. Tanulni kezd, meg szeretné fejteni a világ titkait. Szellemi horizontja kitágul. Teremtő erői többé már nem testi, nemi erőként nyilvánulnak meg, hanem érzelmi és szellemi erőként, acélos akaratként. „Karriert" csinál, talán vezető állásba kerül, kitűnik a tömegemberek közül. Azáltal, hogy magasabb életfeszültséget hordoz magában és magasabb frekvenciákon tudatosul, nemi szerveibe is magasabb rezgéseket irányít, ennek megfelelően *testi-nemi potenciája is sokat erősödik! Minél magasabb szintű a tudata, annál magasabb és erösebb energiákat irányíthat az ember alacsonyabb idegi központjaiba és szerveibe,* és annál nagyobb örömöket él meg a szexuá-

lis egységben is. Ehhez persze ugyanilyen magas szinten álló partnernőre van szüksége. Szerelmi életében hasonló, megértő, értékes társat keres, akivel mély lelki-szellemi kapcsolatba léphet. Már sokat tapasztalt és tudja, hogy *valóban boldogító öröm és tökéletes kielégülés - úgy a testben, mint a lélekben - csak egy méltó, azonos rangú partnernővel lehetséges. A nőnek képesnek kell lennie arra, hogy férjét ugyanolyan magas frekvenciákig kövesse s ezeket egész lényével, szenvedélyes és mégis emelkedett szerelem által viszonozza!* Már ismeri a mennyiség és minőség közötti óriási ellentétet, és eszerint is él. Mert másként egyszerűen nem élhet.

Mélységesen elszomorító, ha egy magasabb fejlettségi fokon álló ember a szerelemben nagyon magas feszültségeket élhetne át s adhatna, de partnernője nem tudná követni. Milyen szörnyen magányosnak érzi magát az ilyen ember!

A tengerparton apálykor számtalan kagylót találunk, melyeket a hullámok partra vetettek s a nap kiszárított. Gyermekként megpróbáltam az ilyen fél kagylókat összszerakni, hogy újra eggyé váljanak. Ezek közül sok egyszerű, egészen sima volt, s a széle is sima és lapos. Ha nem is egy kagyló két feléről volt szó, gyakran mégis egészen jól összepasszoltak, s így össze tudtam őket illeszteni. A hátukon nem sima és szélükön hullámos kagylók már ritkábbak voltak. Ezek sokkal szebbek és különlegesebbek voltak. Ezeket már csak akkor tudtam összeilleszteni, ha egy és ugyanazon kagyló két feléről volt szó, tehát csak ha összetartoztak. Egy idegen fél kagylóval nem alkottak egy egészet...

így vagyunk mi emberek is. A primitív ember sok társat találhatna, akikkel békében élhetne együtt. A férfi megteremti az egzisztenciát, dolgozik a családért; az asszony gondoskodik a férjéről és a gyerekekről - ők ketten békében, együtt viselik az élet terheit. A szokásjog, a közös gyerekek és a család összeköti őket, bár még minden mélyebb szellemi összetartozás nélkül, mivel ők maguk még nem szellemiek, nem egyéniek. Minél szellemibb, differenciáltabb és egyénibb egy ember, annál fontosabb számára, hogy házastársa minden szempontból megfeleljen a saját fejlettségi fokának. Minél egyénibb egy ember jelleme, annál kevésbé tud egy hozzá nem illő társsal együtt élni, s békesség sem lehet közöttük. Minél magasabban áll egy ember, annál fontosabb számára, hogy társnője szellemi szintje, intelligenciája, gondolkodásmódja, ízlése, szerelme minden részletében, sőt egész természete, tökéletesen megfeleljen az övének. Csak vele lehet boldogító, kielégítő szexuális kapcsolata, melyben mindkét rész szellemben, testben és lélekben, tökéletes Egységet alkot.

így növünk fel lassan az *ötödik* szinthez. Ezen a tudati szinten az ember már eljutott odáig, hogy teremtő erejét lelki és szellemi energiaként s mindig fejlődő, sugárzó akaraterőként nyilváníthassa ki. Erőit tudatállapota szerint jelenlegi érdeklődése irányába részben tisztán szellemileg, részben lelkileg és testileg sugározza ki. Aktiválta idegi és agyi központjait is, melyek képesek a magasabb, tisztán szellemi energiák s feszültségek elviselésére. Idegei és teste ellenállása annyira kifejlődött, hogy magas szellemi frekvenciáit károsodás nélkül elviseli, és teste szexuális erejeként meg is jelenítheti. A sze-

relemben szenvedélyes; azt belső, szellemi összetartozásként nyilvánítja ki. Születésétől fogva erős, ellenálló nemi szervei a magas érzelmi feszültségek hordozására is képesek. Teremtővé vált; az öt szint minden szelepe - a szellemiességtől a testi megnyilvánulásig - nyitott. Már csak két agyi centruma van lappangó állapotban, melyek a legnagyobb, isteni energiákat fogják hordozni, és megjeleníteni a jövőben.

Ha egy ember minden erejét egyforma mértékben sugározza ki, akkor minden megjelenítő szervét automatikusan egyformán fejlesztette, tehát a legfejlettebb ember nagyon szépen kifejlesztett, egészséges, erős testtel bír. Ez az a fokozat, melyet először károk nélkül (beteges idegesség és más nehézségek nélkül) nemi megnyilatkozásaként - *ha akarja* - feladhat, mivel ezen erőit már a magasabb szinten is képes akadálytalanul megjeleníteni. S ahová érdeklődését (azaz tudatát) irányítja, ott magasrendű teremtő ereje a megfelelő idegi és agyi centrumok s az erre szolgáló szervek által jelenik meg. Teremtő erejét nemi erőként jelenítheti meg és szerelemként élheti át, gyermekeket nemzhet, vagy - ha érdeklődése az ideák világa felé fordul - azokat legszellemibb, teremtő-szuggesztív gondolatokként fejezheti ki, és termékeny magként szórhatja szét. Intuitívvá és szuggesztívvé vált, hipnotikus, mágikus képességei kibontakoznak és kézzelfoghatóvá válnak. Gondoljunk csak a nagy zsenikre, akik nemcsak nagy nemi potenciállal bírtak és szenvedélyesen szerettek, hanem az egész emberiséget az inspiráció által elért nemes, teremtő ötleteikkel árasztották el. Az emberiségnek *szellemi gyermeket* nemzettek, új világokat teremtettek, és a Föld sorsát új

utakra irányították, mint ahogy a nőt testi erőikkel boldogíthatták, s velük gyermekeket nemzhettek.

A történelemből tudjuk, hogy a nagy zsenik teremtő munkájuk alatt gyakran több hónapig sem éltek nemi életet. Minden erejüket a szellemi megnyilatkozásra pazarolták, később azonban változatlan erővel és odaadással élték meg szenvedélyes szerelmüket. Ezek az emberek a tudatosulás ötödik fokán már létállapotként élték meg a teremtő erőt. A teremtés örömeként élték meg, *ittlétként,* és minden szempontból mágikus-teremtőként hatottak. Mindegy, hogy egy ilyen ember tudósként, politikusként, államférfiként, uralkodóként, filozófusként, művészként, zeneszerzőként, festőművészként, szobrászként vagy íróként nyilvánítja-e ki erejét. Nagyságát működésének átütő ereje jelzi. Mindegy, hogy a Föld mely szegletében s mikor éltek vagy hatottak illetve élnek és hatnak. Idő s tér fölött állnak és hatnak! Működésük mindenkor isteni fényként ragyogja be a Földet, és ez a fény a végesség és múlandóság világára is kiterjeszti világosságát. Arisztotelész, Pitagorasz, Platón vagy Plótinosz ugyanúgy tér és idő felett állnak mint Spinoza, Leibniz, Kant, Shakespeare, Goethe, Michelangelo, Leonardo da Vinci, Tiziano, Rembrandt, Rubens vagy Beethoven, Mozart, Bach vagy Galilei, Edison, Marconi, Paracelsus vagy Hahnemann és más titánok, akik e Földön éltek. Belepillantottak a teremtésbe, lehozták s megmutatták nekünk embereknek azt, amit a magasabb szinteken átéltek. „Nincs nagyobb boldogság, mint az istenséghez közeledni, s őt az emberekhez lehozni." - írta Beethoven a Weigeler-házaspárnak az egyik levelében. Milyen nagy volt szellemi szeretete, ha a *legnagyobb*

örömet abban találta meg, hogy az embereknek elhozza a boldogságot!

Ezen zsenik közül sokan ismerték a testi szerelmet, és éltek is vele. De nem szükséges és nem is lehetséges ehelyütt felsorolni, milyen sok titán változtatta át a földi szerelmet mennyeivé. Gondoljunk például Platónra - róla nevezték el az ideális szerelmet „plátóinak" -, és Daniéra, aki Isteni Színjátékában Beatrice alakjában a tiszta, égi szerelem képét alkotta meg. Sokuknál látjuk, hogy - bigottság nélkül - mélyen vallásosak voltak, s ISTEN után vágyakoztak. És sok példát ismerünk arra is, hogy ezek a titánok hosszú ideig mindenfajta szexuális kapcsolat nélkül éltek, és elfojtás nélkül is harmonikusak és egészségesek maradtak. Egyszer megkérdezték Beethovent, hogy miért nem nősül meg. „Hogyan is írhatnám a zenémet, ha az erőmet a házaséletre pazarolnám?" - hangzott a felelet.

Nem szolgálhatunk két úrnak. Döntenünk kell, hogy teremtő erőinket a magasabb, vagy az alacsonyabb központokra irányítjuk. Az igazán nagy emberek sohasem éltek kicsapongó életet. A szoknyavadászok ezzel szemben sohasem voltak s nem is lesznek nagy emberek. Ezt az igazságot nagyon szemléletesen mutatja be Sámson története a Bibliában: összehasonlíthatatlanul nagy és legyőzhetetlen mágikus erővel bírt, melyet sűrű hajkoronaként magasabb agyi központjaiból, tehát a koponyájából sugárzott ki. Ez az erő - melytől legendás testi erejét is kapta - levágott hajához hasonlóan eltűnt, mikor a Delilával folytatott nemi kapcsolatban mágikus teremtő erőit a legalsóbb centrumokba űzte. így azután „meg is vakult", elvesztette szellemi látását és szellemi szabad-

ságát: „börtönbe" került, magába zárkózott és elszigetelődött. Mivel azonban „börtönében" később újra *magára talált* és megőrizte erejét, ismét teremtő-mágikus erővé alakíthatta azt. Újra mozgósította magasabb központjait, és azok megint mágikus erőt sugároztak. Erőt adó „haja" tehát újra hosszúra nőtt, ismét emberfeletti teljesítményre lett képes és lerombolta a királyi palotát, a tudatnak az anyagival való azonosítását. így szabadult meg szenvedéseitől.

így emelkedik az ember tudata fokozatosan Jákob lajtorjájának *hatodik* fokára. Ezen a szinten vannak a próféták, a szentek, a nyugati nagy tanítók és a Kelet nagy mesterei és risiei. Minden szint teremtő erejét megismerték, és tökéletesen birtokukba vették. Tudták, hogy azoknak, akik az életenergiát teremtő erőként használják s ennek következtében a szellem örömeit és boldogságát megismerhették és átélhették, feltétlenül szomorú pazarlást jelent ezt a testi isteni erőt eltékozolni. Szexuális, testi kívánságuk az érett gyümölcshöz hasonlóan hullott alá. Ugyanolyan egészséges és erős nemi szervekkel rendelkeznek mint mások, hiszen a szellem építi fel a testet, és a szellem ereje a tökéletes testben nyilvánul meg. Mivel azonban a test a szellemnek engedelmeskedik, a nemi szervek a saját testért dolgoznak: ellátják a szükséges hormonokkal, hogy egészséges és erős maradjon, s mindig kész legyen az életerő befogadására. A szexuális potencia az ilyen testben nyugalomban van. Az ezeket a szerveket új nemzedékek nemzésére késztető erőket a magasabb idegi és agyi központjaikba irányítják, és szellemi erőként, isteni teremtő módon élik meg őket. Ezek az emberek abbahagyják emberi teremtő tevékenységü-

ket: sem irodalmi műveket nem írnak, sem zenét nem szereznek. Nem törekszenek a dicsőségre vagy világi sikerekre, hanem teremtő energiájukat csupán isteni szellemi intelligenciaként, univerzális, isteni szeretetként sugározzák ki. Ez a legmagasabb, legelkerülhetetlenebb, mindent átható erő - Isten ereje.

A próféták egyetlen tevékenysége a Földön, hogy az olyan embereknek, akik még sötétségben vagy félhomályban élnek, szenvednek, és minden erejükkel azért harcolnak, hogy szenvedéseiktől megszabaduljanak, a megváltáshoz és a feltámadáshoz vezető utat megmutassák. Ezek az emberek Isten szolgái. Legtöbbször küldetéssel jönnek világra, de sokan voltak és ezután is sokan lesznek, akik csak az első fokot érték el illetve fogják elérni. A múltban s a jövőben is sok ilyen ember volt és lesz közöttünk. Nálunk Nyugaton szenteknek, misztikusoknak, prófétáknak hívják őket, Keleten nagymesternek, risinek. Nehéz rájuk találni, mert külsőre éppen olyanok, mint minden más ember, s csak azok ismerik fel és értik meg őket, akik *csak egy fokkal* állnak alacsonyabban náluk. A többiek talán még imádkoznak is hozzájuk, mert érzik nagyságukat, de nem érthetik meg azt. Sőt néhányan gyűlölik is őket, mert érzik a kísértésekkel szemben tanúsított nagyságukat és megközelíthetetlenségüket, ezért hozzájuk képest csökkent értékűnek és erkölcsi csődtömegnek tartják magukat. De aki Istent teljes szívéből keresi, mégis rájuk talál, mert: „gyümölcseiről ismeritek meg a fát..."

A *hetedik* szinten az ember olyannyira kifejlesztette tudatát, hogy a teremtő isteni erő fenn említett összes

Az okos ember úgy állítja elő a bölcsek kövét, hogy életfáját egy élet-vízzel töltött mosóteknőbe ülteti, melyet a sárkány - a szexuális erő - tüzével szakadatlanul forral, hogy a bölcs életfáját virágba borítsa. (Rózsakeresztes rajz.)

Szent György elérte a mindentudást és legyőzte a sárkányt - a szexuális *erőt* -, de *nem* ölte meg, mert szüksége volt a tüzére, azaz az erejére, hogy általa ISTENhez jusson. (Kolozsvári testvérek, Hradzsin, Prága)

energiaformáját egy nagyobb frekvencián uralhatja, és bármely formában használhatja anélkül, hogy tudatával alacsonyabb szintekre süllyedne. Eletét tudatosan éli, azaz tudatában ű *maga az* élet. Egy tökéletes önismeretben, egy isteni önkívületi állapotban, az abszolút ittlét állapotában, *amelyben lényének legkisebb része sem maradt rejtve,* tudatosan azonosult, vált eggyé Istennel. Megérti, sőt elmondhatja magáról, amit Mózes is mondott, mert ő is szemtől-szembe beszélt Istennel, hogy Isten neve a „Vagyok, aki vagyok."

Isten az örök *lét.* És ha valóban *vagyok* - a *lét* formáját egyes szám első személyben kifejezve -, tudatomban maga a *lét,* Isten *lettem.*

Ez a tudat legmagasabb foka, amelyben a teremtővel szemben megélt dualisztikus Te-állapot megszűnik, és az emberi Én egy monisztikus mindentudásban Istennel egyesül. Az ezt a szintet megélő embereket nevezzük *istenembernek.*

Ezért mondja az istenember - akit az emberek Nyugaton bár a *legjobban ismernek,* mégis a *legkevésbé értenek* - magáról: „Én és az Atya egy vagyunk."

Az istenek a mindentudás, az isteni tudat állapotában élnek, és minden megnyilatkozásuk ebből az isteni tudatból, *magából* Istenből származik. Időről-időre jön hozzánk, földi emberekhez egy-egy istenember, hogy megmutassa: ezt a tudati állapotot minden ember *elérheti.* Megmutatja az Istenhez, a tudatalattinkban lakozó mennyei Atyánkhoz vezető utat, megmutatja nekünk az elveszet fiú útját, aki egy napon felébred állati ösztöneit őrző állapotából és azt mondja: „Útra kelek, és elmegyek az én mennyei Atyámhoz..." Tehát dönt, és

a tudatosulás hosszú útjára indul: elkezdi vándorútját a Paradicsomba, a szerető Atya egykoron elhagyott, mennyei honába, mely őt - minket - tárt karokkal fogad, őt - minket - a karjába vesz, atyai kebelére von és vele - velünk - az isteni tudat boldog állapotában *egyesül.*

Szent György

Aki azért jógázik, hogy a tudatosulás Jákob-lajtorján gyorsabban léphessen egyre feljebb, annak alaposan meg kell ismernie, teljesen tudatosítania és szelleme igájába hajtania saját szexuális erejét (mely egyes-egyedül képes a legalacsonyabbról a legmagasabb fokra felsegíteni), azaz szexuális energiáját szellemi teremtő energiává átalakítani.

Amint már fentebb bemutattuk, a szexuális erő, ez a világot mozgató energia a teremtő elv (Logosz) - s függetlenül attól, hogy tudatában vagyunk-e vagy sem -, ez az erő az ember valódi lényege, saját Énje, saját maga teremtője. Első személyben kifejezve: ÉN VAGYOK AZ! Ezért nem semmisíthetjük meg, mert az azt jelentené, hogy az ember *saját magát* semmisíti meg. A szexuális erőt csupán átalakíthatjuk, csak *élhetjük!* S ha egy ember ezen erő segítségével tökéletesen öntudatra jutott s ezzel úrrá lett önmagán, ezzel egyidejűleg a szexuális (minden erő között a legmágikusabb) erőt is hatalmába kerítette, mivel ő *maga ez az erő.* A teljes öntudatra jutott ember a szexuális erőt Énnek nevezi. Az ilyen ember az isteni teremtő erővé alakított szexuális erő segít-

ségével csodákat tehet, s maga körül új világokat teremthet. Úrrá lett a természeten, annak minden erőjén és teremtményén; fehér mágussá, istenemberré vált.

Szent György jól ismert ábrázolása nagyon szemléletesen érzékelteti ezt az igazságot: a nagy szent, a mindentudó, legyőzi a sárkányt - a szexuális erőt -, *de nem öli meg,* noha dárdájával a földhöz szegezte. Mert *feltétlenül szüksége van rá, a tüzére, azaz az erejére, hogy általa Istenhez jusson, Istenné váljon.* Nem ölheti meg saját hajtóerejét, csupán igájába hajtja. Mert ha megölné a sárkányt, saját magát ölné meg, és azután magasabb idegi és agyi központjait sem futhetné fel a sárkány tüzével, s a szexuális erőt sem sugározhatná ki isteni teremtő erőként. Ha valóban el akarjuk érni célunkat (Istent), akkor bizony szükségünk van a szexuális erőre, hogy általa igánkba hajthassuk és - teremtő erővé átalakítva - *ösztönző erőként szellemiesítésre, megváltásra és feltámadásra használhassuk!*

A jóga útját járó emberek legtöbbször már néhány fokozatot maguk mögött hagytak és - még ha öntudatlanul is - előző életeikből magukban hordozzák azt az alapvető tapasztalatot, miszerint a szexuális erőt nem szabad sötét célokra felhasználni. Nem akarják, hogy a természet csillogása elvakítsa őket, sőt inkább meg akarnak tőle szabadulni. De egyszer már nekik is tapasztalatokat kellett gyűjteniük a szexuális erőről, hiszen ez ugyanúgy Isten teremtő erejének megnyilvánulása, csak éppen a legalsó fokon, az anyag szintjén, az anyagba belesűrűsödött, tehát materializált szellemi erőként. Ha az ember ezt az erőt a természet törvényei szerint, egészségesen éli ki, nem vétkezik. Ez bűnné csak akkor válik - ha

egyáltalán joggal használjuk e szót -, ha a szexualitást arra pazaroljuk, hogy a magasabb, szellemi energiákat a saját szintünkre degradáljuk, ést öncélként, belső összetartozás nélkül, a perverzitásokkal és művi eszközökkel felkorbácsolt ösztöneinkkel természetellenesen és túlzott mértékben éljük ki. Ezáltal elveszítjük szuggesztív akaraterőnket, s nagymértékben meggyengítjük a nemi szerveinket. Minden, amit a természet egészséges kívánságain túl, élvhajhászásként, öncélként, abnormális mértékben túlizgatott szerveinkkel teszünk, általában csökkenti életenergiánkat, szellemi képességeinket, és lerontja az ember jellemét. Ahhoz azonban jogunk van, hogy a nemiséget egészségesen és normálisan éljük meg. Az emberiség történetéből ismerünk ma is élő, rendkívüli mértékben fejlett embereket, akik nagy szellemi erővel rendelkeztek, és a szerelmet annak testi megvalósulási formájában mégis erősen és szenvedélyesen élték meg, anélkül, hogy szellemi erőiket ledegradálták volna. Éppen hogy teremtő energiájukat az isteni természeti törvények szerint helyesen és normálisan hasznosították. A testi szerelmet és odaadást egészséges szeretettségükből fakadóan élték meg, tehát testi erőiket testi módon használták fel. A szellemi, isteni teremtő energiát nem változtatták testi erőkké, s nem fordították a visszájukra, nem húzták le a perverzitások, érzéki bujaságok szintjére. Sohasem voltak akarat nélküli, a szexualitásnak teljesen kiszolgáltatott kéjencek, hanem továbbra is uralkodtak magukon és szexuális erejükön. Ennek ellenére bizonyos, hogy ezek a szenvedélyesen szerető zsenik - ha mégoly nagyok voltak is - nem lehettek próféták, fehér mágusok, szentek vagy istenemberek, míg szerelmi

életüket fel nem áldozták. Emberi nagyságuk ellenére nemiségüket megtartották, nemmel bíró lények maradtak. Még ha teremtő munkájuk ideje alatt az isteni szellem - melynek nincs neme! - magasságába emelkedtek s ezalatt géniuszukkal azonosak voltak is, munkájuk befejeztével tudatuk újra egy mélyebb, emberi szintre süllyedt, ahol azután újra nemmel rendelkező lényekké váltak, így éppen nem voltak egy "E*gész"* csak az *Egésszé válás* útján jártak.

Egy szent, egy istenember ezeket a tapasztalatokat már az előző életeiben megszerezte, s őt a természet már képtelen csapdába csalni. Teremtő erejét többé nem pazarolja a nemi szerveire, hanem saját teste számára őrzi meg őket anélkül, hogy az anyaggal, a testtel azonosulna. Tudatosan marad az isteni potencia forrásánál, ő maga a saját Énjének forrása, s ebből a tudatállapotból többé már nem hull vissza a nemi, anyagi síkra. így végletesen szellemi, magas frekvenciájú energiáit a testébe irányítja, melyek azt azután teljesen átalakítják, olyannyira, hogy a szent vagy istenember testének anyaga alapvetően különbözik az átlagemberétől. A szellemi erők megölik az összes baktériumot és vírust, így a beavatottak minden betegséggel szemben ellenállóvá válnak. Ezek az erők a testet fiatal állapotában tartják, mert annak sejtjeit a magas frekvenciák és feszültségek állandóan regenerálják. A nemi ösztönök hormonjai nem csupán arra szolgálnak, hogy az emberi testnek az utódnemzés képességét biztosítsák, sokkal inkább a testünk számára fontos fiatalkori erők felépítésében és megőrzésében játszanak hallatlanul nagy szerepet. A szexuális erő maga az életerő, a szellem és az anyag közötti kulcs. Nem csu-

pán egy *új* élőlénynek biztosít életet a nemi egyesülés alkalmával, hanem *saját* testünket is szüntelenül életenergiával tölti fel, ha megőrizzük a magunk számára, és átalakításának titkát is ismerjük. A szent, a beavatott nem hanyagolja el a testét, hanem a Kijelentés csodálatos eszközeként mélyen tiszteli, hiszen a Jákob-lajtorja megmászáshoz az egyetlen hathatós segítséget nyújthatja. Mivel azonban a beavatott a saját isteni Énjében - melynek nincs neme - ébredt tudatra, nincs szüksége testi-lelki kiegészítőre. Tudatában minden szempontból egy *Egész* lett. így életenergiáját saját tetszése szerint megőrizheti a teste számára, bár teste még mindig teljesen normálisan az Egész egy oldalát, egy nemet, egy pólust képvisel.

Ahogy azt már többször is hangsúlyoztuk, a szexuális erő a szellem és az anyag közötti összekötő kapocs, katalizátor. Ha nem lennénk képesek kifejezésre juttatni szexuális erőnket - például hiányoznának a nemi szerveink, fejletlenek, elöregedettek, vagy talán károsodottak lennének -, akkor a saját szellemiségünk és a testünk - illetve a saját szellemiségünk és a természet - között sem tudnánk közvetlen kapcsolatot létesíteni. Bár tudatunkban a legmagasabb szellemi szintre érjünk is fel, a szellem mágikus erőit mégsem tudjuk a saját testünkre - vagy éppenséggel másokéra - átvinni. A legmagasabb szellemi öntudatot is elérhetjük - ez még a halálos ágyunkon sem lehetetlen -, de a sziddhának nevezett mágikus képességeket aligha. Megvilágosodottá, szentté lehetünk, de beavatottá, mágussá soha. Ahol nincs fűtőanyag, ott tűz sem gyúlhat. „A lámpában olajnak kell lennie, ha jő a vőlegény..." - mondja a Biblia.

De ez ne bátortalanítsa el azon kedves Olvasóimat, akik azt hiszik, hogy szexuális képességeiket már elveszítették. Hiszen az ember sohasem tudhatja, mikor éri el a végleges impotencia. Ismerünk olyan eseteket is, amikor idős férfiak hirtelen elképzelhetetlen potenciát éreztek, noha már évek óta teljesen terméketlennek tudták magukat. S ez nem is olyan ritka, mint gondolnánk! Másfelől pedig feltehetjük a kérdést: Mindannyiunk számára valóban annyira fontos testünket regenerálni tudni, sasszeműnek lenni, a föld felett lebegni s még más mágikus-okkult képességek birtokába jutni? Nem elegendő, ha a legmagasabb tudatállapotot átélhetjük, ha szellemünkben Istennel szemtől-szembe beszélgetünk, végtelen békességben élünk a Földön, s majd a kozmikus idő lejárta után elhagyjuk? Az emberek sorsa különböző! Mindenkinek magának kell tudnia, hogy Isten mit kíván tőle. Ha valaki érzi magában a számára Istentől rendelt utat, akkor minden lehetőséget megragad, hogy ezt az utat megtalálja. De nem csupán a természeti, az isteni törvények is kérlelhetetlenek és áthághatatlanok. Minden attól függ, hogy mit akarunk elérni! Mert az, amit el *akarunk* érni - legmélyebb meggyőződésünkben - azt is megmutatja, hogy mire vagyunk érettek. Azoknak, akik még nem akarják felszámolni szexuális életüket - s az impotens embereknek is -, azzal kell számolniuk, hogy bár szellemi síkon egészen magas szintet is elérhetnek, szexuális erőik teremtő erővé alakítását - beavattatásuk reményében - egy eljövendő életre tartogatják. Egyszer minden ember eléri majd a legmagasabb, isteni fokot, s akkor már nem is akar majd mást, mint csupán az isteni ÉNné válni, ami persze *mindent* jelent. De amit nem ta-

pasztalatból ismertünk meg s próbáltunk ki, az mindig visszahúz majd bennünket. Az emberben rejtőző ismeretlenség akarja így. Ne álljunk tehát ellent, hanem próbáljunk meg mindent, amit eddig nem ismertünk, a lehető leggyorsabban megismerni, s magunk mögött hagyni - ha lehetséges, még mielőtt a „saját kútfő", az „olaj a lámpából" elfogy. S kérdezzük meg magunktól: az anyag - a test - szolgái akarunk maradni, vagy úrrá akarunk lenni az anyagi világ, a természet, saját testünk felett? Az „Egész" tudására és hatalmára s örök béke után áhítozunk Istenben? Továbbra is halandók akarunk maradni, vagy fel szeretnénk támadni, s „élőkké" válni?!

Az isteni törvények csak addig tűnnek kérlelhetetlennek, míg nem a saját személyünkön, saját bőrünkön érezzük őket. Ha kellően bátrak vagyunk, hogy ezeket a törvényeket és lehetőségeket *saját magunkon kipróbáljuk* s istenhitünkben *eszerint* is éljünk, akkor meglepetés ér bennünket: ezek a törvények csupán a tudatlan ember szemében tűnnek „kérlelhetetlennek". Csak a vak ember fél attól, hogy ki van szolgáltatva ezeknek a törvényeknek, és hogy valamit elmulaszt, ami neki - korlátozottan tudatos lényében - oly szörnyen fontosnak tűnik. Nem gondolja át s nem tudja, hogy ez a „kérlelhetetlen" Isten *ö maga,* hogy tudatalattijában ő Maga az, akit „Istennek" nevez, aki azonban valójában saját igazi, bár még öntudatlan Énje. Saját tapasztalata feltétlenül együtt jár annak felismerésével is, hogy saját Énünk, amit - míg még öntudatlan állapotban vagyunk - „Istennek" nevezünk, sohasem vesz el tőlünk valamit anélkül, hogy azért mérhetetlen nagy boldogságot és örömet ne adna cserébe!

Az egységre törekvés és elfajzásai

Isten az öröklét - az élet -, s betölti a világegyetemet. Isten az öröklét, az élet - ahol a két pólus még egymásban nyugszik -, Egység, mely számára ismeretlen a kettősség. *Isten, a lét, az élet, oszthatatlan.* Ez az abszolút, isteni, egyetlen és egyszeri egység az élőlényekben önmagaként jelenik meg. Ezen élőlény anyagi formáját, burkolatát veszi magára illetve építi maga köré, hogy kinyilváníthassa magát. *Tehát csupán egyetlen, oszthatatlan, határtalan, végtelen Én van:* Isten! S bármely élőlény belső lényege ez az egyetlen, oszthatatlan, isteni *Én.* Pál apostol a következőket mondja: „Mert az Isten, aki szólt: setétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben..." (2Kor. 4, 6) „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg (...); és *mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg"* - „És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind (...). Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint." (1Kor. 12, 13. 26. 27.) Mai szavakkal: Isten Énje maga a szellem, az egész teremtés, a

látható világegyetem pedig a teste. Mi emberek vagyunk e gigantikus test sejtjei, melyek képesek kijelenteni a legnagyobbat, úgy, ahogyan testünk agysejtjei a legnagyobbat mikrokozmikus lényünkben kijelentik.

Minden élőlény a tudatalattijában hordozza tehát - ahol az Egész székel - Énje egységét, s ez az egység azáltal nyilvánul meg benne, hogy az *Egésszel,* minden élőlénnyel újra az egységesülés tudatalatti vágyát hordozza. Az Én, melyre az élet továbbadásának az anyag átszellemiesítéséhez van szüksége, ezt az egyesülési vágyat használja ki, azt jeleníti meg, s az élőlényekben az önfenntartás és a fajfenntartás nagy ösztöne által teljesíti be. Mindkettő tehát az Egység utáni vágy megnyilvánulási formája.

Az önfenntartás megnyilvánulási formájában a Logosz készteti az élőlényeket a többivel való egyesülésre, hogy az életet *egy és ugyanazon* anyagi formában - *egy és ugyanazon testben* - őrizhesse meg. Ez a faj fenntartási ösztön megnyilvánulási formájában az élőlényeket arra indítja, hogy az életet más, őket követő élőlényekbe, tehát *más* anyagi formákba, egy *másik* testbe plántálják tovább, s így az élet folytonosságát bármely úton-módon fenntartsák.

Az önfenntartási ösztön hatása okozza, hogy a nagyobb élőlények a kisebbeket az egységesülés vágya céljából felfalják. A természet arra használja fel ezt a késztetést, hogy teremtményeit egyszerre táplálja. Az élőlények azonban ezt a kényszert éhség nélkül is érzik. Aki már megfigyelte, ahogy a macska - miután néhány egeret megfogott és megevett, tehát semmi esetre sem lehet éhes - olthatatlan szenvedéllyel egy újonnan felbukkanó

egér után vetette magát, majd gyorsan lenyelte, hogy azután rövid idő múlva kihányja, annak feltétlenül észre kellett vennie, hogy az éhség, az evésvágy mögött egy nagyobb erő, tudniillik az Egység utáni vágy működik. Az élőlények arra kényszerülnek, hogy nemi egyesülés nélkül, közvetlenül egyesüljenek más élőlényekkel, s ezáltal velük együtt új önazonosságra jussanak. S mivel bensőnk kapuja a szánk, a többi élőlénnyel a lehető legrövidebb úton akarnak egyesülni, tehát a szájukba venni őket, megrágni és lenyelni. Az állatok engedelmeskednek ennek a vágynak, és szó szerint felzabálják egymást. Mi emberek is ezt tesszük, csak előbb megfőzzük vagy megsütjük a többi élőlényt. A tigris is engedelmeskedik ennek az ösztönnek, amikor az antilop után ered és lenyeli. Az összes állat, melyek egymásba harapnak s megeszik egymást, ugyancsak az egyesülés öntudatlan vágyából fakadóan cselekszenek. Mi emberek is ismerjük ezt az ösztönt, leginkább azokban az esetekben, melyeknél nemi egyesülésről szó sem lehet. A kisgyermek éhségérzet nélkül is mindent a szájába vesz, s mi felnőttek, ha valakit nagyon szeretünk, a következőket mondjuk: „Úgy szeretlek, majd megeszlek!" S ha szeretünk, az a - megvalósíthatatlan - vágy hajt bennünket, hogy a másik torkának essünk, megharapjuk, behatoljunk a testébe, íme az egyesülés utáni öntudatlan vágyakozás!

A faj fenntartási ösztön révén mutatják ki az élőlények az Egység utáni késztetésüket, melyen keresztül Isten mindkét pólust magába foglaló Egységét a nemi szervek segítségével utánozzák.

A természetben is előfordulnak olyan esetek, amikor az Egység utáni kényszer mindkét ösztönön át megnyil-

vánul, mint például a nőstény pók és az imádkozó sáska esetében, melyek a nemi egyesülés után minden további nélkül megeszik férjüket.

Milyen bölcsen van elrendezve, hogy az isteni egység megvalósításának kényszere mindkét ösztön által arra kényszeríti az élőlényeket, hogy egyrészről megőrizzék az életet - etessék a testet -, másfelől pedig továbbadják az életet az újabb élőlényeknek, tehát új élőlényeket nemzzenek!

Mivel az isteni szellemi ősállapotban a teremtés két pólusa, a pozitív és a negatív, az adó és a kapó, az erő és ellenállása egymásban tökéletes egyensúlyban nyugszanak, szellemi szinten nincs különváló férfi és női nem, csak a kettő egymást kiegészítő egysége. A szellem egységes egész! Krisztus a következőket mondja a Bibliában: „E világnak fiai házasodnak és férjhez adatnak. De a kik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak: Mert meg sem halhatnak többé: mert hasonlók az angyalokhoz; és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai." (Luk. 20, 34-36)

Az anyagi világ teremtésében a negatív pólus kivettetik az Egységből; így jön létre a kétpólusúság, s a két végpont Isten és Lucifer, erő és ellenállás, férfi és nő kettősségeként áll egymással szemben. A kettő közötti egység azonban sohasem szűnik meg, s akkor is megjelenik, ha a kettő elválik egymástól: ez a feszültség, mely a két pólust egymáshoz és egymásba vonzza. A szellemi isteni szinten egymásba olvadnak és egymásban nyugszanak a pólusok, és a testi nemi egyesülés eme isteni Egység visszatükröződő, önmagát imitáló képe. A be-

teljesedés azonban lehetetlen az anyagi testben, hiszen az anyag elszigeteli, elválasztja és távol tartja egymástól a pólusokat, az igazi Egység létrejöttének megismételt, kétségbeesett kényszere és próbálkozásai ellenére. A nemek megpróbálnak egyesülni, de azután újra szétesnek, és ez örökkön-örökké ismétlődik. Az anyagi szinten tehát lehetetlen a valódi Egység létrejötte. Az ember azonban - egyes-egyedül az összes élőlény közül - a végpontok egyesülését *önmagában tisztán szellemi tudatállapotként élheti meg,* bár teste a természet mai törvényei szerint - ha egészséges - csak egy nemet visel. Mert a szellemben a két pólus sohasem különült el: egymásban nyugszanak, de az ember ezt az Egységet *tudatállapotként* csak akkor hordozhatja magában, *ha a szelleme öntudatra ébred.*

A nemek elkülönülése tehát csak az anyagi szinten, az anyagi, elszigetelő, ellenállást hordozó világban, a testben létezik. A test Isten egységének csak az egyik felét jeleníti meg, s megpróbálja ezt az Egységet nem befelé (mint a szellemben), hanem kifelé, egy kívülálló másik lényhez tartozó testtel újra előállítani. így jön létre a teremtő életet adó nemzési aktus.

A világ legrégebbi játékkártyái - melyekből minden más játékkártya származik - eredetileg nem „játékkártyák" voltak, hanem a zsidók szent iratainak, a Kabbalának egy része, melyek az ábécét és az ember különböző tudati szintjeit ábrázolják -, az ősrégi tarotkártyák tizenöt lapjukon eme igazság szellemes és kifejező ábrázolását nyújtják. Sátán, Isten tükörképe - Krisztus szavai szerint: „az anyagi világ fejedelme [törvénye]" (Ján. 14, 30) -, aki az anyag szellem által életre keltett törvé-

nye, elkülöníti a két nemet egymástól (jobb karján a "Solve" felirat áll), hogy azután bal karjával (melyen „Coagula" olvasható) újraegyesítse őket. De nem ősállapotában a szellemben *befelé,* hanem a testből *kifelé.* A két nemet, a férfit és a nőt, melyek Isten Egységének belső törvénye alapján egymáshoz tartoznak, kifelé láncolja egymáshoz. Ezáltal a két nemet szolgákként a végtelenségig összeköti külsőleg, anélkül, hogy azok az eredeti isteni Egységet elérhetnék. Hiszen az anyagi külvilág az elszigetelődés, az elválás, a jó és a rossz, az adó és a kapó világa. A külvilágban lehetetlen az Egység újbóli megteremtése. Tudatunkkal a végtelenségből (ahová testünk tartozik) az örökkévalóságba (ahová énünk tartozik) kell átlépnünk, és azt, ami a külvilágban lehetetlen, *belső világunkban, szellemünkben, tudatállapotként kell keresnünk,* elérnünk s átélnünk. Mert csak bensőnkben, Énünkben - ami maga Isten - találhatjuk meg szellemileg a két harmonikusan egymásba nyugvó, egymást kiegészítő rész egységét. Az ember a két pólust *tudatában* egyesítheti.

A legmagasabb, szellemi tudatállapotban, a belső, isteni Egység utáni vágyakozást és annak beteljesülését nagyon érdekes érzésként élhetjük át. Ez az érzés az átlagemberek számára azért nem érdekes, mert ők ezt mindannyian ismerik, és magunkban hordozzák, vagy legalábbis azt a vágyat hordozzák magunkban, hogy másoktól szerezzék meg. Olyannyira megszokták, hogy magától értetődőnek találják, és nem is gondolnak arra, hogy nem az, hanem rendkívül érdekes. Akikben ez még nem tudatosult, éppen ezért képtelenek megérteni, hogy mi és milyen is ez! Ennek semmi köze sincs a testhez.

Ezt az érzést nevezzük *szeretetnek* A félreértések elkerülése végett nevezzük *univerzális szeretetnek.*

Természetesen minden ember a *saját tudati szintjének megfelelően* mást és mást ért ezen a kifejezésen. Ettől eltekintve - ha elemezni szeretnénk a szeretetet - körülbelül a következőképpen fejezhetnénk ki magunkat: Szívünkben kellemes, boldogító melegséget érzünk. Hőmérővel mérhetetlen, mégis „melegségnek" érezzük. Ezt a meleget akaratlanul ki is sugározzuk. Ezek a sugarak láthatatlanok, mérhetetlenek és bizonyíthatatlanok, mégis éppolyan tagadhatatlanul érezzük szerelmi kisugárzásunkat, mint ahogy más élőlényekét is. *Magától* sugárzik, és ezen érzés hatása alatt az a kívánságunk, hogy lényünket egyesítsük az egész világegyetemmel vagy valamivel, amit „szeretünk". Ismerjük a kifejezést: „Olyan boldog vagyok, hogy legszívesebben átölelném az egész világot!" Tehát: Egység iránti vágy, *testi reakció nélkül* Ennek az érzésnek egyáltalán semmi köze sincs a nemi vágyakhoz, a testhez, mert az egész nagyvilággal szemben sincsenek érzelmi-szexuális vágyaink, mégis megvan; ez tisztán szellemi érzés, tisztán szellemi állapot. Szeretnénk a világegyetembe beleolvadni, feloldódni benne, eggyé válni vele, ahogy az esőcsepp egyesül az óceánnal, ha beleesik. Erre a tisztán szellemi szeretetre csak az a *magas szinten lévő ember képes,* aki magasabb idegi és agyi központjait már aktiválta, ennek következtében tisztán szellemi magas frekvenciák elviselésére is képes. A fejletlen öntudattal rendelkező, alacsonyabb szinten álló ember az isteni szeretetet a testbe vetíti, és szexuális látványosságot formál belőle. Szellemi frekvenciákat még nem tud elviselni, ezért elméjével képtelen felfog-

ni őket. A szellemi szint tehát nem azt mutatja, amit az ember tud, hiszen csillogó értelmünk is lehet szellemi fokozat nélkül. Attól sem függ, hogy jótét lelkek vagyunk-e, mert irgalmasok azzal az értelemmel is lehetünk, mellyel egy szerető szívű embert kívülről utánzunk. A szellemi fokot a *bennünk élő szeretet gazdagsága mutatja!*

Ezért mondja Pál is: „Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha jövendőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok is ki helyökről, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok. És ha vagyonomat mind felétetem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi hasznom abból." (1kor. 13, 1-3)

A legalacsonyabb, még öntudatlan szinten lévő embereknél az Én egysége utáni vágy - mivel tudata még azonos a testével -, a nagy tévedés, az elfajzás is megjelenik: a kényszer, hogy a szellemi egységet, az egész világgal való egységesülés vágyát, a testben átélje és kinyilatkoztassa. Mindenkinek odaadnák a testüket, akivel lehetőség nyílna az egyesülésre, s ezt válogatás nélkül meg is teszik. Ennek azután nagyon szomorú következménye lesz az, hogy ezek az emberek - akik alapjában véve másokhoz hasonlóan ugyancsak a szeretetet keresik, még ha egészen rossz úton-módon is - eldobják, feladják, elveszítik emberi méltóságukat, és prostituálódnak. A szellem törvényei ellentétben állnak az anyag, a test törvényeivel. Ha tehát a szellem törvényei szellemi szin-

ten isteniek, akkor az anyag szintjén a testen keresztül, sátáni módon nyilvánulnak meg. Ugyanígy megfordítva is igaz: Az anyag törvényei a szellemen át megnyilvánulva sátániak. Pál szerint: „Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, a miket akartok." (Gal. 5, 17.)

Érthető, hogy a prostituáltak az egész Földön a valamivel magasabb szinten álló emberek szemében megvetést érdemelnek. Prostituáltakon itt nemcsak a hivatalos prostituáltakat értjük, mivel nagyon gyakran olyan emberek is vannak közöttük, akik csupán leírhatatlan nyomoruk okán süllyedtek ilyen mélyre. Itt azokat értjük prostituáltakon, akik a nyomor kényszere nélkül, többékevésbé válogatás nélkül vetik oda magukat bárki kényekedvének. Aki már beszélt prostituáltakkal (lett légyen szó akár nőkről, akár férfiakról), látta a védtelenség, értéktelenség és reménytelen tönkremenés szomorú érzését; és ha megkérdezte, hogy miért éppen ilyen életet élnek, szinte mindig ugyanazt a kétségbeesett választ kapta: „Csak egy kis szeretetre vágyom!" - Ezek a szegények nem tudják, hogy éppen életvezetésükkel árulják el a keresett szeretetet. „Csókkal" árulják el, kiárusítják, lábbal tapossák saját Krisztusukat, tehát megölik, mert nem bensőséges, két embert belülről összekötő érzés alapján cselekszenek. Ez különösen szomorú az olyan asszonyok esetében, akiknek a férfiak „útkészítőinek" kellene lenniük a hosszú, Istenhez, az isteni öntudathoz vezető úton. Isten azt mondta a kígyónak: „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között; az neked fe-

jedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod." (1 Móz. 3, 15)

A nagyon alacsony fejlődési fokon álló ember, aki bensőséges vonzódás, választás és a partnernője - vagy partnere - iránt érzett lelki szerelem nélkül, pusztán „nemi ürítésként" éli meg a testi egységet, előbb-utóbb szörnyű félelmet és ürességet tapasztal. Az öntudatlan emberek nem tudják, hogy milyen mélyreható kapcsolatot hoz létre a férfi és nő közötti nemi egyesülés. A férfi és a nő egyaránt magáévá teszi a másik láthatatlan lényének egy darabkáját. Gondoljunk csak arra, hogy egy ember már a puszta jelenlétével is menynyire fel tudja dobni egy élettelen tér, szoba, vonatfulke vagy színpad hangulatát. Jelenlétét később - ha már régen el is hagyta a termet - még mindig érezzük. Hátrahagyta kisugárzását, s ezzel feltöltötte - a falakat, a bútordarabokat, talán még a hintaszéket is, melyben ült. Egy kutya (de akár az érzékeny ember is) felismeri s érzi ezt a kisugárzását. Mennyivel erősebb ennél az olyan emberek kölcsönös egymásra hatása, akik már nemi kapcsolatban is voltak! Gyakran megfigyelhetjük, hogy egyes emberek azáltal, hogy nem a nekik megfelelő partnerrel folytatnak szexuális kapcsolatot, saját természetüket, jellemüket fokozatosan (gyakrabban rossz, de egyes esetekben jó irányba) megváltoztatják, s partnerük tulajdonságait elsajátítják. Két, egymással rendszeres szexuális életet élő vagy akár csupán alkalmi kapcsolatot folytató emberben abnormális, láthatatlan nemi erők hatnak, hiszen a szexuális erő teremtő, sőt maga az ember! - S ha egy ember mégoly biztos is abban, hogy rá - ahogy gyakran halljuk - egy „érdekte-

len" vagy „jelentéktelen" egyén ereje vagy kisugárzása nem hat, mégis magában hordozza ennek mély nyomait. De az emberek sohasem akarják elismerni azt, ami a tudatalattijukban játszódik.

Dante Alighieri találóan ábrázolja ezt az igazságot mesterművében, az „Isteni Színjátékában: a Pokol egyik részében Dante sok összenőtt lelket - mindig egy férfit és egy nőt - pillant meg, akik reménytelenül röpködnek körbe-körbe. Minden törekvésük ellenére nem szabadulhatnak egymástól, és ettől kimondhatatlanul szenvednek. Földi életük idején csak testi kapcsolatban voltak, nem igaz szeretetben és mély egymáshoz tartozásban. Közeledésük oka az állati öncél és a nyers érzékiség. Ezért köti össze őket saját tisztátalan lelki aurájuk, szétválaszthatatlanul, az idők végezetéig.

Az ember láthatatlan lényegének beszennyezése azonban nem csupán abból következik, hogy alacsonyabb, tisztátalan lényekkel élünk nemi életet. Akkor is színre lép, ha nem feltétlenül rossz, jellegtelen, tisztátalan emberek, hanem egyszerűen csak tudatlan személyek, egymás után *több* partnerrel, válogatás nélkül élnek nemi életet. Hiába kenjük egy palettára a legszebb, legtisztább színeket, mégis vigasztalan koszt kapunk, ha *mindegyiket* összekeverjük a másikkal. Az egykor oly szép színek teljesen elveszítik önálló jellegüket, s többé már nem lehet felismerni őket. Megérthetjük tehát, miért bírnak a prostituáltak mind ezzel a tipikusan vigasztalan, tisztátalan kisugárzással; miért veszítették el annyira saját emberi jellegüket, hogy már messziről prostituáltként ismerjük fel őket.

Még ennél is szomorúbb, ha tisztességes, jó családból származó fiatal lányok pusztán tudatlanságból és unalomból azzal mocskolják be magukat, hogy válogatás nélkül az első - hasonlóan járt - leghelyesebb fiúval nemi kapcsolatot létesítenek, és már másnap vagy egy hét múlva ugyanezt teszik egy másodikkal, azután egy harmadikkal vagy akár negyedikkel.

Mennyi türelmet, mennyi fáradozást és szeretetet igényel, míg egy ilyen megtört fiatal lélekből eltávolítjuk a rossz benyomásokat, az összes lelki tisztátalanságot, a riasztó kisebbségi érzést, s önbecsülését újra felépítjük! S akinek nem volt arra lehetősége, hogy ezeket a körülményeket személyesen figyelje meg, nem is hinné, hogy ezek a partnerek közös szexuális élményeik alapján milyen kétségbeesettek voltak, mennyire tisztátalannak és védtelennek érezték magukat, s mennyire közösek voltak azok a rossz, lehúzó benyomásaik, melyeket végül hazavittek. *Tehát nem a személyek teszik egymást tisztátalanná - hiszen közülük senki sem tisztátalan - hanem az egymással válogatás és szerelem nélkül megélt nemi kapcsolat.*

A mai civilizált életforma annyira elfajult, hogy az embereknek egyénenként és személyesen nincs többé lehetőségük arra, hogy valami hősieset nyújtsanak, ami által átélhetnék az értékesség s a nagyszerűség érzését. A fiatalok beülnek a moziba és lenyűgözve bámulják a filmet, melyben a csodálatra méltó cowboy vagy detektív emberfeletti képességeivel mindenki mást túlszárnyal és legyőz; arra azonban általában nincs alkalmuk és lehetőségük, hogy saját hőstetteket vigyenek véghez és kitűnő képességeiket kibontakoztassák. Mi

marad hát nekik? Legtöbbjüknek a sport. A fiatalok nagy tömegei számára azonban nem marad más hátra, minthogy szexuális hódításaikkal dicsekedjenek, s ezáltal nemileg felizgassák magukat. Az unalom, az üresség és a teljesítőképesség hiányának vigasztalan érzése szexuális élményekbe és más szenvedélyekbe hajszolja őket. így egymást is bemocskolják és lehúzzák. A legtöbben azért nem akarják elismerni ezt a kölcsönös, mélyreható hatást, mert nem képesek felismerni mindazt, ami a tudatalattijukban, s nem a tudatukban játszódik le. Mert ha a tudatuk valamit nem vesz észre és nem él át, nem is akarják elhinni, hogy az mindezek ellenére rájuk is tartozik, s hogy velük (tudatlanságuk okán) bármi megtörténhet. S éppen mert a tudatalattiban játszódott le, ezerszer erősebben hat, mintha tudatuk képes lett volna feldolgozni. A tudatalattiban a dolgok megemésztetlenek maradnak, s ezért gyakran méregként hatnak az emberre. Érzik - még ha öntudatlanul is - a méltatlan partnerrel folytatott nemi kapcsolat mérgező hatását, s úgy próbálják magukat megóvni, hogy tudat alatt az egész ügyet a testre bízzák, és a méltatlan szexuális aktus alatt a tudatot a „lehető legjobban" háttérbe szorítják. így testileg még egy egészséges és kielégítő beteljesüléshez sem juthatunk el, éppen mert nem vagyunk teljesen ott! Ennek következménye a testi-lelki zavarok tömege, melyek szemmel láthatóan impotenciát okozhatnak.

A szellem, a lélek és a test szétválaszthatatlan egységet alkot. Míg az ember él, ezeket nem választhatjuk el egymástól. A test a szellem vége, legtávolabbi megnyilvánulása a teremtési skálán, de mégis hozzá tartozik,

mégis összenőtt a szellemmel, s ebből következőleg egységet is alkot vele. Nagy tévedés azt hinni, hogy a szellem anélkül élhetne át valamit, hogy abban a test részt venne, illetve ugyanazt átélné - s fordítva: minden, ami a testtel történik, visszahat a szellemre, azt a szellem is megtapasztalja, *mivel a szellem az, aki felépíti s életre kelti a testet, és mindent abban s azáltal él meg.* A test a szellem nélkül érzéketlen holttest. így az ember csak szellemében, Énjében, tudatában érzi s éli át mindazt, amit a testében tapasztal. Ha kikapcsoljuk a tudatot - mint például a narkózisban -, akkor egyáltalán nem érezzük mi történik a testünkben, és mit él át a testünk. Tehát nincsenek egymástól elkülönített testi és szellemi élmények *és* tapasztalatok, *csak* szellemi élmények vannak! Akkor is, ha ezek az élmények a testben jelennek meg. *Csak azt élhetjük át, amit a tudatunk - ami tiszta szellem - megtapasztal.*

így van ez a szexuális élményekkel is. Ha egy ember mégoly megingathatatlanul gondolja is, hogy csupán testi vágya miatt egyesül szexuálisan valakivel, élményét mégsem csupán testiként éli meg, mivel maga az „élmény" *csak* szellemi szinten, *csak* a tudatban lehetséges. Egy nő esetében még megtörténhet, hogy csak a teste vesz részt a közösülésben - természetesen teljesen passzív módon -, tudniillik ha elkábították vagy elaltatták. Ez azonban egy férfi esetében elképzelhetetlen. És a nőnél sem tekinthetjük az ilyen esetet „részvételnek" vagy „élménynek".

Ha megpróbáljuk szellemünket távol tartani a közösüléstől - mivel az nem szellemi egyesülésből származott s virágzott ki -, lényünkben feszültség keletkezik, sza-

kadék. Akár (el)felismerjük, akár nem. A tudatos emberek érzik ezt, és az ilyen testi ürítésektől távol tartják magukat. A tudatlanok ezzel szemben azt képzelik, hogy *pusztán* testi szükségletükből fakadóan lehet szexuális kapcsolatuk anélkül, hogy szellemüket is magával ragadná. S ez bizony nagy tévedés. Ha cselekedetünk miatt titokban mérgelődünk vagy szégyenkezünk - függetlenül attól, hogy kielégültünk vagy sem -, már részt vettünk benne. Hiszen az elégedetlenkedés, a szégyenkezés vagy a mérgelődés *belső tudatállapot,* nem testi reakció. A szexuális energia a testben megjelenő emberi lényeg - maga a Logosz. így az is lehetetlen, hogy igazi Énünk nélkül akarjunk közösülni. Nem kell bővebben magyaráznunk, hogy csupán akkor beszélhetünk valódi testi örömről, testi kielégülésről és szexuális boldogságról, ha a testi egyesülés igazi szerelemből, valódi összetartozásból fakad, tehát egész lényünket átadhatjuk a szexuális örömérzetnek anélkül, hogy utólag szégyenkeznünk kellene. A primitív ember beéri annyival is, ha partnere a másik nemhez tartozik és egyszerű ízlésének testileg megfelel. A „szellemi", belső egység nem fontos számára, mivel még ő maga sem szellemi, éber és tudatos. De a fejlettebb tudatú, bonyolultabb egyéniséggel bíró ember valódi szerelmi örömet és - úgy testileg, mint lelkileg - igazi kielégülést csak egy olyan társ mellett élhet át, aki mindenek előtt szellemileg harmonizál vele, és *szerelmét minden tekintetben viszonozni képes.*

Csak az olyan cipőkben és ruhákban érezzük jól magunkat, melyeket a lábunkra s a testünkre szabtak. Ez valóban *csupán* testi ügy s mégis egész kedélyünkre

kihat. Mennyivel fontosabb, hogy az ember megtalálja a saját szerelmi partnernőjét, aki szellemileg, lelkileg és testileg is *minden szempontból* hozzá illik, minden szempontból kiegészíti őt, akit valóban *szeretni tud,* aki *valóban képes odaadni magát* neki, akiben *valóban megbízhat!*

Amint már mondtuk, nagyon gyakran megtörténik, hogy fiatal s felnőtt emberek is összeadják magukat az első „legjobbal"; ez azután azt eredményezi, hogy elállatiasodnak. *De az ember nem állat!* - Ne felejtsük ezt el! Ezeket a szavakat nem a szentimentális vagy vallási álszentség mondatja velem, hanem több mint harminc év alatt szerzett tapasztalataim, melyeket nagyon sok fiatal és felnőtt embernek köszönhetek, akik - egyre növekvő számban - testi-lelki szükségükben segítségért fordultak s fordulnak hozzám ma is. A nyugati ember is felfedezte, hogy szexuális elfojtásai súlyos lelki és testi zavarokat okozhatnak. Ebből következőleg az inga balra lendült: sokan azzal akarják rendbe hozni minden lelki bajukat, hogy - már meglévő vagy saját maguk által gerjesztett - szexuális vágyaikat válogatás, mérték nélkül igyekeznek kiélni, illetve lelki gátlásaikat túlzott szexuálisélmény-hajhászással próbálják meghaladni. De már közel az idő, amikor az inga újra a másik oldalra leng ki, és az embereket mesterségesen kitenyésztett állati lényükből újra tiszta emberségre vezérli. Sok kétségbeesett ember tér vissza a teljes életuntság, sőt az öngyilkossági kényszer zsákutcájából egy *tiszta, emelkedett gondolkodás- és életmód révén a normális életbe, Az* eltévelyedett emberek jogtalanul hiszik s tanítják, hogy a különböző lelki bajokból az egyetlen menekülési mód

feltétlenül és egyedül a féktelen szexuális élet és a válogatás nélküli erőpocsékolás. Az emberek a szeretetet keresik - a szexualitásban is szeretetet keresnek, még ha téves úton-módon is. Pedig az élettől való félelmünktől és ittlétünk problémáitól sohasem szabadulhatunk meg a szexualitás segítségével.

A nap életet ad, de meg is ölhet

Ha a jógázó önmegtartóztató életre vágyik azért, hogy útján gyorsabban haladjon előre, először alaposan meg kell vizsgálnia önmagát, hogy elég érett-e erre. Ne úgy cselekedjen, mint a róka, amelyik a szőlőt savanyúnak találja mert nem éri el, s ezért nem is akar enni belőle. Késznek és képesnek kell lennie arra is, hogy a magasabb rendű ételt is meg tudja emészteni, mert a „szőlőből" már annyit evett, hogy megismerte, és nem kér többé belőle. Tanácsokkal is elláthatjuk arról, hogyan élhet veszélytelenül önmegtartóztatóan, de ennek az életnek csak akkor van értelme, ha ebből az életformából csak előnyünk származik, nem hátrányunk.

E ponton ismét szükséges a türelemről beszélnünk, hiszen időbe telik az, amíg a magasabb idegi központokat egy tökéletesen önmegtartóztató életvezetés által mozgásba lendítjük. Egy gyerekből nem csinálhatunk felnőttet, ha még nem jött el az ideje. Ha elvennénk játékait és arra kényszerítenénk, hogy egy felnőtt életmódját élje, akkor nem felnőtté válna, hanem lelkibeteggé. Ugyanígy türelmesen várnunk kell mindaddig, míg magasabb idegi központjaink aktiválódni kezdenek s ezt nekünk is jel-

zik, valamint azt, hogy a szexuális erő magasabb energiaformákká alakulása lehetővé vált. Ez nem megy máról holnapra. Tehát ha eljutottunk addig, hogy érettnek érezzük magunkat az önmegtartóztató életformára, eszerint rendezzük be életünket és ezt gyakoroljuk, akkor sem szabad türelmetlennek lennünk, s rögtön nagy eredményeket várnunk. Elégedettek lehetünk, ha végül feltűnő életörömöt, boldogságot, világló szuggesztív fényt és emelkedett tettrekészséget tapasztalunk.

Hosszú évek alatt szerzett tapasztalataink azt mutatják, hogy az arra érett emberek esetében az önmegtartóztató élet olyan nagy mértékben képes az életerő létrehozására és megőrzésére, hogy ezen erő helyes felhasználásával és tudatos irányításával hosszú évek óta tartó krónikus betegségeket is gyógyíthatunk, s a súlyos neuraszténiás panaszok is eltűnnek. Testtartásunk frissé és hajlékonnyá válik, kedélyünk világos és tiszta lesz, még súlyos depressziónk is eltűnik. Koncentrációs képességünk hihetetlen mértékben megnő, elkezdünk szuggesztívvé válni, a testet új életerő tölti el. Gyakran megfigyelhettük, hogy az önmegtartóztató élet eredményeképp az ősz hajú jógázók visszanyerték eredeti hajszínüket, a fogíny elhalása és a különböző öregkori tünetek (melyek pedig manapság sajnos oly gyakoriak) eltűntek, sőt néhányan még szemüveg nélkül is tudtak olvasni.

Ha szexuális erőnket helyesen alakítjuk át, akkor idővel - némelyeknél korábban, másoknál később - nem maradnak el a magasabb szellemi eredmények sem. Hirtelen felfedezzük a bensőnkben szunnyadó tehetségeinket, melyekről eddig a leghalványabb fogalmunk sem volt. E tehetségek már adottak voltak, mint ahogy min-

den ember rendelkezésére állnak, bár még lappangó állapotukban. Ha szexuális erőinknek gátat szabunk, akkor ezek az energiák felhalmozódnak, és kezdetben feszültségeket, nyugtalanságot okoznak. Ha ennek ellenére állhatatosak maradunk, akkor ezek az energiák új utakat keresnek maguknak és képesek lesznek arra is, hogy fokozatosan magasabb erőkké alakuljanak. A magasabban vezérelt szexuális erő mindenekelőtt a váladékmirigyeket izgatja, s így a test frissebbé, erősebbé válik, azután a magasabb idegi központokat ingerli, melyek képesek arra, hogy az eddig csupán potenciálisan adott teremtő erőket különböző tehetségekként nyilvánítsák ki. Azok az idegi központok ugyanis, melyek képesek voltak nyilvánosságra hozni ezeket a tehetségeket, eddig nem bírtak megfelelő ellenállással, s lappangó állapotban voltak. Milyen gyakran találkozunk az emberiség történetében olyan esetekkel, melyekben az addig kicsapongó életet élő emberek hirtelen, bármely okból önmegtartóztató életet kezdtek, vagy ezt kellett kezdeniük. Ennek hatására már rövid idő alatt kitűnő tehetségekre tettek szert, sőt szokatlanul erős mágikus-szuggesztív erőről tettek tanúbizonyságot, melynek létéről senkinek - legkevésbé nekik - sem volt fogalmuk. Gondoljunk csak Loyolai Szent Ignác, a jezsuita rend alapítójának esetére, aki egy baleset miatt hosszabb időre apja kastélyába kényszerült, és pusztán unalomból titkos gyakorlatokkal kísérletezett, mert önmegtartóztató életvezetésre kényszerült. Ezáltal azután olyan váratlan felfedezéseket tett, hogy életmódját teljesen megváltoztatta, néhány barátjával megalapította a jezsuita rendet, és tizenöt év alatt az egész világra - Kínát is beleértve - kiterjesztette hatal-

mát. Saját állítása szerint híres mágikus-hipnotikus akaraterejére önmegtartóztató életmódja, és *titkos gyakorlatok* révén tett szert.

Ezen a helyen szükséges újra megjegyeznünk, hogy egy átlagemberből az önmegtartóztató élet által csak akkor válik magasabb rendű, mágikus-szuggesztív erők felett rendelkező lény, ha tapasztalataiban, fejlődésében és érettségében olyan messzire jutott, hogy a visszatartott szexuális erőknek az idegi és agyi központokra gyakorolt izgató hatását nyugodt idegekkel, *teljes nyugalomban és beteges izgalmi állapot nélkül el tudja viselni s ki bírja állni.* Ehhez a legjobb segítséget azok a különösen megfelelő jógagyakorlatok adják, melyekről később még alaposabban fogunk beszélni.

Ha valaki még éretlen a szexuális ereje átalakítására, ha tehát magasabb szelepei még nem nyitottak, tudata még nagyon korlátozott, de bármely okból ennek ellenére mégis arra kényszerül, hogy önmegtartóztató életet éljen - legyen szó például testi, vele született rendellenességről, zavarról vagy bármi hasonlóról -, akkor meg fog betegedni. Először legtöbbször a pajzsmirigyet ingerlik túl, ami azután talán szívritmuszavarokhoz, de feltétlenül elviselhetetlen gondolatfolyamhoz, félelemhez s még más, súlyos zavarokhoz vezet. A felkorbácsolt szexuális erő ilyen esetekben nem talál magának szelepet, melyen át kiürülhetne a szervezetből. S nem találja a magasabb központokhoz vezető utakat sem, melyeken keresztül magasabb, szellemi erőként jelenhetne meg. Betegesen túlfűtött izgalmat okoz, mely nagy veszélyt hordoz magában az idegekre nézve, mert belülről állandóan, megszakítás nélkül fűti azokat. Ez a veszély súlyos idegösz-

szeomlást, sőt talán még veszélyesebb állapotot is okozhat, melyet manapság „tudathasadásnak", „lelkibetegségnek" vagy „skizofréniának" nevezünk. Ha valakinek alkalma lenne arra, hogy egy elmegyógyintézetben olyan betegeket tanulmányozzon, akik ebben az állapotban vannak, feltűnne neki, hogy szinte mindannyian, kivétel nélkül valamilyen akadállyal vagy zavarokkal küzdenek szexuális erejük kiélésekor - teljesen mindegy, hogy testi vagy lelki okokból. Azt is észrevenné, hogy ezek a betegek nagyon gyakran megdöbbentő szellemi szinten vannak, és határtalan képességekkel rendelkeznek. Gyakran a magasabb, szellemi világokba pillanthatnának bele és egészen rendkívüli szellemi igazságokra döbbennének rá, másfelől mégis fejletlenek lennének, érdemtelenek erre a magas, szellemi szintre, és a magas szellemiség feszültségét képtelenek lennének elviselni, megemészteni és magukévá tenni. Semmit sem tudnának vele kezdeni, az idegek pedig nem viselnék el ezt a magas feszültséget, ezt a megtépázott állapotot, mivel nem lenne kiürülési lehetőségük. A dühkitörések és a kielégületlen szexuális feltöltöttség között tagadhatatlan

összefüggés van. A lelkibetegekkel foglalkozó és önmegtartóztató életet élő ember - aki tehát saját tapasztalatokkal bír és saját megfigyeléseket tett - könnyen átlátja e betegek állapotát. De ezek a megállapítások sajnos nem elegendőek ahhoz, hogy segítsünk ezeken a betegeken, még ha mégoly tisztán látjuk is állapotukat. Más az ok, ami miatt e könyv keretei között ezekről a betegségekről beszélünk. A betegekkel való foglalkozás ugyanis egy érdekes tapasztalatot is igényelne. Legtöbbjük ugyanis nem *szándékosan* mondott le a nemi életről, sőt éppen

ellenkezőleg: nagyon szívesen éltek volna érzéki, perverz és kicsapongó nemi életet, ha ebben különböző testi és lelki okok nem gátolták volna őket. Néhányan mégis - legalábbis akik eléggé intelligensek voltak - olyannyira megértették a szexuális erő lényegét, hogy szexuális akadályaikat arra használták, hogy ezen erő átalakítása végett *egészen tudatosan és szándékosan* éltek önmegtartóztató életet. *Ezen esetekben állapotukban egészen rendkívüli javulás állott be,* mely fokozatosan ahhoz vezetett, hogy az emberi társadalom munkaképes, hasznos tagjaivá váltak. A tudatos önmegtartóztatás ezeknél a betegeknél erkölcsileg magasrendű szellemiséggel párosult. Visszataláltak Istenhez! Ezt az ilyen betegek esetében nem is olyan könnyű és egyszerű megtenni, ezért csak néhányuknál érhetünk el eredményt. Ám *azok* az esetek, melyekben olyan erős javulás állott be, hogy valóban gyógyulásról beszélhettünk, a skizofrénia és a *véletlenül, akaratlanul* gátolt szexuális erők közötti *mély kapcsolatot* bizonyítják. Megmutatják az erős istenhit vagy legalábbis egy erkölcsileg tiszta gondolkodásmód általi gyógyulás lehetőségét, összekötve egy szándékos önmegtartóztatással, melynél - mivel tudatos folyamatról van szó - nem beszélhetünk elfojtásról. Ezzel szemben sohasem láttunk még zabolátlanul vagy válogatás nélkül kiélt szexualitás által végbement gyógyulást, csak romlást!

Minden ember csak magán segíthet, mert nem nyúlhatunk bele a másik tudatába s nem is rakhatunk benne rendet. Legfeljebb az ehhez vezető utat mutathatjuk meg - *ha egyáltalán mi magunk is ismerjük azt!* Sajnos azonban mindig kiderül, hogy a legtöbb segíteni vágyó ember még maga is nagyon messze van attól, hogy a terem-

tő erő bármely megjelenési formáját *akár önmagában felismerje és irányítani tudja.* Ezt éppen hogy nem lehet egyetemen vagy könyvből megtanulni, *csak saját tapasztalatokból!* Ugyanilyen ritkán találunk olyan profi lélekbúvárt vagy lelki tanácsadót, aki a saját szexuális erejével kísérletezik, és ezáltal saját tapasztalatokat gyűjtött. *Ha az önmegtartóztató életet az egyetemeken hosszabb időre - csupán kísérletként - előírnák, kevesebb tévedés terjedne el a nyugati pszichiátriában!*

A tapasztalt sportolók már régen felismerték, hogy az önmegtartóztató élet sok energiát képes tárolni. A versenyzőknek a megmérettetés előtt minimum hat héttel már tilos alkoholt fogyasztani, dohányozni és szexuális kapcsolatot létesíteni. *Nagyon tanulságos* lenne az orvosi, különösen a pszichiátriai fakultáson *hasonló* absztinens időszakokat bevezetni, hogy a hallgatók személyes tapasztalatokat gyűjthessenek.

Ha mégoly lehetetlennek is tűnik, mégis igaz a következő történet. Szoros barátságban voltunk egy nagyon híres orvossal. Miután öt kitűnő fiút nemzett gyönyörű feleségének, az önmegtartóztatás mellett döntött, melynek révén saját véleménye szerint sokkal jobban tudott pácienseire koncentrálni, sokkal pontosabb diagnózisokat tudott felállítani, és - intuitív módon - a betegek számára legmegfelelőbb gyógymódot is ki tudta választani, mivel minden erejét megtartotta önmagának. Szép, egészséges és nagyon intelligens felesége pedig teljes szívéből egyetértett a felebaráti szeretet iránt elkötelezett férjével. S - Istennek hála - ez az eset még csak nem is rendkívüli!

A Biblia a következőket mondja: „Mert vannak heréltek, a kik anyjuk méhéből születtek így; és vannak he-

réltek, a kiket az emberek heréltek ki; és vannak heréltek, *a kik maguk herélték ki magukat a mennyeknek országáért.* A ki beveheti, vegye be!" (Máté 19,12) (A szerző kiemelése. - A ford. megjegyzése.)

Mindezt azért kellett elmondanunk, hogy elmagyarázzuk: az olyan ember, aki vette a fáradságot, hogy saját tapasztalatait ne az elméletből, hanem a gyakorlatból gyűjtse, Nyugaton vagy Keleten mindig azt mondja majd, hogy az önmegtartóztató élet nem mindenkinek ajánlott, hanem csupán a szellemileg érett embereknek, és csak náluk hoz áldásos eredményeket. Egy ilyen ember ismerte fel azt is, hogyan irányíthatjuk teremtő erőinket lentről felfelé, fentről lefelé, illetve hogyan hasznosítsuk őket tetszésünk szerint. De azokat a veszélyeket is észrevette, melyek a szexuális erő átalakításában rejlenek. Csak akkor próbáljuk ki ezt a folyamatot, ha szilárdan elhatároztuk magunkat, és nem félünk semmitől! De még ekkor is veszélybe sodorhatjuk erre még éretlen házastársunkat. Mindenesetre nem célunk ezzel a megjegyzéssel elijeszteni a jóga útját járó embertársainkat, hiszen az összes veszély elleni legjobb fegyver van a kezünkben: saját tudatunk! Ha ragaszkodunk ehhez, azaz ha mindig éberen, mindig tudatosan éljük meg az *"Itt és most"-ot,* semmi rossz nem történhet velünk!

Az önmegtartóztató élet próbájánál sokkal veszélyesebbek azok a gerincvelőre ható jógagyakorlatok, melyeket jelenleg a tudatlan és gátlástalan emberek propagálnak. Hiszen az önmegtartóztatással összefüggő veszélyek ellen az az egyedüli védekezés, ha rögtön abbahagyjuk ezt az életformát, amint kellemetlenségeket, például beteges idegességet vagy túlfűtöttséget okoz. Ezért tudatában kell

lennünk annak, hogy a teremtő erő nem játék, és ezeket a dolgokat nagyon komolyan kell vennünk. Azok, akik már többször bepillantást nyerhettek férfi vagy női kolostorokba tudják, milyen szomorú következményekkel járhat, ha éretlen embereket a szexualitásról való lemondásra és „mindennek" a feláldozására kényszerítenek. Míg ezt áldozatnak tekintjük, még éretlenek vagyunk az elhordozására. Isten nem követel tőlünk áldozatot. Nagyon-nagyon kevesen vannak, akik már elérték ezt a szellemi érettséget, és a szexuális erőt át tudják alakítani isteni teremtő erővé. Sokan vannak a „hivatalosak" és kevesen a „választottak"! De mindig voltak s mindig is lesznek kiválasztottak, kolostorokon kívül s belül, az egész világon, nálunk Nyugaton éppúgy, mint Keleten! - Folytassuk tehát bátran utunkat!

A varázsvirág

Tulajdonképpen értelmetlenség a szexuális erő átalakításáról *beszélni,* mert arról hiába is *beszélünk. Tenni* kell! Ha megtesszük, saját tapasztalataink lesznek, és minden erről ejtett szó feleslegessé válik. így tehát nagyon keveset *mondhatunk,* de ha ezt a „keveset" *megtesszük, minden* lesz belőle!

Mert mit is értünk a szexuális erő szellemi teremtővé alakításán? Semmi esetre sem azt, hogy a szexuális erőt a szellem és a test közötti összekötő kapocsként a szellem elanyagiasítására - tehát gyermeknemzésre - használjuk, hanem éppen fordítva: arra, hogy *a testből szellemi energiákat nyerjünk.* A szexuális erőt ne a testen keresztül pazaroljuk, ehelyett inkább a magasabb központokon át, melyeken keresztül a szexuális erő már nem szexuális erőként, hanem szellemi és teremtő-mágikus energiaként jelenik meg. Hogyan nyithatjuk meg ezeket? Ha a hatha-jóga gyakorlatainak segítségével uralmunk alá hajtjuk testünket, szellemi koncentráció és meditáció által, önmegtartóztató élet és munka árán! Ezzel tulajdonképpen mindent meg is mondtunk.

És mégis megpróbálunk még erről pár szót szólni, hogy a jógázók e problémakörre vonatkozó számtalan kérdésére is válaszoljunk. Természetesen tudatában vagyunk annak, hogy nem minden kérdésre tudunk kielégítő választ adni. Mivel a téma nagyon kényes problémákat érint, lehetetlen az idevágó részletekről nyíltan beszélni. Itt a jógázónak csak egyvalami segít: saját tapasztalatai! Ezek ugyanis nem csupán kielégítő választ adnak minden kérdésre, de még váratlan, csodálatos eredményeket is hoznak. A tapasztalat még olyan titkokat is leleplez majd, melyeket az ember - és az emberi test - ugyan mindig is magában hordozott, de nem sejtette róluk, hogy egyáltalán lehetségesek, azaz nem csupán szimbolikusan, hanem valóban léteznek. Megpróbáljuk tehát bemutatni az ezen az úton tett első lépéseket s azt is, hogyan haladhatunk tovább. A többi magasabb szintet azonban szándékosan csak jelezzük. Azok, akik ezt az utat komolyan veszik és gyakorolják, látják majd a folytatást, és azt is tudni fogják, mi a további teendő. Mint az olyan ember, aki a sötétségben kis lámpáját maga előtt hordja és látja, hova kell lépnie.

Azoknak pedig, akik ezeket a dolgokat csupán kíváncsiságból akarják megtudni, de nem veszik a fáradságot, hogy valamit tegyenek is, nincs szükségük arra az elméleti tudásra, hogyan és mi által szabadíthatjuk fel teremtő erőinket - melyeket mindannyian magunkban hordozunk -, és hogyan fordíthatjuk mindezeket a saját javunkra. A leghitetlenebb ember sem tagadhatja, hogy mindig voltak és lesznek hatalmas mágusok - nevezzük bár úgy őket, ahogyan akarjuk. Megpróbáljuk tehát a titkos kamrához vezető ajtó kulcsát átnyújtani, de az ajtót

már mindenkinek magának kell kinyitni. S hogy azután mit találunk majd a kincseskamrában és mire használjuk ezeket a kincseket, arról fölösleges beszélni. Azt mindenki maga - minden további magyarázat nélkül is - tudni fogja.

Ha tovább akarunk lépni Jákob lajtorjáján, mindenekelőtt arra van szükségünk, ami nélkül nincs haladás: *türelemre!* - A szellem, az Én, időfeletti. A szellem időtlen. *A türelem az időtlenség állapota.* Ebből következőleg - ha szellemi tudatunkra akarunk ébredni - legelőször az időtlenségre kell felkészülnünk. És ha a türelmetlenség ördöge hatalmába akar bennünket keríteni, rögtön a következő gondolattal vigasztaljuk magunkat: Van idő az örökkévalóságban! Ahogy a kínai vagy az indiai művész, aki időtlen műalkotásait a „gyorsan, gyorsan, határidőre elkészülni" szellemben készíti - különben sohasem alkothatná meg ezeket a lélegzetelállítóan szép műalkotásokat -, úgy kell a jógázónak is belső fejlődése szempontjából mindenfajta időfogalomnak búcsút mondani. Még ha az ember az isteni öntudatra ébredésének gyorsított módszerével ezt az utat talán évezredekre lerövidíti is, akkor is igényel bizonyos időt ez a fejlődési folyamat. Van elegendő idő az örökkévalóságban, és Isten pontosan tudja, mennyi időre van szükségünk ahhoz, hogy elérjük célunkat. Nem kell foglalkoznunk az idővel: csak személyiségünk él az időben, a végességben; szellemünk - mely Isten szelleme - nem ismeri az időt és a teret. Tegyünk meg bár mindent, hogy ezt az utat, amennyire csak lehet, lerövidítsük, de sohase gondoljunk arra, mennyi időre lesz majd ehhez szükségünk. Ez a gondolat megbénítana minket, általa az idő ostor-

csapásait éreznénk a bőrünkön. A szellem időtlen, és mindig, ha az időre gondolunk, saját szellemünket, a saját Énünket feszítjük keresztre általa. Ezért leszünk olyan idegesek ha sietnünk kell, vagy ha valaki türelmetlenül hajt bennünket. Hiszen az Én - a Krisztus-logosz - az idő és a tér keresztjére van feszítve, és ha saját Énünkkel - saját Krisztusunkkal - ugyanezt tesszük, elveszítjük a szellem erejét és bátorságát, melyre pedig oly sürgősen szükségünk van. A jógázó számára az a legnehezebb vizsga, hogy észreveszi-e a saját fejlődését. Ahogy a gyermek sem érzékeli, mikor válik felnőtté, úgy az ember sem tudja pontosan - vagy legalábbis csak ritkán -, hogy mikor tágul ki, mikor emelkedik fel a tudata, és mikor ébred öntudatra. Mint ahogy az olyan ember, aki a földszinten liftre száll, magára csukja az ajtót és elindul felfelé, de nem veszi észre, hogy már milyen magasra jutott, mivel mindig is "*ott* volt, *magánál,* a kis kabinban, és csak akkor tudja felmérni, hogy milyen magasra jutott, ha fölül kiszáll és letekint - úgy a jógázó sem veszi észre, hogy mikor tágul ki tudata, és a nagy Jákob-lajtorja hány fokát tudhatja már maga mögött. Csak ha hébe-hóba hátrapillant, akkor látja, hogy - jelenlegi állapotához képest - milyen tudatlanságot, milyen sötétséget hagyott maga mögött.

Nem szabad tehát türelmetlennek lennünk, mert minden pillanat értékes, mindegyik új, érdekes tapasztalattal gazdagít, még ha pillanatnyilag mégoly érdektelennek és unalmasnak tűnik is. Minden, még a legkisebb tapasztalat is előrébb visz utunkon. Visszaesés lehetetlen, legföljebb látszatkudarc. Azok akik előttünk már megjárták ezt a hosszú utat, eljutottak a célhoz és segíteni

akarnak rajtunk, bemutatják nekünk a haladás jellemzőit és a mérföldköveket, melyeket nekünk - egyiket a másik után - le kell győznünk. Azt is megmutatják, *hogyan hagyhatjuk magunk mögött* ezeket. Ahogy a lift azáltal is segít rajtunk, hogy mindegyik emeleten szám mutatja, hogy hányadik emeleten vagyunk, úgy az előttünk járó mesterek támogatásával megállapíthatjuk, hogy hányadik fokon vagyunk. Felismerjük a mérföldköveket, utunkon bátran és reménykedve haladhatunk tovább és - a csúcsra érve, ott szilárdan megállva - segíthetünk követőinknek a mászásban.

A gyorsított fejlődés - akár a virágok, akár az emberi tudat esetében - mindig bizonyos veszélyeket rejt magában, hiszen mégsem ez a természet legegyszerűbb útja. *Ezeket a veszélyeket persze kikerülhetjük, ha ismerjük őket, és kezdettől fogva védekezünk ellenük.* A legmeredekebb sziklafalon is fel bírunk mászni a hegycsúcsra, ha jó a felszerelésünk és tudjuk, hol kell különösen vigyáznunk. Sokan egy tapasztalt hegyivezető segítségével győzik le a hegyet; míg mások a hódítókhoz hasonlóan vezető nélkül jutnak el a hegycsúcsra. De ha felérnek, mindketten *fent* vannak! Ezért kell megismerni szexuális erőnk felgyorsított átalakításának veszélyét, és ezért kell az előttünk járók példáján okulni, hogyan léphetünk veszélyek nélkül tovább.

A legjobb s legbiztosabb fegyver az összes veszély ellen az, ha *tudatunkat sohasem hagyjuk elkalandozni.* Ez azt jelenti, hogy a tudatnak mindig - *itt és most* - önmagával azonosnak kell lennie, ezen állapotából nem szabad kizökkennie, és nem szabad más külső dolgokkal azonosulnia. *Saját tudatunkhoz foggal-körömmel ragasz-*

kodnunk kell és sohasem szabad elerésztenünk, tehát mindig *ébernek,* mindig *itt* kell lennünk! A tudat az a varázsvirág, mely a királyfit a hegycsúcsra vezető úton vezérli, ahol a jegyese lakik. E tudat azután a sötétség minden veszélyétől megóvja, melyben gonosz szellemek és gnómok fenyegetik - ugyanakkor varázslatos tündérek is, akik tévútra akarják csalni. A földöntúli fényt árasztó varázsvirágot maga elé tartja, és e virág fénye távol tartja tőle a sötétséget, a gonosz szellemeket, a gnómokat és a veszélyes tündéreket, elűzi őket és megvilágítja az utat, úgyhogy a királyfi már soha többé nem tévedhet el. *Varázsvirágunk fénye a tudatunk!* Meg kell vizsgálnunk összes érzésünket és tudatunkat, és tudatunk fényével kell átvilágítanunk azokat. Szellemünk, kedélyünk legapróbb rezdülését is észre kell vennünk, s rögtön meg kell vizsgálnunk azt, hogy honnan származik, mi rejtőzik mögötte, a tudatalattinkban. A maszkot, mely alatt ösztönök, érzések rejtőznek - melyek a tudatalattiból bukkannak föl, de nem akarjuk azokat felismerni -, kíméletlenül le kell tépnünk. Vannak olyan veszélyek, melyek a jótevőink szerepében tetszelegnek, és a magasrendű hit vagy kegyesség álarcát öltik magukra. Fedjük fel, mi bújik meg emögött! Milyen gyakran rejtőznek eltévelyedett nemi vágyak, érzékiség és perverzitások a jótétemények - az úgynevezett felebaráti szeretet - álarca mögé, vagy akár a legmagasabb rendű vallási extázis és látszólagos istenélmények mögé. Tudnunk kell, hogy minél magasabbra tör az ember öntudata, ő maga annál egyszerűbb, szerényebb, higgadtabb, *éberebb* és *nyugodtabb* lesz. De figyeljünk arra is, hogy egyszerűségünk és szerénységünk ne szerepjátszás, bemutató legyen! Aki egy-

szerű és szerény *akar* lenni, még távolról sem egyszerű és szerény! Az érzelmeink és a kedélyállapotunk hullámzása is jelzi a rossz irányt. Ami kívül van, az nincs belül! Milyen gyakran rejtőzik az egészen hétköznapi hiúság művészien megformált, „szent" arcok és gesztusok mögé! Személytelenné vált „szentekként" akarunk tündökölni és - ami különösen fontos! - *magasabbra akarunk kerülni, mint a többi "átlagos" halandó.* Minél magasabb szinten áll a tudatunk, annál természetesebbek, sőt együgyűbbek leszünk. Nem azért, mert ezt a szerepet játsszuk, hanem mert *olyanok vagyunk, amilyenek.* Már értjük és tudjuk, miért válaszolta Krisztus az őt „jó Mester"-nek szólító fiatalembernek: „Miért mondasz engem *jónak?* Csak Isten jó!" - Ha tehát valami *jóra* gondolunk, azt mondjuk vagy tesszük, akkor Isten volt benne, aki által az mint „jó" jelent meg. A magas szinten lévő ember nem hiú és fellengzős, mert nem felfuvalkodott. Sohasem döbben meg saját „nagyságán" és „jóságán"; magától értetődőnek tartja hogy ilyen, és sohasem találja magát „nagynak" és „jóságosnak". Tudatában többé már nem személy, nem külső, hanem maga a *mag!* S az ember tudatos, belső látása megnyílik, ezáltal a *jó és a rossz tudás fájának két oldala* eggyé válik számára. A „jó" és a „rossz" fogalma elveszti jelentését. Már csak a törzset látja, ami *egy.* Többé már semmit sem ismer, ami jó vagy rossz. Az ilyen mondatok csak a látszatot szolgálják. A megvilágosodott azonban átlát a látszaton, számára eltűnnek ezek a különbségek. Semmi sincs, ami „jó" vagy „rossz" lenne, *csak* Isten megnyilatkozásai vannak, melyek mind jók; és csak akkor tűnnek „rossznak", ha öntudatlan emberek tévedésből, tu-

datlanságból fordítva használják és helytelenül élik meg őket. Minden *jó,* csak felhasználása teheti ördögivé. Nincsenek rossz, csak *rosszul felhasznált* erők! „A dolgok sohasem rosszak önmagukban, csak az, ahogy te róluk gondolkozol" - mondja Epiktétosz.

Ha szüntelenül résen vagyunk, ha a legkisebb kedélyhullámzást sem engedjük meg magunknak, akkor - anélkül, hogy tudatában lennénk - lehetetlenné válik az önmegtartóztató élet elfojtása vagy bármely más káros hatása.

A gyakorlat

A szexuális erő átalakítása egészen egyszerű, és sokak számára éppen ezért tűnik nehéznek. Akaratlanul is az aranykészítő tanoncról szóló anekdota jut eszünkbe, aki megkapta az aranycsinálás nélkülözhetetlen receptjét (hogyan és miből lehet aranyat készíteni), és eszerint akart aranyat csinálni. A legfontosabb kikötés az volt, hogy semmi esetre sem szabad egy vízilóra gondolnia, mialatt a keveréket elkészíti és megfőzi. A következő reggelen, amikor mestere a kísérlet sikeréről kérdezte, egészen lehangoltan a következőt válaszolta: „Minden utasítást követtem, mindent eszerint készítettem el, s minden jól is sikerült volna, csakhogy - bár eddig egyáltalán nem is tudtam, mi is az a víziló - most egy egész csorda rohangált a fejemben. így azután a keverékemből sem lett arany!"

Feltéve, hogy az időtlenség állapota, a türelem a tanítvány állandó kedélyállapota, első tanácsunk ezen az úton a következő: annak a tanítványnak, aki belső meggyőződéséből fakadóan akar önmegtartóztató életet élni, semmi, de semmi esetre sem szabad fogadalmat tennie! Mert ha valaki azt hiszi, hogy már valóban érett, többé

már nem is gondol a szexuális vágyaira s fölöttük áll, teste engedelmeskedik neki, s ezért fogadalmat tesz, akkor az ördög rögtön magával ragadja, és szörnyű pánikba ejti. Azt fogja hinni, hogy most már „mindent" visszavonhatatlanul elveszített. Mostantól fogva megszakítás nélkül a fogadalmára gondol majd - arra kell gondolnia -, semmi másra nem lesz képes koncentrálni, függetlenül attól, hogy akar-e vagy sem, mintha minden ördög rászabadult volna. Ezek az ördögök nem mások, mint „az állat bennünk", ahogyan Paracelsus a test ezen erejét nevezte; vagy a „hús, mely a Lélek ellen cselekszik, hogy ne azt tedd, amit tenni akarsz" - ahogy azt Pál leírásából tudjuk. És mivel gondolataink újra meg újra a szexualitás körül keringenek, a nemi szerveket is izgatják, ezért a jelöltnek állandóan szexuális kívánságai lesznek, és szexuális fantáziaképeket vizionál. Hirtelen megérti majd Szent Antalt a Szaharában, aki a sivatagban negyven évig szüntelenül vad, erotikus jeleneteket, vonzó meztelen nőket s még sok egyebet látott, s egyfolytában harcolni kényszerült ellenük. Természetesen az „ördögök" varázsolták elé ezeket a képeket; ma azt mondanánk, a „tudatalattija" vetítette elé azokat, de az eredmény ugyanaz - csupán megfogalmazás kérdése. Végül negyven év elmúltával Szent Antal mégis legyőzte ezeket az ördögöket. De hasztalan! Mert lám csak, ma is mind él, sőt azóta megsokasodtak, és most már minden szegény aszkétára rárontanak, aki valaha is esküt tett.

Az eskütételt tehát nem javasoljuk senkinek!

Azt azonban újra ajánljuk, hogy hagyjunk fel az önsanyargatással, és egy igazi szerelemre alapozott szexuális

életet éljünk, még ha elviselhetetlen kínokat kellene is kiállnunk érte. Ez nem szégyen és nem bűn. És így is előrébb juthatunk, még ha lassabban is.

Aki azonban kitart amellett, hogy a magasabb szinteket a lehető leggyorsabban elérje, annak azt ajánljuk, hogy az eskünek és az ahhoz hasonló dolgoknak teljességgel *intsen búcsút,* és így annak is, amire esküdni akar. A szexualitást - annak minden tartozékával - *teljesen el kell felejtenie!* Nagyon egyszerű, nem igaz? - Lenne, ha ördögök nem léteznének. Hiszen - lássunk át bár teljesen a természet mesterkedésén és tartsuk bár nagyon unalmasnak a nemiséget állandó ismétlődésével - a legbiztosabb recept arra, hogy a hirtelen fellépő, elviselhetetlen szexuális vágyat és a neki megfelelő testi reakciókat felkeltsük, ha értelmünk azzal a nemiséggel foglalkozik, amit tulajdonképpen le szeretnénk győzni. így megtapasztaljuk majd, hogyan bújik elő a negatív pólus tudatalattinkból az *ellenállás szellemeként,* és hogyan hat ránk. Nem csoda, hogy a vallás ördögnek nevezi. És nem olyan egyszerű ezt az ördögöt úgy elintézni, hogy *én vagyok az!* - ÉN VAGYOK AZ. - *Tat tvam asi!*

A tudatalatti ördögén kívül egyelőre testünk maga sem hagy bennünket békén. A test eddig nemi életre volt beállítva; a mirigyek továbbra is igénylik az ürítést, és míg a szexuális erő nem találja meg a magasabb megnyilvánulási központok felé vezető utat, a nemi mirigyekben tárolódik. Később, amikor a szexuális erő a megfelelő jógagyakorlatokon keresztül *a magasabb idegi központokhoz vezető utat megtalálta és ott már a teremtő erő magasabb formájaként tud megjelenni, az átváltozás sokkal könnyebben megy.* Azután már sokkal

A Sátán az Anyag szellem által életre kelt törvénye. Elválasztja egymástól a két nemet - Solve -, hogy azután szolgaként a végtelenségben egymás ellen űzze őket - Coagula - anélkül, hogy végül az eredeti isteni egységben egymásra találhatnának. (A 15. Tarotkártya)

így ábrázolják a rózsakeresztesek a szexuális erő kettős szerepét és képességét: vagy a „kegyelem királyi székéhez" vezet - azaz az isteni öntudathoz és boldogsághoz -, vagy a "tisztítótűzhöz" - az öntudat elvesztéséhez, a lelki sötétséghez, félelemhez és megsemmisüléshez.

több nyugalmunk lesz. Az első idő éppen azért a legnehezebb, mert a szexuális erő - *mivel még nem talált kiutat helyzetéből* - túlzott mértékben ingerli a nemi szerveket, így az embernek kezdetben dupla nehézséggel kell szembenéznie: egyfelől a fantáziájá, az értelme nem hagyja nyugodni, másrészről a visszatartott szexuális erő testét még erősebben fűti, mint eddig bármikor. *De éppen erre van szükségei* Hiszen ez a túlzott fűtés fokozatosan visszahat a magasabb idegi centrumokra is, izgatja őket, és ez az izgalom felrázza őket látens, szunynyadó állapotukból, akárcsak a királyfi „csókja" az alvó Csipkerózsikát. (A „csók" a szexualitás megnyilvánulása.)

Ha tehát az első nehézségeket magunk mögött tudjuk, ha a testi-lelki izgalomnak ellenálltunk és legyőztük azt, akkor az átalakulás már sokkalta könnyebben megy - szinte jutalom. De az is nagyon fontos, hogy mi is - akik a felfelé űző szexuális erő számára biztosítjuk annak a lehetőségét, hogy a magasabb idegi központokon keresztül nyilvánuljon meg - kiáramoljunk rajta keresztül. Mi van ebben leginkább segítségünkre?

A jógagyakorlatok, a koncentráció, a meditáció és a munka! A testi és szellemi *munka!*

A jógagyakorlatok a pranayamával, azaz *légzőgyakorlatokkal* kezdődnek.

A légzésszabályozás fontosságát csak akkor ismerjük fel teljes súlyával, ha tudatosul bennünk az a tény, hogy a nemek minden egyesülése a légzést - azaz a levegő ritmikus egyesülését a tüdővel - utánozza. Minden lélegzetvétel, akárcsak a nemek találkozása, életadó aktus. A légzés minden egyes levegővétellel újult életet biztosít nekünk, a nemek egyesülése ezzel szemben új élő-

lénynek ad életet. Ezért a helyes légzés éppolyan beteljesedett örömérzetet nyújt nekünk, mint a nemek egyesülése.

A pranayama- és a testi gyakorlatok - az indiaiak hathajóga-gyakorlatoknak nevezik őket - arra szolgálnak, hogy a testet általánosságban keltsék életre, átszellemiesítsék, magától értetődően meggyógyítsák és egészségét is megőrizzék. Ezt a Selvarajan Yesudian közreműködésével kiadott „Sport és jóga" című könyvünkben alaposan leírtuk. Jelen kötetünk tulajdonképpen ennek a folytatása. Ezért itt csupán azokat a jógagyakorlatokat közlöm, melyek az önmegtartóztató életformához különösen ajánlottak. Ezek a gyakorlatok a vért az altestből a felsőtestbe irányítják, és ezáltal a nemi szervekre nyugtatóan, a magasabb központokra pedig serkentőleg hatnak. Végül azoknak a speciális gyakorlatoknak a leírása következik, melyek a szexuális erőt szellemivé alakítják, illetve amelyek képessé tesznek bennünket arra, hogy az életenergiát éltető, mágikus tűzként uralhassuk és használhassuk.

GYERTYAÁLLÁS (SZARVANGÁSZANA)

E gyakorlat révén a vért a lábakból illetve az altestből a fejbe, az agyi központokba, a nyakba és a vállakba irányítjuk. Ezáltal megerősítjük az agyi vezérlésű szerveket, melyek emlékezőképességünk és koncentrációs készségünk alapját képezik. Megerősítjük a pajzsmirigyet is, melynek székhelye a nyakban van. Ez értelmünket és szívünket vezeti, és az idő áramába kapcsol be bennünket, így a szív nagy tehertől mentesül, és ez a szívműködésre is kiegyenlítőleg hat.

Kivitelezés: A hátunkon fekve testünkhöz szorított, tenyérrel lefelé fordított karjainkat párhuzamosan nyomjuk a földre. Nyugodtan és mélyen kilélegzünk, előrenyújtott lábainkat lassan, óvatosan addig emeljük, míg merőlegesek lesznek a talajra. Ha idáig elértünk, a vesetájékon két kézzel alátámasztott törzsünket is addig emeljük, míg ez és a lábaink is függőleges helyzetbe kerülnek. Hasi légzést végzünk s addig maradunk ebben a testhelyzetben, míg azt nem érezzük, hogy az már megerőltető számunkra. Akkor azután - a törzzsel kezdve - lassan visszaengedjük kinyújtott végtagjainkat, és rövid ideig még a talajon fekve nyugodtan, egyenletesen lélegzünk. Ennek hatására a vérkeringés normális medrébe tér vissza. A gyakorlat végzése közben semmi esetre se tegyünk hirtelen és gyors mozdulatokat, mert ezáltal még a szív is károsodhat.

VÁLLÁLLÁS (VIPARITA KARANI)

E gyakorlat hatása hasonló a gyertyaálláséhoz, a kivitelezése azonban egyszerűbb.

Kivitelezés: Háton fekve, karjainkat párhuzamosan a testhez szorítva, lassan kilélegezve emeljük a lábainkat. A csípőt a kezeinkkel megtámasztjuk, lábainkat egymásra keresztbe rakjuk. Ebben különbözik ez az állás a gyertyaállástól. Nem a törzsünket, hanem a csípőnket támasztjuk alá a kezünkkel. Nyugodt hasi légzéssel addig maradunk ebben a helyzetben, míg erőlködés nélkül tudjuk tartani magunkat. Azután lassan visszaereszkedünk a hátunkra, és csendes, koncentrált légzéssel pihenünk.

FEJENÁLLÁS (SIRSÁSZANA)

Hatását tekintve ez az állás a gyertyaálláshoz hasonlít, bár a legmagasabb agyi központokat - melyek az átlagembernél még látens, lappangó állapotban vannak - nagyon igénybe veszi. A gyakorlat ezeket a központokat aktiválja (és természetesen a kiegészítő koncentrációs gyakorlatok is). Ezáltal jutunk el a tudatba, mely megerősíti a bennünk lévő teremtő erőt és az emlékezetünket, és magasabb szellemi képességeket ébreszt bennünk.

Kivitelezés: Alapállásban a talajon térdelünk és a sarkunkon ülünk. Kezeinkkel csészealakot formázunk, kézfejünk lefelé néz. Ezután lehajtjuk a fejünket, s homlokunkat a csészébe hajtjuk. Könyökünk a talajon van, közel a testünkhöz. Végül megemeljük a testünket és kinyújtjuk a lábunkat. Miután megtaláltuk az egyensúlyi helyzetet, mindkét lábunkat függőlegesen a levegőbe nyújtjuk. Ezt egymás után vagy egyszerre is megtehetjük. Ebben a helyzetben - egyenletesen és nyugodtan lélegezve - addig maradjunk, amíg ez nagyobb erőlködés nélkül lehetséges.

A szabad fejenállás kezdetben nehézségeket okozhat. Ebben az esetben a gyakorlatot a szoba sarkában vagy egy heverő előtt kezdjük, hogy függőlegesen felemelt lábaink szükség esetén támaszt találhassanak.

A kiinduló helyzetbe visszatérve leeresztjük a lábainkat, újra térdelő állásba jutunk és a sarkunkra ülünk. Ezen a módon néhány perc erejéig nyugalomba kerülünk. Semmi esetre sem szabad fejenállásban elesnünk, vagy más hirtelen mozdulatot tennünk.

ÁTALAKÍTÁS (ODSASZ)

Ez a gyakorlat a legfontosabb és a leghatékonyabb a szexuális erő átalakítása céljából. Padmászanában (lótuszülésben) ülünk, tökéletes jógalégzést végzünk, és aktivált képzelőerővel azt képzeljük, hogy mi magunk - tehát a tudatunk, szellemi Énünk - minden belélegzéskor leszáll a farkcsontunkba, és onnan lassú kilégzéssel a gerincoszlopunkon felkúszik, azaz teljesen öntudatos állapotban a fejbúbunkig jutunk, ahol a szahaszrara csakra található. E gyakorlat leírása nagyon egyszerű, általa mégis a nemi mirigyekből a magasabb központokba irányíthatunk minden ingert, és a szexuális erőt ott teremtő erőként tárolhatjuk - feltéve, hogy a gyakorlatot helyesen végezzük. Ez tehát a legfontosabb átalakító gyakorlat, mert segít a szexuális erőt a magasabb központokba felvezetni, hogy azután ezeken a központokon keresztül, átalakított formában, teremtő-mágikus erőként nyilvánuljanak meg, s ekként használhassuk őket.

Végül a szexuális erő segítségével a szervek ellenálló erejét - melyekben a teremtő erő eddig csupán szunynyadt - olyannyira megnövelhetjük, hogy az utolsók lappangó állapotukból kiléphetnek és aktiválódhatnak. Többé már *nem* szexuális, hanem szellemi-anyagi erőként jelenik meg. **Ekkor jön el annak az ideje, hogy**

megtanuljuk a következő gyakorlatot: a szellemi erőt, mely ÉN MAGAM VAGYOK, a testem minden porcikájába szétküldeni, azaz Énemmel mindenhová eljutni, és az egész testemben szétsugározni magam. Mert nem elegendő a szexuális erőt - mely a saját anyagiasított Énem - átalakítani, hanem az a legtávolabbi célunk, hogy ugyanezen magasabb idegi központok segítségével az élet-

energiát mágikus erőként sugározzuk ki és használjuk. Nem elég a bölcsek kövét előállítani. Tudnunk kell azt is, *hogyan* és *mire* használhatjuk. Hiába van a varázs-esső a birtokunkban; ha nem használjuk, nem vagyunk mágusok.

Ez a gyakorlat tulajdonképpen nagyon egyszerű. Nem más, mint a teremtő-mágikus erőt kísérő és ezáltal mágikus - élő, életet adóvá vált *tudatirányítás.* Miáltal vált mágikus élővé és életadóvá? Azáltal, hogy ÉN MAGAM, szándékosan, ezzé az erővé *váltam. Az Én az élet, és ahol tudatosan ott vagyok, ott van az élet. Ahová szándékosan megyek, ott minden élő és életet adóvá válik* Ha valaki ennek a két mondatnak utánagondol és helyesen érti őket, az élet és halál minden titkát ismeri.

A gyakorlat *kivitelezése a* következőképpen történik: Tökéletes jógalégzéssel egészen mélyen belélegzünk, egészen tudatosan, teli tüdőből lélegzünk. Azután a kilégzéssel - melyet lassan és ellenállva kissé vissza kell tartanunk - a tudatot először a két lábfejünkbe kell irányítani, azaz *én magam megyek az Énemmel oda.* Pontosan érezzük majd, hogyan születik lábainkban egy áramlás, egy kezdetben meleg, később - ha már gyakorlottabbak vagyunk - égetően forró bizsergés. Ekképpen kezdetben 5-10 percet gyakoroljunk, később tovább is csinálhatjuk, mert ez a gyakorlat semmi esetre sem árthat. Nem szükséges az órát néznünk. Ha ezt a gyakorlatot végezzük, pontosan érezni fogjuk, amikor a koncentrációnk fokozatosan gyengül, és ekkor abba is hagyhatjuk. Tökéletes koncentráció nélkül - azaz ha nem vagyunk tökéletesen „ott" - semmit sem használ ez a gyakorlat. A legjobb a hátunkon fekve végezni, hogy a

vérkeringés a testben mindenütt egyenlő mértékben folyhasson. Idővel érezni fogjuk, hogy összpontosított tudatunk magasabb frekvenciái hogyan töltik fel a lábainkat, és a bizsergető meleg hogyan terjed *fokozatosan egyre tovább* a testünkben. Ennek megfelelően tudatunkat, és ezzel kisugárzásunkat is fokozhatjuk, lábainkat pedig magasabb életenergiával tölthetjük fel. Azután folytathatjuk a kezünkkel: először a jobb kézzel, majd a ballal, azután mindkettőt egyszerre sugározzuk, mígnem itt is meleget és bizsergést érzünk. Ezután a törzsünket sugározzuk át belülről úgy, hogy egész testünkben fokozott életenergiát illetve bizsergető meleget, sőt forróságot érezzünk. Ettől egész testünk *éberré* válik! A test ezt a sugárzást nyitott héjként fogadja, és elkezd sokkal intenzívebben *élni!* Az egész test, a lábujjaktól a koponyatetőig élni kezd, mindenütt éberré válik, olyan aktívvá, olyan élettel telivé, hogy az az érzésünk, hogy fénnyel, sőt egészen intenzív fénysugarakkal töltöttük fel.

Ez nem pusztán érzés. Megfelel annak a ténynek, hogy ezen gyakorlat révén egy fényből szőtt, éteri testet fejlesztünk ki. Néhány misztikus ezt a láthatatlan testet „gyémánttestnek" nevezi. A Biblia az evangéliumokban ír róla. Krisztus a Tábor hegyén tanítványainak ebben az elváltozott testben jelent meg: „És hat nap múlva magához vevé Jézus Pétert, Jakabot és ennek testvérét Jánost, és felvivé őket magokban egy magas hegyre. És elváltozék előttök, és az ő orczája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lőn, mint a fényesség." (Máté 17, 1-2.) - „És a ruhája fényes lőn, igen fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéríthet." (Márk 9, 3.)

Ahogy egy darab „holt" vasat az elektromosság vagy bármely más mágnesesség által mágnesessé - tehát „élővé" - tehetünk, úgy ezzel a gyakorlattal az ember testét is mágnesessé, élővé változtathatjuk. Ahogy a mágnesesség egyfajta mágikus erő, éppúgy az ember teste is képessé válik arra, hogy az emberi mágikus képességeket és erőket megjelenítse és kisugározza. így jutunk a mágikus teremtő energiák birtokába. De ez kizárólag az átalakított szexuális erő segítségével történhet.

Ahogy a szexuális erő életet adhat egy új élőlénynek (egy gyermeknek), úgy ez az életadó erő bennünk is egészen új élőlényt képes teremteni, azaz az új lény életerejét a saját testünkbe irányítani. így válik a jó öreg halandó Ádámból új, feltámadott és halhatatlan „Krisztus-ember". A magasabb, feszültebb tudatállapot erejéből emelkedett életerő születik, melynek magas frekvenciái nem viselnek el vírusokat vagy baktériumokat. Ez tehát az istenember védettsége minden betegséggel szemben. Még ha nem is váltunk istenemberré, akkor is - a nekünk megfelelő szinten - használhatjuk az összpontosított tudat először alacsonyabb, később fokozatosan egyre magasabb, szellemibb erőit.

Ha testünkben bárhol zavar lép fel, ezt a sugárzást képesek vagyunk egészen intenzív formában erre a helyre összpontosítani. És meglepve fogjuk tapasztalni, hogy a fájdalom - gyakran egészen hirtelen - az irányított életenergia révén eltűnik, a hurut meggyógyul, és más egészségügyi panaszok is rendbe jönnek. A tudat rezgésszámai összehasonlíthatatlanul magasabbak az úgynevezett rövidhullámoknál, a röntgen- vagy rádiumsugaraknál,

ezért magától értetődően a hatásuk is összehasonlíthatatlanul nagyobb az előbbiekénél.

Nem csupán a saját testünkben hozhatunk létre csodás változásokat, hanem ezeket a magas frekvenciákat más élőlényekbe is átirányíthatjuk, ha az akaratátvitelben járatosak vagyunk. Ezáltal ezen élőlények testében rendet teremtünk. Ennél a pontnál megáll a toll a kezünkben. Ha arra gondolunk, hogy mennyi gyalázatosságot követtek el ezekkel a dolgokkal a tudatlan, alacsony szinten álló és hiú emberek, csak akkor látjuk be igazán, hogy jobb az egészről inkább hallgatni. Voltak nagy mágusok, mint például Mesmer, du Potet, Marquis Puységur és mások, akik ezekről a dolgokról egészen nyíltan beszéltek. Ez eredményezte - és eredményezi mindig - azt, hogy a tudatlan emberek elkezdenek játszani ezekkel az erőkkel. Legtöbbször a hiúságuk ösztönzésére akarnak agresszív módon „megmágnesezni" olyanokat, *akik ezt egyáltalán nem akarják. Ezzel pedig át is viszik ezekre a szenvedő emberekre a saját tisztátalan kisugárzásukat, melytől azután valóban megbetegszenek, vagy korábbi állapotuk még tovább romlik.* Tehát maradjunk annyiban, hogy a magunk számára teremtünk magasabb életenergiát, s ezt azután megtanuljuk irányítani és használni is. Tegyük testünket élővé és - *éberré!*

Az olyan ember, aki az Isten utáni vágytól űzve végzi ezeket a gyakorlatokat, olyan új, belső tapasztalatokra fog szert tenni, olyan titkos ajtók fognak feltárulni előtte, hogy előbb vagy utóbb, igaz szerelemből - nem hiúságból, hogy saját magát csodáitassa - másoknak is akar és tud majd segíteni. Ezen a szinten már nem kell má-

soktól tanulnia azt, hogyan és mire használja a saját magasrendű kisugárzásait. Loyolai Szent Ignác, Barré páter vagy Valentin Greatrakes sem tanulta senkitől, hogyan kell megszállottakat vagy más, súlyosan beteg embereket gyógyítani, ezért erről nem is beszélünk a továbbiakban.

Gyakoroljunk tehát vasakarattal, és megszerezzük majd a szexuális erő teremtő isteni erővé alakításának kulcsát.

Még egyszer felhívjuk azonban a figyelmet arra, hogy a jógagyakorlatok alatt semmi esetre se gondoljunk arra, hogy gyakorlunk, mert nemi mirigyeinket akarjuk lenyugtatni azért, hogy önmegtartóztató életet élhessünk. Az ördög nem alszik, és ha gondolatainkat a nemi szerveinkre irányítjuk, akkor az akaratátvitel izgatja és ezáltal fel is ébreszti őket. Gondoljunk tehát jógázás közben az egészségre, nyugalomra, egyensúlyra, legfőképpen azonban az *egész* érzetét kellene felkelteni, átélni és megvalósítani magunkban. Próbáljuk meg a teljes önállóság érzetét átélni! Ébresszük fel magunkban a biztonságot, hogy semmilyen szempontból sincs szükségünk kiegészítésre, nem szorulunk külső segítségre; hogy szerelmet sem kell másoktól *várnunk,* hanem - éppen ellenkezőleg - másoknak *adnunk;* hogy mindent - *mindent* - birtoklunk, és mi magunk vagyunk azok. *Egész vagyok!*

Ez az érzés megingathatatlan biztonságot és bátorságot nyújt! Olyan létállapot lesz belőle, melyet megszakítás nélkül hordozhatunk magunkban. Mindig elégedettek vagyunk, mert *minden* bennünk van. Ez az állapot segít bennünket leginkább a szexuális vággyal szemben. *Mert a szexuális vágy a hiányérzetből keletkezik, a kiegészítőfél rész kereséséből, mely hiányzik nekünk, s amely*

nélkül magányosnak és elhagyatottnak érezzük magunkat! Ha azonban mindent megtaláltunk magunkban, ha egy *egész* vagyunk, akkor mire van még szükségünk? Mi -hiányzik még nekünk?

A hatha-jóga gyakorlatainak általánosan jó hatását még a kétkezi munka is javíthatja. A fizikai munka - éppúgy, mint a hatha-jóga gyakorlatai - segít a gondolatokat és a nemi szerveket érő felesleges vértolulást elhárítani. A szexuális erő az az életerő, melyet az ember saját teste számára képes megőrizni. Jó segédeszköz ehhez a fizikai munka-végzés, mely kiegészítheti a jógagyakorlatokat. A munka nem csupán a testet mozgatja meg, és egyenlően osztja el az izmokba a vért, hanem az értelmet is igénybe veszi, és ezáltal nem engedi, hogy. a gondolatok helytelen irányba kalandozzanak. A szerzetesek és apácák szellemi munkájukon kívül a háztartásban, a zöldségeskertben, a gyümölcsösben vagy a kolostor különböző munkahelyein is tevékenykednek. Más testi munkát is végezhetünk vagy akár sportolhatunk is. Csak az ilyen - testi - munkáknál fordulhat elő, hogy szellemünk rossz irányba kalandozik míg krumplit pucolunk, evezünk, teniszezünk vagy bármi mást teszünk. Mindig tudatosulnia kell bennünk annak, hogy azért dolgozunk, hogy a szexuális erőt eltereljük, és ezáltal megakadályozzuk a nemi szervek vérrel való telítődését. így azután persze megint az összes gondolatunk, egész tudatunk és ennek következtében az egész vérutánpótlásunk is a nemi szervekbe áramlik. **Érdekes, hogy már az első ilyenirányú küzdelemben nagyon hasznos tapasztalatra teszünk szert: nem a test okozza a nemi kívánságokat, és nem a test nem hagy bennünket nyugton, hanem az *eszünk!*** Azt vá-

laszolhatnánk erre, hogy a szexuális vágy az értelmet a tudatalattiból irányítja. Igen, de csak addig, amíg a szexuális erő rá nem talált a magasabb idegi központokhoz vezető útra. Mert ha saját tapasztalatainkban már odáig jutottunk, hogy a szexuális erőt - átalakítva - teremtő erőként vagyunk képesek megjeleníteni, akkor azt többé már nem kell a tudatalattiban elfojtani, és ott többé már biztosan nem hat méregként. *Az értelem segítségével* a szexuális erőt még ekkor is visszavezethetjük a nemi szervekbe és ekként ki is élhetjük, ha egyáltalán akarjuk. A tudat képes oda fordítani a kormányrudat, ahová a tudat parancsolja. És már a teremtő erőkkel folytatott harcunk kezdetén megtapasztalhatjuk, mekkora jelentőséggel bír értelmünk, az Istenhez vezető utunk során. Ó, ez az áldott kígyó, mely életenergiánkat nem csupán lefelé, de felfelé, Istenhez is képes eljuttatni - *ha tudatunk uralkodik rajta!*

Nagyon jól tudjuk, hogy a kamaszkorban a test kívánsága elementáris erővel jelentkezik. Hatalmas az életfeszültség, s a szexuális erő is nagyon erős. így a fiatal ember már pubertáskorban is képes arra, hogy - ha ura szexuális erejének és azt szellemi teremtő erővé tudja alakítani - *a leggyorsabban haladjon a szellemi úton, és Istenhez jusson!* A fiataloknak van a leginkább kalóriagazdag fűtőanyaguk, melynek segítségével a magasabb centrumokat is képesek felfűteni. A szexualitás által teljesen uralt állatoknál is láthatjuk azonban, hogy a nemiség sokkal kisebb szerepet játszik életükben, mint az olyan embereknél, akik szexuális reakcióikat az értelem segítségével még inkább megsokszorozzák, valósággal feldagasztják. Hogy milyen elképzelhetetlenül nagy szerepet

játszik a szellemi beállítódás a szexuális mirigyek szempontjából, megmutatják azok a tapasztalatok, melyekre életveszélyes helyzetekben tehetünk szert.

Budapest 1945-ös megszállása után sok férfi és nő az iszonyatos vérfürdő és a leírhatatlan halálfélelem okán impotenssé vált. Vajon honnan tudták a nemi szervek, hogy az ember tudatán, értelmén a halálfélelem uralkodott? Honnan tudja minden ember és állat szaporító szerve, hogy életveszélyben nem szabad utódot nemzeni? A természettudósok nagyon jól ismerik ezt a természeti katasztrófák esetén megnyilvánuló bölcsességet. Budapesten a halálfélelem sok nőnél a menses elmaradását, sok férfi esetében pedig impotenciát okozott. Ezzel szemben ismerünk egy olyan esetet is, amikor egy férfit egy ellenséges női katona akart megerőszakolni és - mivel annak nem volt kedve hozzá - pisztollyal kényszerítette. A férfi azonban - mivel ez idő alatt annyira ideges volt, hogy szemmel láthatóan impotenssé vált - férfi voltának bármiféle kinyilvánítására képtelen volt. Ám a revolvertől való halálfélelmében - az idegen, agresszív nővel szemben érzett averziója ellenére - hirtelen képessé vált rá, hogy a nő vágyát kielégítse. Ebben az esetben a halálfélelem éppen ellenkezőleg hatott: potenciát okozott.

További példákat is hozhatunk annak bizonyítására, hogyan hat mentalitásunk a nemi szerveinkre, s ebből következőleg a szexuális vágyainkra. Azt azonban, hogy a természet ellenállást is kifejthet - egyébként ez a homeopátia alapelve! -, egy másik eset is bizonyítja. Egy már hosszú évek óta impotens férfi állapotát arra akarta felhasználni, hogy „szentté" váljon, mivel így is, úgy is

önmegtartóztató életre volt kárhoztatva. Figyelemre méltó módon teste abban a pillanatban, amikor így döntött, eddig elképzelhetetlen potenciáról tett tanúbizonyságot. Az akadály tehát ez esetben nem a testben volt, hanem a mentalitásban, a gondolkodásmódban.

Az önmegtartóztató élet kezdetén tehát önkéntelenül is rögtön felismerjük az értelem és a gondolatok hihetetlenül nagy hatalmát! És ezzel megtettük az első nagy felfedezést - ráadásul a saját bőrünkön tapasztaltuk azt. Az első, legnehezebb lépésen túljutottunk!

A nemi szervekből képesek vagyunk tehát testi munkával elűzni az erőt, de ez csupán akkor hatékony, ha ezzel párhuzamosan az ősi ellenséget - az őskígyót: a szellemet, a gondolatokat - is elűzzük, elnémítjuk addig, míg nem hajtottuk uralmunk alá a szexuális erőt. Ez akkor sikerülhet a legjobban, ha gondolatainkat valami másra irányítjuk. „Két dolog nem lehet egyszerre egy s ugyanazon helyen", így értelmünkben minden szexuális gondolatot egy más jellegűvel kell felcserélni.

Megmondtuk már, hogy ne kezdjünk önmegtartóztató életet élni, míg szexuális vágyaink maguktól, érett gyümölcsként le nem hullanak. De itt felmerül a kérdés: ha mégis kell a harc, miért vesszük fel a küzdelmet?

Először is: Nincs „kell". Ezeket a tanácsokat csak és kizárólag olyan embereknek adjuk, akik azért akarnak jógázni, hogy ezen az úton a lehető leggyorsabban haladjanak, mert *olthatatlan vágyat éreznek Isten iránt.* De egyet nem szabad elfelejtenünk: az olyan ember, aki belső fejlődésében már odáig jutott, hogy belső meggyőződésből akarja feladni a nemiséget, és a szexuális erőt csupán a saját magasabb, idegi és agyi központjainak felfűtésé-

A rózsakeresztesek a mindentudásra jutott embert (tehát aki egyesítette magában a két pólust) "hermafroditának" hívták - ez egy szóösszetétel, mely a „Hermész" és „Aphrodité" szavakból áll -, és két fejjel ábrázolták. A sárkánynak, „e világ urának" szexuális erejével bír, azon áll, míg a sárkány a Földet uralja. A mindentudó embernek a sárkány erejére van szüksége ahhoz, hogy magasabb idegi és agyi központjait felfűthesse, és ebben az aktivált állapotban tarthassa.

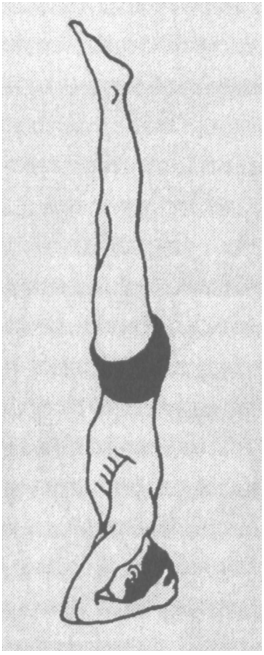

Fejenállás
(lásd *A gyakorlat* fejezetet)

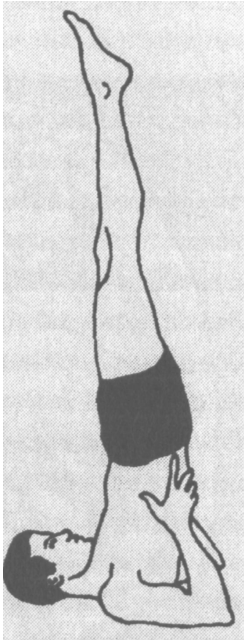

Gyertyaállás
(lásd *A gyakorlat* fejezetet)

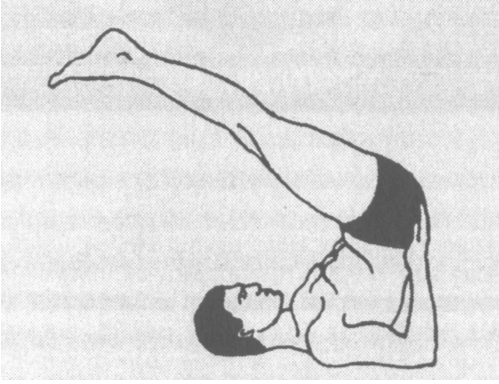

Vállállás (lásd *A gyakorlat* fejezetet)

hez akarja használni (gondoljunk csak a villanylámpákra, melyeket az elektromos áram izzít fel!), még mindig „állat az emberben", ahogy Paracelsus mondta.

Akkor is olyan teste és ebben olyan mirigyei vannak, melyek a rendszeres nemi élethez szoktak. S mivel ezek a mirigyek nem képesek megérteni, hogy miért akar tulajdonosuk hirtelen önmegtartóztató életet élni, továbbra is igénylik a felhalmozott szexuális erő által okozott feszültség kiürítését. De a természet nagyon hajlékony! Ahogy a mirigyek rendszeres ürítéshez szoktak, éppen úgy a tudat által uralt értelem - a megfelelő jógagyakorlatok segítségével - fokozatosan le is tud majd erről szokni. Természetesen ehhez időre van szükség, némelyeknél rövidebbre, másoknál hosszabbra, míg az ember - függetlenül attól, hogy nő-e az illető vagy férfi - képes lesz átállítani mirigyeit, és akaratát a testére is át tudja majd vinni. Ezáltal meg fogja tanulni, hogyan szabadulhat meg a test rabszolgaságából, s hogyan lehet úr a saját portáján. Ebben a már említett szellemi és testi jógagyakorlatok is a segítségére lesznek, melyek szoros kapcsolatban vannak egymással és - *teremtő tevékenységek!* Mert a magasabb központokat csak akkor tudjuk kinyitni, *ha biztosítjuk számukra annak a lehetőségét, hogy kiereszthessék a teremtő erőt.*

Azok a gyakorlatok, melyek erőink átalakítását segítik, leginkább szellemi természetűek. A testi gyakorlatok abban segítenek, hogy a teremtő erőt a magasabb központokba *vezessük,* ezzel szemben a szellemiekkel a teremtő erőt *hasznosíthatjuk.* Meg kell tanulnunk, hogyan uralkodhatunk gondolatainkon, szellemünkön, s hogyan irányítsuk ezeket oda, ahová akarjuk. Meg kell tanul-

nunk arról gondolkodni amiről akarunk, és nem arról, ami a gondolatainkat valahonnan az értelmünkbe vezetné, és minket ennek továbbgondolására késztetne. Milyen sokat beszélnek erről, s mégis - még a buzgó jógázók közül is - milyen kevesen veszik a fáradságot, hogy kipróbálják, s a gyakorlatba is átültessék. A legtöbben azt várják a testi jógagyakorlatoktól, hogy általa képesek lesznek jobban, erőlködés nélkül koncentrálni. Éppen fordított a helyzet: a testi jógagyakorlatokat csupán akkor leszünk képesek helyesen és hatásosan végrehajtani, ha minden figyelmünkkel befelé koncentrálunk. *A gondolatok összpontosítását egyes-egyedül úgy tudjuk elsajátítani, ha mi magunk is koncentrálunk! Nincs mágikus csodaszer, mely által az elkényelmesedett emberek saját, belső fáradság nélkül összpontosíthatnának!* Testi jógagyakorlatok révén elérhetjük, hogy az agysejtek több vért kapjanak s ezáltal erősebbé, élettel telibbé váljanak, hogy nekünk annál inkább engedelmeskedjenek és szolgáljanak. *De az agysejtek csupán akkor tudnak nekünk engedelmeskedni, ha van valami olyasmi, ami parancsol nekik, és helyesen használja őket.* És ez a „valami" éppen mi *magunk* vagyunk! Különben ki vagy mi lenne erre képes? Tehát parancsoljunk az agysejtjeinknek, irányítsunk a fejünkbe sok erőt, és *úgy* és *azt* gondoljuk, *ahogyan mi akarjuk,* és nem *ahogy a gondolataink akarják.* És ehhez felhasználhatjuk az átalakított szexuális erőt is, melyet nem pazarolunk el, hanem magunknak őrzünk meg. A koncentrációs készséget természetesen önmegtartóztató élet nélkül is fokozhatjuk, s magasabb szellemi szinteket is elérhetünk. De az eredmény összehasonlíthatatlanul gyorsabban jön, és a hatás is feltűnően erő-

sebb, ha életünk tüzét teljesen a magunk számára őrizzük meg. A szexuális erő *a saját Énem* megnyilvánulási formája - ÉN VAGYOK AZ, még ha öntudatlanul is. Meg fogjuk érteni tehát, hogy - ha a szexuális erőt, azaz *magamat* nem a testemen keresztül pazarlom el, hanem magamban őrzöm - ezáltal önmagamat erősítem, tehát az *akaraterőmet* és *mágikus, szuggesztív kisugárzásomat,* így azután egyre inkább *önmagam lehetek*

Meg kell szilárdítanunk a testtel szemben érzett averziónkat. Ha a mirigyek izgalmi állapotban vannak és a tudat képernyőjére szexuális fantáziaképeket és nemi vágyakat vetítenek, akkor ne hagyjuk magunkat, hanem kérdezzük meg: „Ki az erősebb: *én* vagy a testem szexuális vágya? - Magától értetődően: Én!" s rögtön nagyon intenzíven kezdjünk mással foglalkozni, ami leköti a figyelmünket! Megtanultuk, hogy egy és ugyanazon helyen egyszerre két különböző dolog nem lehet, és minden szexuális gondolatunkat az összes többivel együtt ki kell söpörnünk a tudatunkból. És - most jön a meglepetés! - a test engedelmeskedik, a nemi vágyak pedig hallgatnak! Hogy azután sétálni megyünk vagy a madarak röptét figyeljük, hogy horgászni megyünk és minden figyelmünket arra összpontosítjuk, mikor harap a hal, hogy otthon maradunk és jógázunk vagy egy érdekes könyvet olvasunk, hogy zongorázunk vagy más hangszeren játszunk, hogy kerti munkát végzünk vagy a kutyánkat idomítjuk, vagy egyszerűen csak a mindennapi munkánkat végezzük - ez teljesen magánügy. Mindannyiunkat más érdekel, minden embernek más a sorsa. Mindenkinek magának kell éreznie, mihez van tehetsége, kedve és lehetősége, mi érdekli annyira, hogy annak gyakorlása

közben képes legyen megfeledkezni nemi vágyairól. Mindegy, hogy mivel tereljük el a figyelmünket a szexuális vágyainkról, a fő az, *hogy eltereljük!*

És hogyan reagál a test ezen a szinten? Addig amíg teljesen feloldódunk egy teremtő tevékenységben, a test egyáltalán nem reagál. Élvezi, hogy magasabb rezgésekkel töltjük fel, miáltal egészségesebbé válik, és az Én megvilágosodott állapotából is részesül. Előfordulhat, hogy egy összefüggő munka befejezése és az azt követő néhány napos pihenés után álmunkban először erotikus álmok jelentkeznek, majd ezt éber állapot követi. Nyilvánvalóan nem vagyunk még azon a szinten, amelyiken a testet - azaz az életáramot - képesek vagyunk mindig tudatosan irányítani. Végezzük továbbra is a speciális jógagyakorlatokat, és újra kezdjünk el teljes erővel és koncentrációval dolgozni!

Ha valaki az erejét teremtő munkára is tudja fordítani, és mégis elviselhetetlen nehézségei adódnának a testével, úgy azt tanácsoljuk neki, hogy testét normális nemi élettel nyugtassa meg! A test mindenesetre sokkal ritkábban igényli a szexuális kielégülést, mint az olyan emberek gondolnák, akik nem hagyják békén mirigyeiket, hanem fűszeres ételekkel és izgató italokkal, erotikus olvasmányokkal, filmekkel és más izgatószerekkel felkorbácsolják azt. Ezáltal túlterhelik a mirigyeket, idő előtt meggyengítik és öregedésre ítélik őket. Az állatok esetében is megfigyelhetjük, milyen gyakran igényli a természet a nemi kapcsolatot.

Minden attól függ, hogy *mit* kívánunk. A kívánság a legnagyobb erő, és éppen oda vezet bennünket, ahová igyekszünk - amire *egész lényünkkel* törekszünk!

Ebben az összefüggésben valami egészen különlegeset ajánlunk: Ne azért imádkozzunk Istenhez, hogy segítsen legyőzni szexuális vágyainkat! Ne feledjük, hogy Isten bennünk lakik, emberi tudatunk mögött, a *tudatalattiban,* és Ő maga - Isten - akar bennünket a fejlődés útján vezetni. Tehát így is, úgy is segít - legtöbbször még kényszerít is bennünket -, sőt sokkal gyakrabban, mint azt a tudatlan ember sejtené. Hiszen Isten *maga akar bennünk és általunk tudatra jutni.*

De azzal, hogy azért imádkozunk: Isten vegye el a szexuális vágyainkat (ahogy ezt sajnos sokan teszik, eltekintve attól, hogy ez olyan gyerekes), újra a nemiségre korlátozzuk a figyelmünket. Értelmünket újból a nemi szervekre irányítjuk - és az ördög újra elszabadul! Ne azért imádkozzunk Istenhez, hogy segítsen elgyőzni a szexuális kívánságainkat, hanem hogy *nekünk magunknak segítsen!* Aki el akarja érni a legmagasabb, isteni fokot és olyan erősen, mélyen vágyakozik Isten után, hogy semmi más nem érdekli, azt erős vágya arra az útra vezérli, melyen kínok nélkül elfordulhat szexuális gondolataitól és vágyaitól, és nyugodt idegekkel az átalakításnak szentelheti erőit anélkül, hogy segítségért kiáltozna. De ha egy már magasabb szinten álló valaki hébe-hóba engedelmeskedne nemi vágyainak, az sem szégyen, s a legkevésbé sem bűn! Még mindig hús-vér ember, és senki sem tiltotta meg neki, hogy nemi életet éljen. És éppen ezért ne tegyen útja kezdetén könnyelműen fogadalmat, hogy később se kelljen majd szégyenkeznie, ha egyszer mégis megengedi magának, hogy engedelmeskedjen szexuális vágyainak. Szégyenkeznie kellene, s nem azért, mert nemi életet élt, hanem mert

megszegte az esküjét. Ami történt, megtörtént, s ha egyszer méltóvá válik arra, hogy igaz szerelemből, belső odaadással és egészséges testi vágyából fakadóan szerelmesével testileg is egyesüljön, semmi esetre sem szabad magát gyenge, bukott és bűnös embernek tartania. Miért is kellene? Isten nem szabott gátat nekünk és nem is írja elő, hogy önmegtartóztató életet éljünk. Ezért tehát mi se írjunk elő magunknak semmit, hanem kérdezzük meg magunktól, hogy mit akarunk! És ha a szabadság utáni vágy erősebb a test hatalmánál, akkor *tegyük szabad akaratunkból azt, amit teszünk!*

Gyakoroljunk tehát tovább! Egy napon azután elérjük azt is, hogy a mirigyek az állandó gondolatkontroll révén megnyugodnak, és minket is nyugton hagynak. Ekkor továbbmehetünk a szellemi fejlődés útján! A férfiak számára ez a pont új vizsgát jelent. Mert a férfi öntudatlanul is érzi, hogy az egyén számára sokkal nagyobb a szexuális erő jelentősége, mint egy újabb generáció létrehozása. Legbelső lényegünk mélyén érezzük, hogy a szexuális erő az ember lényege. Ez magyarázza azt is, hogy a férfiak - már gyermekkorukban - miért óvják kínos gondossággal nemi szervüket (melyet a szexuális erővel azonosítanak) minden lehetséges veszélytől. Az a - rendkívül helyes - előérzetük, hogy valami visszafordíthatatlan szörnyűség történne, ha férfiasságuk szervét s ezáltal potenciájukat elveszítenék. A férfi ösztönszerűen érzi, hogy *szexuális ereje elvesztésével anyagi léte szűnne meg.*

Hogy ezt a vizsgát érthetőbbé tegyük, elmesélünk egy jellemző történetet: Volt egy nagyon értékes, szellemileg magasan álló barátunk, egy szerzetes, aki azért lett szer-

zetessé, hogy egész életét tudatosan és szándékosan Isten keresésének szentelhesse. Erős, temperamentumos férfi volt. Egész éjszakákon át képtelen volt aludni, mert teste nem hagyta nyugodni. Mindent megtett, ami segíthette volna, de nyilvánvalóan még nem telt le az ördög ideje. Egy napon szemmel láthatóan kétségbeesve jött oda hozzánk: „Képzelje", mondta, „hirtelen nagyon jól tudok aludni, zavartalanul összpontosíthatok a munkámra, a testem nem reagál, teljesen nyugton hagy. Az Isten szerelmére, nem gondolja, hogy hirtelen impotenssé váltam?" Hangosan kellett nevetnem: „Hallja", mondtam neki, „hosszú ideje teljes erőbedobással azt gyakorolja, hogy megnyugtassa a mirigyeit, és akadálytalanul a szellemi fejlődésének szentelhesse magát. És most, amikor a szexuális erejét magasabb központokba irányító erőfeszítései végre sikerrel jártak megijedt, hogy sikerült az, ami minden kívánsága volt? Nyugodjon meg, nem lett impotens, éppen ellenkezőleg. Közel jár ahhoz, hogy minden potencia forrásává váljon."

Ilyen az ember - még ha zárkózott, erős jellem is, mint barátunk, a szerzetes! Ezek azok a „gyermekbetegségek", melyeket ki kell állnunk, mielőtt tapasztalatgyűjtésbe kezdünk, még ha „felkentnek" - „kiválasztottnak" - is születtünk volna. És az sem szégyen, ha gyermekbetegségbe esünk. „Szoros és keskeny az út, mely a mennyországba visz" - mondta Krisztus, és azt is tudta, hogy miért mondta ezt. A mennyországért is harcolt, negyven napig böjtölt a pusztában; és éppen akkor kísértette legerősebben az ördög, amikor Názáreti Jézusból Krisztussá lett. Az „ördög" természetesen min-

ket sem kímél, de a nagy példát szem előtt kell tartanunk, és tudnunk kell, hogy *lehetséges a győzelem!*

Persze, akkor is előfordul - ha elértük a megfelelő fokot -, hogy a mirigyeink békén hagynak bennünket, de példának okáért déli szélben újra felélednek, és erotikus álmokat vetítenek elénk. Akkor jógázzunk vagy foglalkozzunk tovább testi és szellemi munkánkkal, ami azután újra meg újra - és egyre hatásosabban - segít és nyugtat. És ha a szexuális erő magasabb központjainak kapui meg is nyíltak előttünk, jó ideig még egyre a legalacsonyabb szintű megnyilvánulási formákba áramlik, ahol testi-szexuális erőként jelenik meg. A korábban egyszer már széles és kényelmes út *még* mindig magához vonzza az életáramot.

A következő szint már sokkal több örömet ígér. Ezután már nem azért harcolunk, hogy a nemi szerveinket megnyugtassuk és gondolatainkat uralmunk alá hajtsuk, hanem elkezdjük a nemi szervekből átirányított szexuális erőt átalakított formájában, szellemi erőként használni. Az első nagy lépést megtettük - a legmagasabb megnyilvánulási központokhoz vezető zárt kapukat kinyitottuk. Hogyan használhatjuk fel hát ezeket a szellemi erőket?

Önkéntelenül is az a nagy bölcsesség jut eszünkbe, melyet egy Walt Disney-filmben a bagoly mond a varázslónak, amikor az el akarja magyarázni egy gyereknek, milyen szárnyakra van szüksége egy madárnak, hogy felemelkedhessen a földről, és azután milyenekkel szálljon odafönn. A bagoly hallgatja egy darabig a varázslót, azután idegesen és rendkívül tiszteletlenül a következőket mondja: „Mit magyarázol összevissza arról, hogyan

kell repülni *tanulni?* Akkor tanulunk meg repülni, amikor *repülünk!"* Milyen bölcs, milyen igaz! Csak úgy tanuljuk meg a szexuális erő átalakítását - ha átalakítjuk. Gondoljuk csak meg, mit jelent a szexuális erőt szellemivé alakítani! Van olyan készülék az emberben, melylyel az erő rezgéseit, frekvenciáit át tudjuk alakítani más megnyilvánulási formákba? Igen! Sőt több is. Ezek a *csakrák,* melyek nemcsak sugároznak, hanem transzformátorként is működnek. Ezt azonban csupán az eszünkkel tudjuk. Ha a csakrák székhelyeként funkcionáló idegi központokat igénybe veszem, a különböző rezgéseket nem „rezgésekként" vagy „frekvenciákként" élem meg, hanem közvetlenül, tudatos létállapotokként. A füleket veszem példának, azaz a fülidegeket, melyek a hangok minden rezgését felveszik és közlik a tudatommal. Bár tudatommal tanultam és tudom, hogy a hangok rezgések, és a különböző hangoknak különböző a rezgésszáma, ezeket a tudatom nem különböző rezgésekként érzékeli majd, hanem különböző *hangokként* - egyszerűen *hallani* fogom őket! És nem tudom majd érzékelni, *milyen* rezgésszámmal vibrál egyik vagy másik hang, hanem mélyebb és magasabb hangokként fogom hallani őket!

így van ez a teremtő erővel is. Alacsonyabb rezgéseiben nem leszek képes észlelni, hogyan *vibrálnak,* hanem szexuális kívánságként fogom a *testemben* érezni őket. Magasabb rezgésszámaikban - a lelkemben - szerelemként, az Egység iránti lelki vágyként fogom érezni őket; sőt még magasabbnak: a teremtő kinyilatkoztatás utáni vágynak, tehetségnek, intuíciónak és teremtő ötletnek. Legmagasabb frekvenciáin tiszta szellemi létállapotként - ÉN VAGYOK-ként - *élem meg* őket!

Ahogyan a fül és idegei képessé tesznek arra, hogy halljam a hangokat úgy, hogy ezeket - és nem a fület vagy annak idegeit - észlelem, a teremtő erőt is - a különböző kinyilatkoztató szervek és csakrák által - nemi kívánságként, érzésként és közvetlen létállapotként észlelem. Csak annyit észlelek a magasabb idegi és agyi központok aktiválásából, hogy hirtelen kreatívvá válok, termékeny ötleteim támadnak, és kedvet kapok a teremtő munkához, hogy nem is sejtett tehetségeim derülnek ki, hogy akaraterőm és koncentrációs készségem feltűnően megerősödik, hogy magabiztos leszek, és az embertársaimra tett hatás eredményeként észreveszem, hogy szuggesztívvé, s ennek következtében középponttá váltam. Tehát nem szabad addig várnom, míg a csakrák és székhelyeik - a magasabb idegi és agyi központok - bármilyen érzésekkel vagy egyéb módon jelzik, ha akcióba léptek. Csak akkor érzékelem a füleimet, ezek idegeit és más érzékszerveimet - ugyanúgy, mint a magasabb idegi és agyi központokat és a csakrákat -, ha nincsenek egészen rendben s talán fájnak is. Míg egészségesen dolgoznak, nem is veszem észre, hogy léteznek.

A rezgés- vagy frekvenciakülönbségeket ugyanolyan kevéssé fogom tudni megszámlálni, ahogy füleim - hogy a példánknál maradjunk - sem képesek megszámlálni a hangok rezgésszámainak különbségét, hanem azokat mélyebb vagy magasabb hangokként közvetítik tudatomba, amiket azután egyszerűen *hallok.* A teremtő erő különböző formáinak frekvenciakülönbségeit csak különböző tudatállapotokként fogom majd közvetlenül érezni, átélni vagy - a legmagasabb formában - *megélni!* És ha ezeket a megnyilvánulási formákat *alacsonyabb-*

nak vagy *magasabbnak* titulálom, azt ugyanazon okból teszem, mint ami miatt egy hangot *mélyebb* vagy *magasabb* hangnak nevezek, mert mélyebbnek vagy magasabbnak *hallom.* Ha elmagyarázzuk, mi is egy hang, akkor olyan alaposan, ahogy csak lehet, leírhatjuk a hangok rezgéseit vagy rezgésszámait is; ennek ellenére egy olyan lénynek, melynek nincsenek fiilei, a legkevésbé sem tudjuk elmagyarázni, *hogyan hallunk* egy hangot, vagy hogy egyáltalán mit jelent az, hogy valamit *hallunk!* Még kevésbé tudnám elmagyarázni, hogy egy hang „magasabb" vagy „mélyebb" is lehet, azt pedig a legkevésbé, hogy például mi a különbség a fuvola, a hegedű vagy az orgona hangja között! Ha ez a lény egyszer megpróbálna hallani - és ez sikerülne is neki -, akkor saját tapasztalatából pillanatok alatt, közvetlenül, s minden további magyarázat nélkül *hallani* fog!

Egy másik példa: Az olyan embernek, aki még sohasem evett gesztenyét, nem tudjuk elmagyarázni, milyen a gesztenye íze, még ha ennek az íznek a frekvenciáit és rezgésszámait tudományos szempontból tökéletesen le is tudnánk írni, sőt akár könyvet is írhatnánk róla. Ennek az embernek a gesztenye ízéről a leghalványabb fogalma sem lesz mindaddig, míg ő maga meg nem kóstolta azt. Minden, ami a fejünkben van, csupán *kívül* van, és nem *tudatos létállapot. Nem én* vagyok az! A gesztenye íze csak akkor válik tudatos létállapottá, ha nyelvünkkel megízleljük, átéljük, és így a gesztenyével azonosítjuk. A nyelv és az összes többi érzékszerv tapasztalatait tudatállapotként közvetítheti, *a fej, az értelem erre sohasem képes!* Láthatjuk, milyen nehéz a teremtő erő átalakítását megmagyarázni! Az ésszel teljesen hiába próbálko-

zunk. Ezen dolgok lényegét *csupán közvetlenül átélve ismerhetjük meg.* Értelmem segítségével semmit sem *élhetek át,* az ugyanis képtelen arra, hogy valamivé *legyen!* Ha valaki ezeket a dolgokat jól értette, és át akarja őket élni, akkor tudatából létállapotként a lényébe kell vinnie, és saját, követlen tapasztalatként kell átélnie, hogy azzá *váljon.* Ekkor tapasztalni fogja, hogy ő maga vált a gesztenye ízévé, ha megkóstolta, és ízét a saját bensőjében átélte.

A szexuális erő átalakítására csak annyiban adhatunk magyarázatot, amennyiben megmutatjuk, hogy ezt hogyan tesszük Akkor mindezeket a dolgokat *közvetlenül átéljük* és *meg is értjük!* Míg nem fáradozunk érte, sohasem fogjuk megtapasztalni, mi a *boldogság,* a *beteljesülés,* az abszolút *elégedettség* és a *magabiztosság,* melyeket tudatos létállapotként élünk meg. Képessé váltunk rá, hogy a teremtő erőt szexuális formájából a magasabba átalakítsuk és azt mondhassuk, hogy ÉN VAGYOK AZ. Hogyan is tudhatná és érthetné egy ásványi oldat, hogy mi történik, ha kikristályosodik! A molekulák automatikusan kristályformába, kristályrácsba rendeződnek, melyet egyedül *csak* ez az oldat hozhat létre, mert *ö maga az!*

így közülünk bárki csak *az lehet,* ami valójában, és ezt előre nem lehet elmagyarázni, mert mindegyikünk Isten egyéni megnyilvánulási formája, tehát különbözünk másoktól. Ahogy az ásványi oldat elkezdett valamit csinálni és mást nem is tudott tenni, minthogy saját magává, azaz *saját jellemző énjévé váljon* és a lényegét kristályos formában jelenítse meg, úgy nekünk is *tennünk kell* valamit, és nem leszünk képesek arra, hogy valami mást tegyünk, minthogy *saját magunkká váljunk,*

és *kikristályosodva nyilvánuljunk meg!* Ezáltal a teremtő erő titkát közvetlenül élhetjük át, és a lét segítségével meg fogjuk érteni. Csak azok, akik már értik (mert már *azok),* tudnak tanácsot adni. Mindenkinek saját tapasztalatból kell *lennie,* és saját élményei által magának kell képessé válnia erre.

Hogyan kezdjük? Szellemi, teremtő munkával. És milyennel? - Ne kérdezzük! Úgysem tehetünk majd mást, mint *amik vagyunk.* És amihez kedvünk van, azok vagyunk! Tehát valami olyat fogunk tenni, amihez tehetségünk és kedvünk is van, és idővel azt űzzük majd, ami a szakmai, egzisztenciális tevékenységen kívül rendelkezésünkre áll. Hiszen olyan sok ember van, oly sok sors és oly sok út!

Azoknak a férfiaknak vagy nőknek, akiknek szakmájuk és olyan stabil elfoglaltságuk van, ami mellett alig marad idejük tenni valamit a szellemi ösvényen való továbbhaladásért, azt ajánljuk, hogy egy nyugodt napszakban meditáljanak*. Ha valaki önmegtartóztató életet kezdett élni, észre fogja venni, hogy a meditáció összehasonlíthatatlanul jobban megy neki, mint korábban. Már elmagyaráztuk, hogy az elfojtott nemi élet felkorbácsolja az embert, megnő az életfeszültség, és ez a magas feszültség erős ingerként, futőerőként hat a gerincoszlopra. Ezáltal a magasabb idegi és agyi központok automatikusan felforrósodnak, felizgulnak és - a rádiókészülékben található égőhöz hasonlóan - aktiválódnak. Ez az állapot az ember tudatában úgy jelentkezik, hogy *éberebbé* válik. Elkezd *élni!* Csak most veszi észre, hogy eddig alig élt. Élete vegetálás, komédia volt. Lé-

* Lásd: YESUDIAN-HAICH: *Rádzsa-jóga* (Jóga a két világban)

legzett, evett-ivott, még dolgozott is, és mégis mindig az volt az érzése, hogy nem vette ki részét az életből - mert nem is volt benne része. Minden álomnak (legtöbbször rossz álomnak) tűnt. Nem volt ott - nem volt ott *most...* Nem is volt ébren!

„Álom volt, mély álom e földi éltünk,
Árnyékként lebegünk a hullámokon - s tovatűnünk.
Nehéz lépteinket tér és idő méri;
Az öröklét közepén vagyunk, bár egyikünk sem érti."
(Herder)

Most kezd az ember élővé, tudatossá válni, időtől s tértől megszabadulni. Az élet tüzét érzi magában, elkezd ő maga lenni. Most döbben rá hirtelen, mire gondolt Krisztus, amikor némelyeket „halottaknak", másokat pedig „élőknek" titulált.

A valóságban ezeket az állapotokat ugyanolyan lehetetlen leírni, mint a gesztenye ízét. Csak példázatokban beszélhetünk. Az „ébrenlét", „az eddiginél tudatosabbá válni", „élővé válni" és hasonló kifejezések csupán szavak, melyek az ezeket az érdekes állapotokat jellemző s nyelvünkből hiányzó kifejezéseket pótolják. A legjobb talán az, ha azt mondjuk: ha eddig mégoly biztosak is voltunk abban, hogy éberek, tudatosak és élők vagyunk, most mégis csupán a teremtő erő magasabb frekvenciáinak hatása által ébredtünk fel és láttuk meg azt, hogy nem voltunk éberek, tudatosak vagy élők, hanem csak vegetáltunk és egy - az álomhoz hasonló - életet éltünk. Ahogy az alvó álmában meg van győződve arról, hogy álomképeiben „ébren van" és „él", csak akkor döbben

rá, hogy csupán álmodott, ha nappali tudatában „ébred fel". Ugyanígy csak akkor jövünk rá, hogy eddig álmodtunk, árnyékéletet éltünk, ha a „sárkány tüzének" hatására fokozatosan öntudatra ébredünk. Milyen gyönyörűen írta meg Andersen ezt az állapotot „Az árnyék" című meséjében, illetve Gustav Meyrink „A zöld arc" című nagyszerű regényében!

Ha átéljük ezt az „ébrenlétet", nem is értjük, hogyan hihettük eddig, hogy ébren vagyunk és élünk. Egy sokkal nagyobb élettűz ébred fel az emberben, de ez nem a testünkben hat, nem érzünk forróságot (ahogyan ezt néhányan már várják is), hanem a tudatunkban, a szellemünkben, magunkban érzünk tüzet, *fényt!* Az erre az „ébredésre" vágyó emberek közül sokan próbálják átélni magukban ezt, és a meditációban elkövetik azt a nagy hibát, hogy valamilyen misztikus állapotot *testileg* akarnak megélni. Tévednek! Az összes ilyen állapot kizárólag *tudatállapot.* Ez azt jelenti, hogy ÉN MAGAM vagyok a *tudat fénye,* és a testnek ehhez csupán annyi köze van, hogy sokkal intenzívebben kezd élni. Újult életerővel töltöm fel, ezáltal fiatalabbá és egészségesebbé válik. Saját énünk simulékony és engedelmes szolgájává válik. Emelkedett életállapotban fogunk élni általa. De ez nem hisztérikus, önkívületi állapot - éppen ellenkezőleg: emelkedett, tiszta, világos szellemi tudatállapotban találjuk magunkat, melyben sokkal nyugodtabbak vagyunk, mint egyébként. Az önkívületi állapotban elengedjük magunkat, elveszítjük az uralmat az idegeink és saját magunk fölött. Az emelkedett szellemi állapotban összehasonlíthatatlanul *nyugodtabbak, objektívebbek vagyunk, jobban tudunk uralkodni magunkon,* mint korábban a minden-

napi állapotunkban. Éppen mert „itt és most" vagyunk, sokkal jobban „magunknál vagyunk", mint azt korábban egyáltalán lehetségesnek tartottuk volna. Szellemileg megvilágosodott, éber állapotunkban magunk vagyunk a *nyugalom,* az *önuralom;* saját magunk, saját *énünk* urai vagyunk. Ez az igazi *szellemi jelen idő,* melyet a meditáció idején kívül is szakadatlan „nappali tudatként" hordozhatunk magunkban. Ebben az állapotban nincs tudatunk, mert *mi magunk* váltunk tudattá.

A meditálók eközben „jelenségekre" vagy „látomásokra" várnak, vagy félálomban bóbiskolnak, és talán azt hiszik, hogy a meditációban a magasabb Én idegen lényként tör be a tudatukba, és ezáltal más ént, más tudatot kényszerít rájuk. Nagy tévedésben vannak, és ezzel azt igazolják, hogy a valódi meditációról - az énnélevésről - halvány fogalmuk sincs. A valóban szellemi tudatállapotok nagyon egyszerűek: Egészen egyszerűen *most itt* vagyunk! És tökéletesen éberen, mint a Nap vakító fénye! Ezt a vakító fényt tökéletesen világos, áttetsző, tudatos létállapotban, ÉN VAGYOK!-ként éljük át. Nem csupán gondoljuk ezt a két szót, hanem mi magunk vagyunk azok, anélkül, hogy szavakkal kifejeznénk!

Ezt az állapotot a munkában is elérhetjük! Lebilincseli figyelmünket, segít „itt" és „most" „ébernek" lenni. Annak a fiatalembernek, aki megkérdezte Krisztustól, hogy mit tegyen az üdvözülésért, a Mester csupán egy szót válaszolt: „Ébredjetek!" Ezzel mindent megmondott! - A munkában is egyre éberebbek s éberebbek leszünk, ha tökéletes összpontosítással, tökéletesen tudatosan - de anélkül, hogy a „tudatosságra" gondolnánk - végezzük azt. S hogy milyen munka legyen ez? Bármi-

lyen! Hiszen nem az a fontos, hogy *mit* dolgozunk, hanem hogy *hogyan.* Bármi munka - s ide számítjuk a sportot vagy az akrobatikát is -, minden tevékenység, amelyik arra kényszerít, hogy a szellem ura legyen az anyagnak, a testnek. Aki sportolt már valaha teljes összpontosítással, és fokozatosan egyre nagyobb eredményeket ért el, az ismeri a test és a természeti erők fölött aratott győzelem magával ragadó, mámorító érzését. Egy cirkuszi akrobata a produkciójában nyújtott emberfeletti teljesítmények következtében magasrendű szellemi boldogságot és örömet él meg. Közismert, hogy néhány légtornász, akik a produkcióval saját és munkatársaik életét kockáztatják, a szerzetetesekhez hasonlóan aszketikus életet élnek. Előadásaik sikere révén szerzett örömüket és boldogságukat rövid ideig tartó szexuális élményként élik meg. *Még az életüket is kockáztatják ezért a nemes örömérti* (Amit pedig az átlagember szexuális örömszerzés céljából nagyon ritkán tenne meg.) - Aki a cirkuszosok életével megbarátkozott, tudja, hogy közülük sokan vannak, akik Beethovennel mondhatnák: „Nincs nagyobb boldogság a test fölött aratott győzelemnél" - vagy a vadállatok legyőzésénél, és annál, ha a szellem (az Én) e diadalát másoknak is megmutathatják!"

Azok, akik munkájuk mellett még szabadidővel is rendelkeznek, vagy e nélkül kell szellemi tevékenységet folytatniuk, ezt a munkájukat tudati létraként - Jákob-lajtorjaként - is használhatják. *Amihez kedvünk van, ami teljes szívből, valóban érdekel bennünket,* azt kell választanunk. Hogy rajzolunk, festünk, modellezünk, szőnyegeket vagy gobelineket szövünk, zenélünk vagy barkácsolunk, kerti munkát végzünk vagy verseket és könyveket

írunk, nincs különösebb jelentősége. Csupán arra kell figyelnünk, hogy *sohase elégedjünk meg a középszerű teljesítménnyel,* hanem feltétlenül a legmagasabb szint felé törekedjünk. Semmi sem segít annyira könnyen előrejutni, a szexuális erőt teremtő erővé átalakítani és szellemi erőként kisugározni, mint a teremtő munka. Teremtsünk tehát egy olyan valamit, amire egyébként is vágyódunk. Azután már nem kell többé azzal foglalkoznunk, hogyan „tereljük" el a gondolatainkat. Akkor már a munkára összpontosítunk, a legkisebb személyes én-tudat nélkül is. Olyan erősen kötődünk a jelenhez, hogy a *múltat a jövővel összekötő gondolataink ebbe a tartós jelenbe* nem tudnak behatolni. Önkéntelenül is kikapcsoljuk magunkat az időből és térből. A szexuális erőt automatikusan s önkéntelenül a magasabb központokba irányítjuk, ahol teremtő mágikus erőként hatnak. Ha valamilyen művészeti ágban tevékenykedünk, nem kell azzal törődnünk, hogy elismert, híres művésszé válunk, avagy sem. Ez a büszkeség a kis „Én"-ből származik, az olyan személyből, aki hiú, ezzel egyidejűleg nem bízik magában, s kívülről várja a megerősítést, elismerést. Nem szabad azért dolgoznunk, hogy „ismert személyiséggé" váljunk. A *munka* a legfontosabb, hiszen általa fejlődünk. Az önmagáért, a fejlődésért való munka előrébb viszi az embert. Az a legfontosabb, hogy a munkát - bármely fajtájáról legyen is szó - *teljes koncentrációval, teljes lélekkel és teljes érdeklődéssel végezzük.* Aki az örömért dolgozik, boldog. Számára maga a munka a legnagyobb jutalom. Az olyan ember számára, aki munkáját teljes szívből végzi, tökéletesen mindegy, hogy nagy tehetséggel bír, vagy alacsonyabb szinten kezdi azt, hiszen

minden relatív. *Arról a szintről, melyen jelenleg vagyunk felfelé kell törekednünk!* Ez a legfontosabb! *Magasabbra jutni!* A világ legnagyobb művészeinek is az emberség s a művészet legalacsonyabb fokáról kellett kezdeniük karrierjük építését, sőt lehet, hogy több inkarnációval ezelőtt. Ne vesztegessük az időt: munkánkat próbáljuk meg oly tökéletesen végezni, ahogy csak - a legnagyobb fáradozással és koncentrációval - lehet. így majd tapasztalni fogjuk, hogy a tehetség hihetetlen mértékben képes fejlődni! Ne elégedjünk meg alacsonyabb rendű vagy középszerű munkával! Próbáljuk meg még tökéletesebben, még alaposabban végezni, hogy a legfinomabb részleteket is kihozhassuk belőle. Törekedjünk arra, hogy anyagunkat tökéletesen megismerjük, s igánkba - a szanszkrit jógába - hajtsuk. Észrevesszük majd, hogy koncentrációs készségünknek nincs határa. Ha már eddig is hatalmas összpontosítással dolgoztunk, a következő napon felfedezzük, hogy még intenzívebben vagyunk képesek koncentrálni, és újabb lehetőségekre bukkanunk, melyeket az előző napon még nem vehettünk észre. Felismerjük a munka lényegét, és még más, új, mélyebb szépségeit, melyeket eddig egyáltalán nem láthattunk, csak miután egy magasabb szintre értünk, és egy fokozattal erősebben tudunk összpontosítani. Új világ(ok) tárul(nak) fel előttünk, melyekről korábban - többi embertársunkhoz hasonlóan - fogalmunk sem volt. Benne, illetve bennük éltünk, de a szemeink még nem nyíltak ki: vakok voltunk. Most, munkánk közben a dolgok lényegi magjának legbelső világaiba fúrjuk magunkat, és ezzel egyidejűleg *saját bensőnk kellős közepébe* is! Munkánkon kívül is megnyílnak számunkra más vi-

lágok. Elkezdjük világosan felfogni a nagy emberek és próféták írásait, melyeket eddig helytelenül értelmeztünk, melyek eddig ködösek és rejtélyesek voltak számunkra. Kimondhatatlan öröm tölt el bennünket, új testvérekre, új barátokra lelünk, akik elmúlt évszázadokból, évtizedekből szólnak hozzánk, a téren és időn keresztül. Hozzánk, mert mi *megértjük* őket, mert *eggyé* váltunk velük!

És folytatjuk tevékenységünket, mindenekelőtt saját magunkon. Élvezzük azt a tisztán szellemi örömöt és boldogságot, amely össze sem hasonlítható a rövid ideig tartó testi örömökkel. A teremtő tevékenység leírhatatlan gyönyöre tölti el egész valónkat a munka, és a pihenés alatt is. A teremtő erő tovább dolgozik bennünk. Alig várjuk, hogy újra visszatérjünk tevékenységünkhöz, mert az az érzésünk, hogy csak a munkavégzésünk ideje alatt *élünk valóban.* Valami megnyílt bennünk. Az egyre gyarapodó teremtő erők révén felvirágzik a szabadság és a határtalanság öröme. Az az érdekes érzés lep meg minket, mintha nem is *mi* dolgoznánk, hanem valami dolgozna bennünk, ami mindent tud, irányít, és azt is megmutatja, hogy milyen úton-módon érhetjük el s nyilváníthatjuk ki munkánkban a tökéletes harmóniát, magát a tökéletességet. Ez a Valami és Én tökéletesen egyek vagyunk. És azt is megértjük, hogy mit értenek a zen-buddhisták „zen"-en, és hogy mit jelent a misztikus esküvő - a rózsakeresztesek és a nagy misztikusok „unió mysticá"-ja -, hiszen ezeket munkánk során állandóan átéltük s átéljük.

Én és a teremtő elv - a Logosz - *egyek* vagyunk!

Én - s én - *egyek* vagyunk!

Láz ragad magával bennünket, elfelejtjük az egész világot, nem vagyunk többé olyanok, akiknek valahol a külvilágban van nevük, mert a határtalan óceán egy cseppjévé váltunk. Részesei vagyunk Isten teremtésének, és új világokat teremtünk, legyen bár ez a világ mégoly apró, de érezzük, tudjuk, hogy annak képességét is magunkban hordozzuk, hogy a kicsiben éppoly tökéleteset alkossunk, mint amilyen tökéleteset Isten nagyban teremt. A belső világunk felé vezető ajtó még jobban kitárul; mindig újabb világokat, újabb gyönyörűségeket pillantunk meg. Új igazságokat fedezünk fel, új ötletekre teszünk szert. Hogy honnan? Magunkból, ahol kimeríthetetlen forrás található - Istenből. Mi a különbség? Van egyáltalán valami különbség? Ezek csak szavak. Az ötletek, melyek tudatra ébrednek bennünk, éppúgy fénynyé válnak, mint Isten csillogó fénye, és e fény világánál mindent látunk, az ég és Föld minden igazságát, ahová csak tudatunk reflektorát irányítjuk. Ez a fény kimondhatatlan boldogsággal és leírhatatlan örömmel tölt el bennünket. A testünk is részt kér ezekből az örömökből: szívünkben, mellkasunkban, a fejünkben, a koponyánk csúcsán, minden idegszálunkban új életet érzünk, ami élettel tölt el, ami életerőt, bátorságot, magabiztosságot - azaz magát az Eletet - nyújtja úgy, hogy többé semmitől, egyáltalán semmitől sem kell félnünk. Még a haláltól sem! Isteni, megingathatatlan nyugalom uralkodik bennünk, mi magunk vagyunk ez a nyugalom és magabiztosság. Nem várjuk az okot a „boldogságra", mert magunk *vagyunk* a boldogság! Mi tehetne *még* boldoggá? ÉN VAGYOK AZ, aki boldogságot sugároz. Tudatos - vagy öntudatlan vagyok? Milyen szavak ezek? Mit jelente-

nek? Ezek az állapotok az ilyen fogalmak fölött állnak. ÉN VAGYOK! - ez nem elég? Igen! ÉN VAGYOK a valóság! Én élek! ÉN *VAGYOK* az élet! Mit kell még a tudatomnak értve észlelnie és feljegyeznie? Ha én magam váltam gesztenyévé, minek arról dolgozatot írni, hogy milyen az íze - az én ízem -, ha ÉN MAGAM vagyok az? Gondolnom kell-e még erre, s kell-e még egyáltalán mondanom, ha úgy élek, ahogy még sohasem? Nem elég, hogy magam vagyok *az öröm, a boldogság,* a lét?

Többé már nem kell ezen töprengenem. A „tudatalatti" és a „tudat" szavak csak szavak, a külvilágban, Énemen kívül, valahol a fejemben. Belső világomban ÉN VAGYOK! S erre sem gondolok, hanem csak most törekszem arra, hogy leírjam, valahogyan érthetővé tegyem, szavakba foglaljam az ezzel a kérdéssel birkózó emberek számára is. ÉN MAGAM VAGYOK jelen a lét átszellemiesítésében anélkül, hogy gondolkodnék, töprengenék rajta. Semmi sincs, ami a Létemből kizökkenthetne. Idő... Tér...: a külvilág fogalmai. Számomra csak az abszolút egzisztencia - a Lét maga - létezik, mert ÉN VAGYOK AZ!

A Lét állapotát éppoly kevéssé lehet leírni és érthetővé tenni, mint ahogy azt sem tudjuk elmagyarázni, hogyan hallunk egy hangot, hogyan szagolunk egy illatot, hogyan kóstolunk meg egy ízt, hogyan látunk egy színt vagy egy formát. Azok, akik ezeket a dolgokat már átélték és tapasztalták, megértően nevetnek, mert tudják, hogy miről beszélünk. A többiek csupán egyet tehetnek: *saját maguk tapasztalják meg ezeket! í*gy van ez a szexuális erő szellemi isteni erővé alakításával is. Aki megértette, helyeslően mosolyoghat, s ez a nevetés Buddha jól ismert mosolya, aki mindent tud, aki ismeri a legma-

gasabb rendű igazságot Istenről - az örök Létről... Aki ezt még nem tapasztalta s nem élte át, azt sem értheti meg, hogy mi annyira boldogító a szexuális erő átalakításában, ami megérné a fáradozást. Hogyan tudjuk például egy olyan lénynek elmagyarázni, melynek nincsenek nemi szervei, hogy mi annyira boldogító a nemi élményben? Hogy a nemi szervvel bíró emberek egy bizonyos személlyel folytatott nemi aktus révén a legnagyobb bolondságokra is képesek és készek lesznek? Azoknak, akik a szexuális erő átalakítását még nem élték át, s ezen gúnyolódva és fölényeskedve nevetnek, csupán azt tanácsolhatjuk, hogy ne ítéljék el ezt, és buta vicceket se gyártsanak róla. Először meg kellene próbálniuk átélni az átalakítást. Elgondolkodni azon, hogy az összes nagy ember, akik eddig az ember megszabadulásának útjáról szóló - mely az anyag szolgaságából a szellem mindenható hatalmába vezet - isteni igazságokat megmutatni s elmagyarázni akarták, miért jártak előttünk kivétel nélkül *ezen* az úton. Ezek a titáni szellemek megtanították nekünk, hogy a tudatosulás a magasabb központokban - melyekben nem *gondolkodunk* valamiről, hanem ezzé a valamivé válunk - ez a Valami a legmagasabb, isteni állapot. És ebbe az állapotba ösztönző erőként nem a szexuális élményekre pazarolt, hanem a befelé irányított, és teremtő isteni energiává alakított szexuális erő segít belépni. A saját farkába harapó kígyó! - akinek füle van a hallásra, hallja...

És a test? - Abban sohasem éledenek újjá a szexuális vágyak? - Hogyan reagálnak a mirigyek?

Egyet ne feledjünk: a testnek csak akkor vannak szexuális vágyai, ha *benne vagyok* ebben a testben. Nem a

testnek vannak szexuális vágyai, hanem az isteni egység utáni vágyam jelenik meg szexuális vágyként a testben. Egy holttestnek nincsenek nemi vágyai. Ha tudatomban elértem az isteni Egységet - az unió mysticát -, azaz ha szellememmel, lényemmel eggyé, tehát egy egésszé váltam, akkor többé már nem vetítek szexuális vágyakat a testembe. A legbelső, igaz énnek - a szellemnek - nincs neme. A testem megnyugszik, akár egy megkötözött állat, mely tökéletesen engedelmeskedik nekem, és az ember testénél mégis *sokkal intenzívebben és potensebben él,* mert még a szexualitás rabja, és pazarolja az életadó erőt. Az élőlények minden nemi aktussal meghalnak egy kicsit. Mindig pazarolják saját életenergiájukat, függetlenül attól, hogy elérik-e céljukat (hogy egy másik élőlénynek új életet adjanak). *Ha egésszé váltunk, az egész életenergia saját testünk szolgálatában marad,* mivel az átszellemiesített szexuális energiát, a teremtő erőt, testünk által is felhasználjuk, s kisugározzuk. Legkisebb idegszálainkat a legmagasabb, isteni mágikus áram tölti fel. így már megérthetjük, hogy a nagy emberek legtöbbjének - akik a hosszú úton előttünk jártak - miért volt nagyon egészséges a teste, és miért értek el szokatlanul magas életkort. Csupán két példát említünk, melyek általánosan ismertek: Szent Antal a Szaharában 90 évesen kezdett el földet művelni, és a sivatagban olyan sok búzát aratott, hogy attól kezdve kizárólag abból élt. 104 éves korában látogatta meg Szent Pál, aki ekkor már 112 éves volt. Antalnak több mint két napot kellett gyalogolnia, míg elért arra a helyre, ahol Pál megszállt. Ezek történelmi tények, melyeket az akkori alexandriai püspök, Athanáziusz jegyeztetett fel! Még sok hiteles példát

sorolhatnánk fel, hogy milyen sokáig, milyen egészségesen és munkaképes állapotban töltötték napjaikat a teljesen remeteéletet élő nagy emberek, az emberi élet végső határáig.

De nem az a fontos, hogy sokáig, hanem hogy *egészségesen* éljünk. Csak annyira kell törődnünk a testünkkel, hogy egészségben, tökéletes egyensúlyban, s menynyei nyugalomban őrizzük meg. Ahogyan a Nap sugarait egyenlő mértékben szórja szét a térben, nekünk is úgy kell az erőt, az Énemet, ami Én vagyok, a tudatvezérlés segítségével az összes idegi központon keresztül kisugároznunk. Mert ne feledjük, hogy nemi mirigyeink nem csupán a fajfenntartás célját szolgálják, hanem a már fentebb említett fontos szerepet játsszák a saját testünk fenntartásában! Az életfeszültséget hordozzák testünkben, s így tőlük függ annak fiatalsága. Egyensúly, harmónia, biztonság, testi-lelki nyugalom - és a magam ura vagyok! így az ember legnagyobb ellensége, a félelem éppoly kevéssé keríthet hatalmába, mint ahogy a sötétség képes legyőzni a világosságot!

A boldogság és a belső nyugalom, melyet ezen életforma által elérhetünk, ugyanúgy ezerszeresen nagyobb boldogságot és örömet ad, mint ahogy a szellem is ezerszeresen nagyobb erővel és hatalommal bír a húsnál, a testnél. A szellem az ok, a test a hatás. A test csupán a szellem visszatükröződése. A szexuális öröm, sőt maga a legnagyobb kéj is csak az öröm, a beteljesedés és a boldogság visszfénye, melyet a szexuális erő átalakítása által nyert teremtő erőből - a Logoszból - nyerünk, és tudatállapotként őrzünk meg, mert ÉN VAGYOK AZ. Ezt a boldogságot nem pazarolhatjuk el, hogy azután újra fel

kelljen építenünk, és újra kiéljük, azaz elvesztegessük, míg testünk lestrapálttá, kimerültté és impotenssé lesz. Megőrizzük, szakadatlanul magunkban hordozzuk a belső isteni örömöt, *mi magunk vagyunk ez az öröm.* És így napról-napra tovább gyarapszik, ahogyan a szeretet aranyalmája a mesében annál jobban növekszik, minél többet eszünk belőle. A teremtő erő, melyet a szellem összpontosítása révén növelünk, egyre nagyobb lesz, míg szándékosan elérjük az isteni Én határtalanságát. És a test is részt vesz a teremtő erők ilyetén fejlesztésében. A folyamatosan bővülő tudat magasabb frekvenciái által egyre egészségesebb lesz, és egyre inkább a szellem odaadó szolgájává válik. Az embertől függ, hogyan használja teremtő erőit, hogyan éli ki őket, hogyan gazdálkodik velük. Megérthetjük tehát, hogy a legmagasabb fokot elért emberek - a próféták, a szibillák, az istenemberek - teremtő erőiket többé miért nem pazarolják szexuális erőként. Nem bolondok, hogy valamit, ami örömet és élvezetet okoz, egyszerűen eldobjanak maguktól. Mivel a másik pólust is tudatosan élték meg önmagukban, ebből következőleg nincs szükségük kívülről jövő kiegészítésre. Saját magukat egészítették ki, félből egésszé nemesedtek. Saját maguk által - tudatosan - teremtő erővé (Logosszá), saját isteni *Énjükké* váltak.

Ez a szexuális erő szellemi, isteni teremtő erővé alakítása. Ez a feltámadás a halálból, az örök életre! És a szexuális erő titka abban áll, hogy az anyagi és a szellemi világ közötti összekötő kapocsként ahhoz segíti az emberi szellemet, hogy anyagi testbe születhessen bele. Azután pedig hajtóerőként arra kényszeríti az embert - és segít is ebben neki -, hogy saját magával - a szexuá-

lis erő mint fűtőanyag által - felfűthesse magasabb idegi és agyi központjait, s ezáltal tudatát *még a testében,* isteni mindentudásra segítse. Ezért kell e lehetőséget még a földi életünkben - míg a testben élünk - arra használni, hogy minden élőlény végcélját, Istent elérhessük.

Lássunk egy hasonlatot. Egy darab tűzifa egész lényével a tűz után vágyakozik. Hideg, merev, élettelen s arra vágyik, hogy átmelegedjen. Arra törekszik, hogy éljen, hogy felemelkedjen. Minden erejével az isteni tűz után sóvárog! S azután egy napon meggyújtják, elkezd égni, és így a fa eggyé válik a tűzzel, ami átmelegíti, élettel tölti meg s felemeli. De éppen azért, mert a tűz élettel tölti el, a fa elég, hamuvá porlik, s meghal. Nem tudja, hogy ebből a halálból van megváltás, és lehetséges a feltámadás. Ha az égés idejét arra használná, hogy ezalatt „fa-tudatát" a tüzével azonosítsa, hogy azután ebben ébredjen tudatára, egyesüljön vele, azaz *magává a tűzzé váljon,* akkor tudatának a „fa-tudat" halálával *nem* kellene meghalnia. Akkor közömbös lehetne számára, hogy a fából, mely egykor volt, por és hamu lett, vagy az is, hogy a tűz, mellyé éppen most *vált,* még további fadarabokat is eléget. Hiszen tűzként is meglenne arra a lehetősége, hogy láthatatlan, megfoghatatlan, szellemi formájában éljen tovább, ha a tűz semmit sem éget el belőle. A tűzzel a fa tudata újjászületett, feltámadt, valódi énjében élne tovább - tűzként!

Ugyanez a mi utunk is! Ha mi emberek felismerjük, hogy nem kell meghalnunk anyagi testünkkel együtt, ha az időt és az alkalmat kihasználjuk és tudatunkat az emberi lényből a szellembe, az égő tűzbe (az életbe) míg élünk átplántáljuk, akkor tudatunk nem hal meg a test

halálával. A tűzben (a szellemben), az *életben* születtünk újjá s támadtunk fel. Ahogyan Pál apostol mondta: „Miért félsz a haláltól? Mindannyian megváltozunk, de nem mind alszunk el!"

Ki kell tehát használnunk a megfelelő időt s alkalmat míg a testben élünk, míg a testünk éltet bennünket, ég, és ereje teljében van. A szellem biztosítja számunkra az életet. Ha tudatunkban még az izzás ideje alatt - míg élünk - tüzünkkel, szellemünkkel azonosulunk, akkor az életben mi magunk ébredünk fel. Egy új szinten ébredünk öntudatra, azaz magunk leszünk az élet, mely sohasem halhat meg, mivel éppen ő maga az élet. Akkor mi magunk is tűzzé (életté), Logosszá váltunk, ami mindent megteremt, tüzével éltet s megtart. Azok is voltunk mindig, csupán a tudatunk szellemi, paradicsomi állapotából a „fába" (a testbe) hullott, s azonosult vele. Ha azonban az ember valódi lényegében nem ébredt öntudatra, akkor testével együtt a tudata is meghal, és ez már valóban a halált jelenti számára. De ha földi élete alatt, testet öltése idején - tehát míg a szellem tüzében ég - valódi, magasabb énjében, szellemében ébred öntudatra, akkor *tudata nem hal meg a test halálával,* hanem tudatánál marad és tovább él, mint a vízcsepp az óceánban - a mindentudás állapotában, Istenben! Ez (legalábbis a keresztény értelmezés szerint) a feltámadás, és ez - keleti nevén - a *nirvána.* És ezt a tudatállapotot - a tudat azonosítását az élettel, az örökléttel, Istennel - tanította nekünk legmagasztosabb, de az ember számára elérhető célként minden nagy próféta, minden szibilla és minden istenember, akik a Földön éltek. Ez megváltás az anyag, a test törvényeitől, megváltás a haláltól, és szellemünk

megfeszítésétől a tér és idő kettős keresztgerendájára. Ez a öntudatra ébredés, az élet lényegének felismerése Istenben, megszabadítva azt az öntudatlan szellem testbeli kiszolgáltatottságától. Az új tudatra ébredést tanította nekünk Krisztus, ezt tanítják a keleti jóga- és vallásfilozófusok, a középkori alkimisták, a rózsakeresztesek, a múlt és a jelen minden vallása, és az összes nagy beavatott. Ez minden vallás magja, mert létünknek csupán *egy* igazsága és *egy* titka van. Minden megvilágosodott egy és ugyanazon igazságot ismerte fel s tanította, még ha tanításuk magvát - fajuk s hazájuk klimatikus feltételeinek megfelelően - különböző köntösbe rejtették is. A vallások sokfélesége által különböző utakat mutattak - ahogyan azt az egyes népek berendezkedése és természete megkövetelte -, de az Istenhez vezető legrövidebb utat - tudniillik a szexuális erőt „fűtőanyagként" a magasabb idegi és agyi központok felfűtésére használni és ezáltal a mágikus erők birtokába jutni, amiket csupán a fiatal, potens test termelhet ki magából -, ezt tanították nekünk a XVI-XVII. századi Európában az úgynevezett alkimisták, a rózsakeresztesek. A keresztes hadjárat volt az egyetlen oka annak, hogy a keleti beavatottak tudása a „bölcsek kövéről" hozzájuk is eljutott. Egy mécsesről beszéltek, melyben a tűznek szakadatlanul és egyenletesen kell égnie, hogy a bölcsek kövét - a nagy művet - előállíthassa. írásaikból és zseniális rajzaikból egészen világosan látható, hogy a bölcsek kövét magából az emberből állították elő. A mécses az ember teste, a sárkány a testben működő teremtő erő, a sárkány tüze pedig az önmegtartóztató élet révén felfelé irányított és fűtőanyagként használt szexuális erő. A bölcsek köve az isteni

mindentudás, és ennek mágikus-szellemi hatalma az egész természet fölött. Az életelixír pedig a „vízként folyó tűz" és a „tüzes víz", tehát az isteni öntudat magas frekvenciái, melyeket ugyanúgy teljesen tudatosan a testbe irányíthatunk és sugározhatunk, ahogyan egy darab vasat eltéríthetünk és feltölthetünk elektromossággal és mágnesességgel, tehát mágnesessé tehetünk. A keresztények ezt az áramot „Krisztus vérének" nevezik, a rózsakeresztesek „életelixírnek". Ez a Logosz, az élet, az isteni Én életárama!

A múlt nagy népeinek beavatottjai, prófétái, szibillái, főpapjai és -papnői, valamint az istenemberek, akik időről-időre megjelennek a Földön, nem (voltak) bolondok. A nemi örömöket, melyeket nagyon sokan az élet egyetlen tartalmának s az egyetlen életcélnak tekintenek, nem dobnák ki feleslegesen az ablakon, ha ezerszeres hasznot nem remélnének érte. Csak a „fát" váltották fel a tűzre. Tudóként a testi, nagyon rövid ideig tartó, múlandó nemi örömöt szenvtelenül minden öröm és boldogság forrására, az örökké tartó, múlhatatlan boldogságra, szabadságra, és a mindenek fölötti hatalmat biztosító potencia lényegére cserélték. *Nekünk* mi a kedvesebb? Az időről-időre kitörő gejzír vagy a Föld mélyén forrongó vulkán, mely minden gejzír, és minden vulkánkitörés forrása?!

A misztikus esküvő, melyről a Bibliában az Énekek Énekében és a Jelenések Könyvében írnak, az emberi tudat egyesülése annak valódi Énjével, az isteni szellemmel, az egyesített szexuális erő által.

Csipkerózsika mára már klasszikussá vált meséjében ugyanezt az igazságot találjuk. Az alvó Csipkerózsikát

(az alvó tudatot) a szerelem ereje által - a szexuális erő tüzének segítségével - a királyfi *csókja,* a szellem, a valódi Én tüzes érintése örök életre kelti. A Szigfrid-monda is ugyanezt jelenti. Szigfrid a tudat kardjával győzi le a sárkányt, azután megfurdik a vérében, ami örök életet és mágikus természetfeletti erőt biztosít neki. Végül átlépi a tűzgyűrűt, ami az alvó Brünhildát öleli körül, és egy csókkal - mint a királyfi Csipkerózsikát - örök életre és múlhatatlan egyesülésre éleszti. A két pólus egymásra talál, hogy újra tökéletes egyensúlyba kerüljenek egymással.

Még sok szimbolikus elbeszélést és legendát említhetnénk, melyek ugyanezt a titkot mesélik el: az emberi tudat felébresztését, a megőrzött szexuális erő segítségével, az örök, isteni mindentudás állapotába. Ez azonban túl messzire vezetne. Tagadhatatlan tény, hogy az ember magában hordja ennek lehetőségét, még ha egészen öntudatlanul is. A tudatalattijában Isten lakik, és - mint már említettük - a két pólus Istenben (egymásban) nyugszik. Az ember csak addig gondolkodik és él a nemiségben, míg tudatát a testével azonosítja. De ha Istenben ébred öntudatra, akkor felhagy a nemi lénynek való beállítottsággal, és a nemekről szóló elképzeléseivel, és megtalálja önmagában - leleplezett, s ennek következtében tudatra ébredt tudatalattijában (ami ebben az állapotában már nem öntudatlan „tudatalatti") - a másik pólust, saját kiegészítését, ami eddig is ott volt, de lappangó, öntudatlan állapotban, és egyesül vele. Most, mivel benne, egyes szám első személyt használva: bennem, *minden* tudatosult, úgyhogy már nem vagyok öntudatlan lény, a másik pólus is öntudatra ébredt bennem, és felismerem,

hogy az is *én magam* vagyok, a másik nemhez tartozó partnerben, akivel bensőséges kapcsolatban voltam, és ezt megpróbáltam a testemben is megélni. Abszolút, valódi Énemnek ezt a bensőmben - mint az alvó Csipkerózsika - még látens állapotban szunnyadó kiegészítését. Ebben mindkettő mindig egymásban nyugodott, és nyugszik is tovább, az örökkévalóságig, mert összetartoznak, mivel mindkét rész ÉN MAGAM VAGYOK! Ha elértük a tökéletes mindentudás isteni egységét, akkor a tökéletes hímnős állapotban tudatosultunk.

A rózsakeresztesek az olyan embert, aki elérte ezt az állapotot, hermafroditának nevezték. A szóösszetétel a Hermész és Aphrodité görög szavakból származik, és azt jelenti, hogy az ilyen ember *tudatában* mindkét pólust egyesítette. Képeiken a rózsakeresztesek a "hermafroditát" két fejjel ábrázolták, mert a szexuális erő irányításával - melyet fűtőanyagként használt - elérte a megvilágosodott állapotot, és egy sárkányra, e világ, a Föld urára állították. Hiszen a szexuális erő uralkodik a Földön.

Az emberiség különböző szent iratai mind erről a hermafrodita vagy kétnemű állapotról beszélnek. A Bibliában Ádám történetében ábrázolják, aki először hímnős élőlény volt. Csak amikor mély álomba esett (azaz elvesztette isteni tudatát és öntudatlan lénnyé vált), akkor vált ki belőle a negatív pólus, a női elv. Akkor Isten mindkettőre ruhát, bőrt húzott - ahogy a Biblia mondja -, azaz szellemük egy olyan anyagi testbe öltözött, mely csak *egyetlen* nemet képvisel, és ezzel *nemi tudatra* is szert tettek. Azt képzelték, hogy férfivé és nővé váltak, és elfelejtették, hogy énjük szellem, és egyetlen egész.

A kétneműség állapotát a természet mai rendje szerint persze nem érhetjük el, nem valósíthatjuk meg; csak a szellemi állapotban, ősi tudatunkban lenne ez lehetséges. Ezt az isteni ősállapotot, melyben mindkét pólus egymásban nyugszik, *tudatunkban tudatállapotként* érhetjük el, s élhetjük át.

Hangsúlyoznunk kell, hogy az ember teste akkor is változatlanul egy nemhez tartozik, ha már a legmagasabb fokot is elérte. Ha jógagyakorlataink révén lényünk másik, lappangó felét is tudatosítjuk, és önmagunkban egészülünk ki, az ember - testében - akkor is férfi *vagy* nő marad! Tehát semmi esetre sem válik hímnőssé, testi hermafroditává. Ez a természet mai rendje szerint a test egy abnormális, beteg állapota volna. A rózsakeresztesek a „hermafrodita" kifejezést tehát csak a tudatra vonatkoztatva használták!

Minden állapot, melyet fejlődésünk során átélünk, *kizárólag tudatállapot.* És ha a másik nemet is öntudatra ébresztettük magunkban, az akkor is tisztán *szellemi állapot* marad. A testnek ehhez csupán akkor van köze, ha nincs nemi kívánsága. A vágy ugyanis nem a testben van - mint már említettük, a holttestnek nincsenek nemi vágyai -, hanem az ember tudatállapotában, míg az a testtel azonosítja magát. A szellem a nemzéskor kerül a testbe, azt saját hasonlatosságára építi fel, és életre is kelti. Mivel a szellem szigetel és fényét nem ereszti át, szellemünk elveszíti saját szellemi tudatát, testi lénnyé válik és azt képzeli, hogy testté vált. Ennek következményeként az elvesztett Egység utáni vágyát a testbe vetíti, és ezáltal abban nemi vágy jön létre, mivel a mirigyek élnek, és a szellem, meg az élet hatására dolgozni kezde-

nek. Ha a szellem a testben a saját szellemi tudatát újra megvalósítja, és annak is tudatára ébred, hogy ő maga szellem, akkor a tudatában is *kiegészül,* és a szexuális vágy megszűnik a testben. Ez a titka annak, hogy a szellemben, a megvilágosodott ember igazi Énjében - tehát a szentek, próféták, szibillák és istenemberek esetében - már nem találkozunk többé nemi vággyal, noha az ő testük is csak egy nemet tükröz, mégis beteges elfojtás, nyugtalanság és nehézségek nélkül élnek. A félreértések elkerülése végett megjegyezzük, hogy ezek a megvilágosodott emberek - azáltal, hogy „Egésszé" váltak - nem lettek impotensek, még ha a tudatlanok ezt olyan szívesen állítják is. A célba ért emberek ráébrednek minden potencia forrására, ezért a saját szándékuknak megfelelően használhatják fel erőiket. A - nemi! - kinyilatkoztatás ajtaja nyitva áll előttük! Nem impotensek tehát, hanem kiegyensúlyozott, harmonikus, teljesen nyugodt és önmagukon uralkodni tudó emberek. Mindannyian a tudatalattinkban hordozzuk ezeket az igazságokat és törvényeket.

Az Abszolútumot (Teljességet) keressük! Nem köthetünk kompromisszumokat! - Hogy miért? - *Mert ezt az „Abszolútumot", ezt az „Egészt" már magunkban hordozzuk, mert ősidők óta azok voltunk és vagyunk!* „Énünk" tiszta szellem, mely nem ismer nemek közötti megosztást, elválást és feszültséget! Ha valóban öntudatra ébredtünk, akkor minden nemiséget levetkeztünk, ahogyan az érett gyümölcs is elhullajtja héját, éppúgy, ahogy a gyermek különösebb fájdalom, áldozat nélkül - amint felnőtté válik - nem játszik többé az ólomkatonákkal. És testünk engedelmeskedik akaratunknak, mivel a szexuális

erő többé már nem izgatja mirigyeinket. Ezeket a teremtő erő ezután a magasabb központok feltöltésére használja. Minden ember maga is átélheti ezeket a tényeket, ha az itt bemutatott, legrövidebb úton próbál előrehaladni!

Sohasem szabad félnünk attól, hogy Isten valamit is elvesz tőlünk anélkül, hogy valami sokkal értékesebbet ne adna érte cserébe. Legbelső lényegünkként, valódi Énünkként él bennünk. Földi létünkben saját magát akarja megvalósítani! Míg öntudatlan élőlényként tengődünk, mérhetetlenül nagy, határtalan *tudatalattinkban* él. Ha pedig tökéletesen öntudatra ébredtünk, Isten saját isteni Énünkként él bennünk tovább.

„A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, a mely az Isten paradicsomának közepette van. Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját." (Jel. 2,7 és 10)

Összefoglalás

Próbáljuk meg az eddig elmondottakat összefoglalni, hogy egységes képet kapjunk.

Csupán egy teremtő erő (Logosz) létezik, mely a legalacsonyabb kinyilatkoztatási formától, a szexuális erőtől, a legmagasabb szellemi teremtő erőig, a mindentudásig az egész teremtési skála, a nagy Jákob-lajtorja minden egyes fokán át - úgy a makrokozmoszban, a világegyetemben, mint a mikrokozmoszban, az emberben - kinyilatkoztatja önmagát.

Az ember lényéből fakadóan képes a teremtő erőt annak minden formájában, a teremtés minden fokán megjeleníteni, mivel a teremtő erő (a Logosz) a saját igazi Énje, és testében a különböző energiaformákat kisugározni képes szervekkel rendelkezik.

A földi élet normális esetben arra kényszeríti az embert, hogy tudatát egyre magasabbra, egyre szellemibb fokra emelje, egyre tudatosabbá tegye, míg el nem éri az isteni mindentudást. Ez az egyetlen életcélja, önmegvalósítása. Mindenesetre ez a normális folyamat is elég sokáig tart, s fáradsággal, fájdalommal és szenvedéssel teljes. Az ember azonban egy titkot rejt magában. Ha erre

rádöbbent, a tudatosulás hosszú útját képes lesz annyira lerövidíteni, hogy akár egy emberöltő alatt is elérheti célját. A titok abban áll, hogy - célja elérése érdekében - a testében még lappangó idegi és agyi központjait - egy éltető tűz segítségével - sokkal gyorsabban felfűtheti és aktiválhatja. Ez az „éltető tűz" a saját szexuális ereje. Ez az erő köti össze a szellemet az anyaggal, ezáltal válik az anyagból élő test, hiszen az anyagot szellemmel tölti meg. Ugyanígy biztosítja azonban a szexuális erő a szellem számára annak lehetőségét, hogy testi, lefokozott öntudatát - még a testből - Istenhez, az isteni mindentudáshoz visszavezesse. A szexuális erő hordozza magában az emberi tudat lassított fejlesztésének lehetőségét a feltámadásig, az isteni tudat halhatatlanságáig. A nemi erő az emberben teremtő szellemi erővé válik, és ezt az átalakulást az egyén állandóan emelkedő, tisztán szellemi tudatállapotokként éli meg. Egyre éberebbé, élettel telibbé, és tudatosabbá válik. Tökéletesen éberré lesz! Ezzel egyidejűleg a magasabb szellemi-mágikus képességek is kifejlődnek benne.

A szexuális erő titka tehát a következő: nem csupán a nemzőképességet birtokolja, hanem egy másik, az ember számára még sokkal fontosabb feladata is van: az ember tudatát a tudatosulás nagy Jákob-lajtorjáján fokozatosan egyre magasabbra, Istenhez vezetni. Ezáltal a szexuális erő - mely végső soron maga a teremtő elv, a Logosz - maga is visszakerül eredeti, ősi állapotába. A teremtő energia eme átalakulását (a legalacsonyabb formájából, a szexuális erőből a legmagasabb szintű szellemi-isteni életenergiává) a szexuális erő segítségével magunk is felgyorsíthatjuk, mert kizárólag a szexuális erő segíthet

nekünk abban, hogy a még lappangó, magasabb idegi és agyi központjainkat annyira felizgassuk, hogy azok az isteni öntudat legmagasabb frekvenciáit is különösebb probléma nélkül hordozhassák.

A teremtő erő legalacsonyabb formáját - melyet szexuális erőnek nevezünk - előbb öntudatlan testi-szexuális ürítési kényszerként, a legmagasabb szinten azután már tisztán szellemi állapotként, isteni-univerzális szeretetként és isteni mindentudásként - ÉN VAGYOK-ként élhetjük meg magunkban.

A legalacsonyabb szinttől (melyen még „állat plusz értelem" vagyunk) a legmagasabb isteni-szellemi fokozatig, a mindentudásig, a tudatosulás Jákob-lajtorjájának hét fokát hagyjuk magunk mögött. Ezek a következők:

Első lépcsőfok: Az ember még öntudatlan lény, akit vak végzete kénye-kedve szerint vet ide-oda. Nemi élete az állati, kérlelhetetlen ürítési ösztön kielésére korlátozódik.

Második lépcsőfok: Az első, halványan pislákoló tudatosulás, első ébredés. Nemi életében számára testileg megfelelő társat keres, már válogat is.

Harmadik lépcsőfok: Érzelmi élete is tudatossá válik. Érzelmileg megfelelő munkát, nemi életében pedig testi-lelki-érzelmi társat keres. Egyre erősebben vágyik a családi élet után.

Negyedik lépcsőfok: Szellemi szinten is tudatosul, megjelenik a tudás és tanulás utáni vágy; szellemi elfoglaltságot és szellemi munkát keres. Nemi életében egy minden szempontból megfelelő, intelligens, megértő társat keres, akit szeretetből vesz el.

Ötödik lépcsőfok: Mágikus, szuggesztív erői is felébrednek. Ennek megfelelően teremtő tevékenységet ke-

res. Megfontolt. Törekszik arra, hogy embertársaira szuggesztíven hasson. Sorsát és saját Énjét is uralja. A tudatalattijában rejtőző kiegészülést, a szellemileg és testileg megfelelő szerelmi partnert keresi. Tökéletesen megszabadul az összes - emberek által kifundált - polgári előírástól és törvénytől, sőt - *énjéből fakadóan* - szembeállítja ezekkel magas erkölcsiségű életfelfogását, és a *belső, isteni törvényt*

Hatodik lépcsőfok: Univerzális szeretet, prófétai, papi hivatás, egy Egészet alkotó, tisztán szellemi kinyilatkoztatások. Szellemi egyesülés - misztikus esküvő - saját magasabb Énjével, az egész élővilággal.

Hetedik lépcsőfok: Mindentudás, *unió mystica* - az ember tudata egyesül saját legbelső lényegével. A Bárány és Jeruzsálem egyesülése. Saját lényegében, Istenben ébred öntudatára: „Én és az Atya egyek vagyunk."

Egyetlen emberöltő alatt az összes lépcsőfokot - a legalacsonyabbtól a legmagasabbig - természetesen nem tehetjük meg. Hiszen az ember idegei ezt a legalacsonyabb és legmagasabb tudatállapot közötti különbséget egyszerűen képtelenek elviselni, bár hihetetlenül rugalmasak. Nagyon sok időre van szükségünk ahhoz, hogy a legalacsonyabb fokokat meghaladhassuk, és az idegek ellenálló képességét fokozatosan növelhessük; ehhez többször is újjá kell születnünk. A középsőtől azonban, melyen már öntudatra ébredtünk - és amelyről már szándékosan szeretnénk haladni a legmagasabb fokig -, csupán egy emberélet alatt is továbbjuthatunk. Ezt a fokot a testünkben eleve adott szexuális erő segítségével gyorsított tempóban, sokkal rövidebb idő alatt is elérhetjük, ha a természet egykori fejlődését követjük. Ha nem

pazaroljuk el szexuális erőnket, hanem élő fűtőanyagként a magunk számára megőrizzük azért, hogy segítségével a még lappangó idegi és agyi központjainkat fokozatosan felforrósíthassuk és aktiválhassuk, szellemi-mágikus erőink birtokába jutunk, és elérjük életünk célját, az *isteni mindentudást.*

Ezen a lerövidített úton a több ezer éves és tudatosan végrehajtott jógagyakorlatok mellett a nem elpazarolt, hanem belső fűtőanyagként felhasznált szexuális erő is segít bennünket.

„Körülvettek engem a halál kötelei, és a pokol szorongattatásai támadtak meg engem; nyomorúságba és ínségbe jutottam.

Szükségemben segítségül hívám az Urat, meghallgatott és tágas térre tett engem az Úr. Velem van az Úr, nem félek. Erősségem és énekem az Úr.

Térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, mert az Úr jól tett teveled.

Minthogy megszabadítottad lelkemet a haláltól, szemeimet a könnyhullatástól és lábamat az eséstől.

Lelkünk megszabadult, mint a madár, a madarásznak tőréből. A tőr elszakadt, mi pedig megszabadultunk.

Az Úr orczája előtt fogok járni az élőknek földén."

(Zsoltárok Könyve, 116-124)